ב״ה. עש״ק פ׳ בלק ח׳ תמוז ה׳תשס״ה | גיליון 515 | באה״ק: 12 ש״ח. בחו״ל: 4 דולר

שבועון עולמי להפצת בשורת הגאולה

בית משיח

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מבצע מנויים שאי-אפשר לסרב לו:

חותמים ומקבלים

מנוי שנתי על שבועון "בית משיח" בסך 516₪

2 תלושים בסך 400₪ (200x2) לרכישת עופות ובשר ב"עוף אנ"ש"

2 תלושים בסך 116₪ (58x2) לרכישת שני ספרים חדשים בהוצאת "בית משיח".

התקשר עכשיו והצטרף למשפחת המנויים של "בית משיח"

לפרטים: 03-9607290 או אצל מנדי: 0523-940070

* המבצע מותנה ברכישת מנוי שנתי למנויים חדשים. כמות משתתפי המבצע מוגבלת. "בית משיח" רשאי להפסיק המבצע בכל עת. כפוף לתקנון המבצע.

תוכן עניינים

כתבות

16 | ליובאוויטש בוילנה
פרק ארבעה-עשר ובו יסופר על הקהילה החב״דית הוותיקה שחוסלה על ידי הצוררים ביערות פונאר

22 | לעלות רמה בעקבות פרה אדומה
מאמר נפלא על משמעות מצוות פרה אדומה – בעקבות פרשת חוקת בה מובאת מצווה מיוחדת זו

26 | משרד החינוך האמריקני מאשר את קביעת הרבי
כמו שהמזוזה שומרת על דרי הבית גם בפנים וגם בחוץ כך הספרים השפעתם מגיעה רחוק.

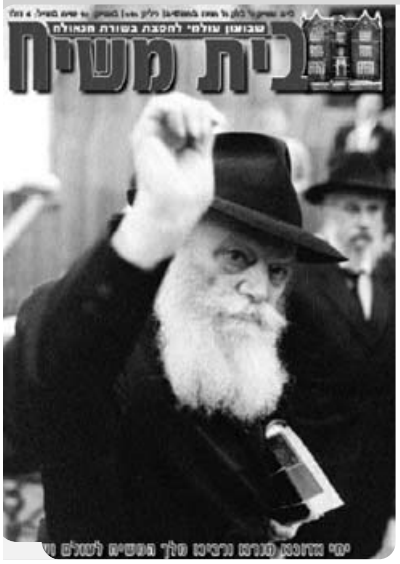
28 | איגרת-קודש, חלום וציצית
הוא הבין מיד את הקשר לחלום שחלמה אמו קודם לכן כשהיא רואה אותו עטור ב׳טלית קטן׳.

30 | המאסר שכמעט ארע...
על אם הדרך ממתין לרבי החסיד הרב אלחנן דוב מרוזוב הי״ד. פניו עגומות ובשורה לא טובה בפיו...

34 | מסירות נפשו של משה
מתי להתווכח ולנסות לשכנע את הטוענים נגד משה רבינו ומתי לשתוק ולא להגיב?

48 | לא הולכים למאבק קל – אבל נהיה נחושים!
אל״מ משה לשם העומד בראש מטות הימין לבלימת הגירוש בראיון מיוחד ל׳בית משיח׳

60 | אירועי היום הקדוש ג׳ תמוז
סקירה צבעונית מאירועי קונגרס משיח העולמי בקראון הייטס והעצרת המרכזית בארץ הקודש

מדורים קבועים

5 | דבר מלכות

8 | לוח שבועי

9 | דבר המערכת

10 | הפרשה החסידית

11 | מאוצר המלך

12 | התוועדות חסידותית

42 | יומנו של תמים ב-770

52 | שלימות הארץ

73 | במחנה צבאות ה׳

80 | חסידים . . איין משפחה

שבועון עולמי להפצת בשורת הגאולה
בית משיח

משרד ראשי
744 Eastern Parkway
Brooklyn, NY 11213-3409
טלפון: (718) 778-8000
מזכיר: שלוחה 240
מנהל: שלוחה 244
עורך: שלוחה 222
מנויים: שלוחה 242
מודעות: שלוחה 241
חסידים . . איין משפחה: שלוחה 204
פקס: (718) 778-0800
דואר אלקטרוני: EditorH@BeisMoshiach.org

ארץ הקודש
ת.ד. 201 כפר חב״ד 72915
טלפון: (03) 9607-290
מזכירות: שלוחה 0
מנויים: שלוחה 2
מודעות: שלוחה 3
עריכה וחדשות: שלוחה 4
פקס: (03) 9607-289
דואר אלקטרוני: bm770@netvision.net.il
מחלקת מנויים: b_mm@netvision.net.il
מחלקת מודעות: bm_add@netvision.net.il

מוציא לאור
מרכז חב״ד העולמי לקבלת פני משיח

משתתפים בעריכה
מנחם מענדל הכהן הנדל
שלום יעקב חזן

עורך המהדורה האנגלית
ברוך מרקר

צלם מערכת
מאיר אלפסי

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות

כל הזכויות שמורות
©

ב"ה

"שישו ושמחו בשמחת תורה ותנו כבוד לתורה"

בשבח והודיה להשי"ת הננו מתכבדים להזמין
את הציבור הקדוש להשתתף עמנו במעמד

סיום והכנסת ספר תורה

לבית הכנסת חב"ד המרכזי

רחבת ירמיהו 3 קרית גת

לעילוי נשמת
הרה"ח ר' שניאור זלמן הלוי ע"ה לוין מכפר חב"ד
שיתקיים בע"ה ביום שלישי שהוכפל בו כי טוב
חג הגאולה י"ב בתמוז ה'תשס"ה (19.7.05 למניינם)

בתוכנית:

15:00 כתיבת אותיות מסיום ספר התורה, בבית מרת רחל שתחי' לוין בכפר חב"ד.
16:00 יציאת תהלוכת ספר התורה ברוב שירה וזימרה, לכיוון הכיכר שליד בית הספר למלאכה.
17:30 סיום וכתיבת ספר התורה בבית ר' גרשון לוין, רח' שד' לכיש 49/7 (7 קומות) קרית גת.
18:15 תפילת מנחה.
18:30 תהלוכת ספר התורה בליווי תזמורת וריקודים, לכיוון בית הכנסת חב"ד ברחבת ירמיהו 3 קרית גת.
לאחר מכן יתקיימו הקפות, סעודת מצווה והתוועדות חסידית.

בהשתתפות:

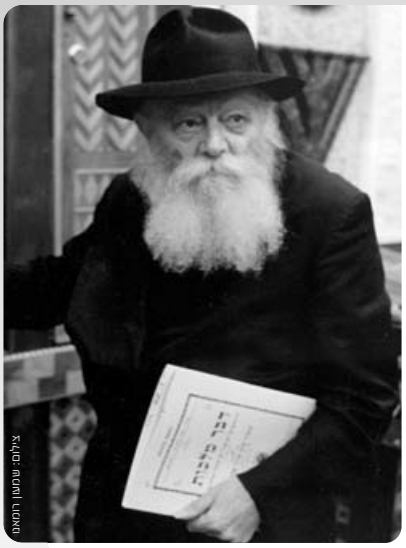
רבני העיר שליט"א
ראש העיר - מר אבירם דהרי
מרצה אורח - הרב יחזקאל סופר שליט"א - מחשובי המרצים בארץ הקודש
אישי ציבור ואורחים חשובים

- התהלוכה בקרית גת באישור ובליווי משטרה.
- אפשרות להסעה מכפר חב"ד לקרית גת, לתאום: 050-4295016
- מקומות מיוחדים לנשים.

הגרלה על דולר של הרבי מליובאוויטש יוגרל בין כל המשתתפים בהכנסת ספר תורה

בברכת התורה
הנהלת בית הכנסת חב"ד
ומשפחת לוין

לע"נ הרב רחמים ב"ר יואב אנטיאן ע"ה

גאולה פרטית וגאולה כללית

א. בנוגע לז' תמוז – ישנו השיעור תהלים דשבעה בחודש, כידוע תקנת בעל הגאולה (לפני ובקשר לכללות ענין המאסר והגאולה) לומר בכל יום שיעור תהלים כפי שנחלק לימי החודש (ראה קובץ מכתבים לתהלים ע' 11-210).

השיעור תהלים דשבעה בחודש, סיומו ("הכל הולך אחר החיתום") – בפרק מ"ג.

והנה, הפסוק האחרון דפרק מ"ג הוא שוה לפסוק האחרון דפרק מ"ב – "מה תשתוחחי נפשי וגו'". וא"כ, החידוש בסיום פרק מ"ג לגבי סיום פרק מ"ב הוא – בב' הפסוקים שלפני הפסוק האחרון: "שלח אורך ואמתך המה ינחוני יביאוני אל הר קדשך ואל משכנותיך", "ואבואה אל מזבח אלקים אל א-ל שמחת גילי ואודך בכנור אלקים אלקי".

ומובן, שבהתאם לכך – ישנו שינוי גם בפסוק "מה תשתוחחי גו'" שבפרק מ"ג לגבי פסוק זה בפרק מ"ב, מכיון שהפסוק "מה תשתוחחי גו'" בפרק מ"ג בא לאחרי הבקשה והתפלה ד"שלח אורך ואמתך המה ינחוני וגו'".

והנה, בפסוק "שלח אורך ואמתך גו'", ישנו "א געשמאקער ענין", ובזה ניתנת הזדמנות לבאר פירוש רש"י בנ"ך (ספר תהלים), כשם שמבארים את פירושי רש"י על התורה, כדלקמן.

ב. ובהקדים:

דובר כמה פעמים שדרכו של רש"י בפירושו לנ"ך אינה שוה בדיוק בכל הפרטים לדרכו בפירושו על התורה, כי – אף שבשניהם מפרש "פשוטו של מקרא", הרי הפירוש ד"פשוטו של מקרא" בנ"ך אינו מוגבל כל כך ל"פשוטו" ממש כפירוש "פשוטו של מקרא" בתורה, אלא באופן רחב יותר כו'.

וטעם הדבר – בפשטות: סדר לימוד התורה הוא – כמ"ש בפרקי אבות בפרק שלומדים בשבת זו (פ"ה בסופו): "בן חמש שנים למקרא, בן עשר שנים למשנה . . בן חמש עשרה לגמרא כו'", היינו, שבמשך חמש השנים מ"בן חמש" עד "בן עשר" לומדים מקרא, לכל לראש – חמשה חומשי תורה, ואח"כ – נביאים וכתובים (שסדר זה מתאים גם לחילוקי הדרגות בענין הקדושה, תורה למעלה מנביאים כו'), ואח"כ לומדים משנה וגמרא כו'. ונמצא, שכאשר אוחזים כבר בלימוד נ"ך, למדו כבר חמשה חומשי תורה, ביחד עם כל מאמרי חז"ל שהובאו בפירוש רש"י על התורה. ומכיון שכן, יכול רש"י לבאר "פשוטו של מקרא" באופן רחב יותר.

ובפרט כאשר אוחזים כבר בלימוד ספר התהלים – בכתובים, ובספר התהלים גופא – לאחרי שלמדו כבר כו"כ פרקים, עד פרק מ"ג, שאז יכול רש"י לבאר פשוטו של מקרא באופן רחב יותר, מכיון שכבר יודעים את כל מה שלמדו בתורה נביאים וכתובים עד עתה, ביחד עם הענינים דתושבע"פ שהובאו בפירוש רש"י.

אבל אעפ"כ, מובן ופשוט שגם בנביאים וכתובים נוקט רש"י בכלל ש"אני לא באתי אלא לפשוטו", היינו, שענינו לפרש, "**פשוטו** של מקרא".

ובנדו"ד – בפירוש הפסוק "שלח אורך

אם הדברים אמורים בנוגע לכל גאולה פרטית – הרי עאכו"כ שכן הוא כאשר מדובר אודות גאולה של נשיא בישראל, כי "בתר רישא גופא אזיל". ובפרט שבעל הגאולה בעצמו הדגיש במכתבו ש"לא אותי בלבד גאל הקב"ה בי"ב תמוז, כי אם את כל מחבבי תורתנו . . וגם את אשר בשם ישראל יכונה" • משיחת ש"פ חוקת, ז' תמוז ה'תשמ"ג

ואמתך גו'" — מצינו שרש"י מפרש פירוש שלכאורה אינו מתאים כלל עם "פשוטו של מקרא", כדלקמן.

ג. הפירוש הפשוט ד"אורך ואמתך" הוא — אורו של הקב"ה, ומדת האמת של הקב"ה, כפירוש התרגום: "נהורך והמנותך". וכמבואר בפשטני המקרא (ראב"ע) שמ"ש "שלח אורך", הרי זה "כנגד קודר אתהלך" (שנאמר בפסוק שלפנ"ז), "ואמתך — כנגד מאיש מרמה".

אבל בפרש"י מפרש באופן אחר לגמרי, "שלח אורך ואמתך — מלך המשיח, שנדמה לאור, שנאמר ערכתי נר למשיחי, ואליהו הנביא שהוא אמיתי, נביא נאמן".

ולכאורה, פירוש זה אינו מתאים כלל עם "פשוטו של מקרא":

"אורך" — קאי על "מלך המשיח":

מזה גופא שרש"י צריך להביא ראי' והוכחה ש"אורך" קאי על "מלך המשיח", מובן, שאין זה פשוטו של מקרא.

זאת ועוד: הראי' שמלך המשיח נדמה לאור ("אורך") היא — מהפסוק "ערכתי **נר** למשיחי", ושם נאמר הלשון "נר", ולא הלשון "אור" [ומכיון שרש"י מביא ראי' מפסוק זה בלבד, מובן, שבכל התנ"ך לא נמצא פסוק שבו נקרא מלך המשיח בשם "אור", מלבד הפסוק "ערכתי **נר** למשיחי"]. וא"כ להפירוש ש"אורך" קאי על מלך המשיח — צריכים **להוציא** את הפסוק ממשמעותו, היינו, שאין הכוונה ל"אור" כפשוטו, כי אם ל"מלך המשיח **שנדמה** לאור", כפי שמצינו אודותיו את הלשון "ערכתי **נר** למשיחי"?!

"ואמתך" — קאי על "אליהו הנביא, שהוא אמיתי, נביא נאמן":

גם כאשר מפרשים ש"אמתך" קאי על נביא אמת — מהי' ההוכחה דקאי על אליהו הנביא דוקא, "**שהוא** אמיתי" — וכי שאר הנביאים שעמדו לישראל, החל ממשה רבינו (כמ"ש "נביא מקרבך מאחיך כמוני יקים לך ה' אלקיך"), אינם נביאים אמיתיים ח"ו?!

ובפרט כאשר רש"י מפרש "נביא נאמן" — תואר שמצינו בפירוש אצל **משה רבינו**, כמ"ש (בהעלותך יב, ז) "לא כן עבדי משה בכל ביתי **נאמן** הוא גו'", וא"כ, מהו המיוחד באליהו הנביא שדוקא עליו קאי הפסוק "אמתך" — "שהוא אמיתי, נביא נאמן"?!

ועפ"ז — צריך להבין: כיצד יתאים פירוש רש"י זה עם הכלל שרש"י מפרש "**פשוטו** של מקרא", ובפרט שרש"י הוא ראש הפשטנים, וכפי שקורא אותו ראב"ע "פרשנדתא", כלומר, "מפרש הדת", דלכאורה, פירוש הנ"ל (ש"אורך ואמתך" קאי על מלך המשיח ואליהו הנביא) — אינו מתאים כלל עם "פשוטו של מקרא"!

ד. והביאור בזה:

ההכרח לפרש ש"אורך ואמתך" לא קאי על "אור" כפשוטו ממש [אור גשמי — אור השמש, וכיו"ב, או אור רוחני — "אין אור אלא תורה", "תורה אור"], ומדת האמת של הקב"ה ["אין אמת אלא תורה"], הוא — לכל לראש — ממ"ש "**שלח** אורך ואמתך", "שלח" לשון עתיד:

בנוגע ל"אורך ואמתך" כפשוטו ממש — לא שייך לבקש "**שלח** אורך ואמתך", בלשון **עתיד** — מכיון ש"אורך ואמתך" של הקב"ה היו בעבר וישנם גם בהוה, הן אור גשמי, והן אור התורה (החל מ"זמן מתן תורתנו"), והן מדת האמת של הקב"ה.

ועוד — **ועיקר**:

אפילו את"ל שגם בנוגע ל"אורך ואמתך" כפשוטו שייך לבקש "שלח אורך ואמתך" (בלשון עתיד), מכיון שהבקשה היא שהקב"ה ישלח את אורו ואמתו עבור מטרה חדשה (שעדיין לא נשלחו עבורה) — הרי מהמשך הכתוב מוכח שכאן לא מדובר אודות "אורך ואמתך" כפשוטו, כי אם אודות "מלך המשיח ואליהו הנביא":

בהמשך הכתוב נאמר "שלח אורך ואמתך המה ינחוני יביאוני אל הר קדשך ואל משכנותיך", כלומר, שהבקשה היא על "אורך ואמתך" **שהם** אלו שיביאו את בנ"י לקראת הגאולה העתידה ("**המה** ינחוני יביאוני אל הר קדשך"). ועפ"ז — בהכרח לומר ש"אורך ואמתך" (כאן) קאי על "מלך המשיח ואליהו הנביא", **שהם** מביאים את בנ"י אל הגאולה העתידה (ולא "אורך ואמתך" כפשוטו).

דהנה, אע"פ שמבואר במדרשי חז"ל ש"גואל ראשון הוא גואל אחרון", כלומר, שהגאולה העתידה תהי' גם היא ע"י משה רבינו — הרי ב"פשוטו של מקרא" מוכח שהגאולה העתידה תהי' ע"י מלך המשיח דוקא, ולא ע"י משה רבינו. ובהקדים:

אודות האמונה במלך המשיח, שהוא "עתיד לעמוד ולהחזיר מלכות דוד . . ובונה המקדש ומקבץ נדחי ישראל כו'" — פוסק הרמב"ם (הל' מלכים רפי"ב): "וכל מי שאינו מאמין בו . . לא בשאר נביאים בלבד הוא כופר, אלא בתורה . . שהרי התורה העידה עליו שנאמר כו'. אף בפרשת בלעם [שזוהי הפרשה שהולכים לקרוא בתורה בתפלת מנחה דשבת זו] נאמר ושם ניבא בשני המשיחים, במשיח הראשון שהוא דוד . . ובמשיח האחרון שעומד **מבניו** . . ושם הוא אומר, אראנו ולא עתה זה דוד, אשורנו ולא קרוב זה מלך המשיח וכו'".

וא"כ, מוכח שע"פ "פשוטו של מקרא" תהי' הגאולה העתידה ע"י מלך המשיח — שהוא מבית דוד, משבט יהודה, ולא ע"י משה רבינו — שהוא משבט לוי.

ה. הביאור בזה ש"אמתך" קאי על "אליהו הנביא, שהוא אמיתי, נביא נאמן":

מ"ש רש"י ש"אמתך" קאי על "אליהו הנביא שהוא אמיתי" — אין הכוונה כאן בנוגע לאמירת נבואה אמיתית, שהרי **פשיטא** שכל דברי נבואתם של כל הנביאים שעמדו לישראל ממשה רבינו כו', היו דברי נבואה אמיתיים, אלא הכוונה כאן היא — ביחס להעדר ענין השינוי אצל הנביא, כדלקמן, כפי שיודע ומבין הבן חמש למקרא שענין האמת הוא — שאין בו שינויים.

[וכידוע בענין "מים חיים" (שהובא בריש פרשתנו) — שנהרות המכזבין אחת לשבוע פסולים לקידוש מי חטאת, דמכיון שיש בהם שינוי אחת לשבע שנים — זה מורה שאין זה ענין אמיתי כו', ולכן אינם נקראים "מים חיים".

וכאמור — ענין זה מובן בפשטות גם לבן חמש למקרא, למרות שלא למד עדיין אודות הדין דנהרות המכזבין כו', כי הסברא הפשוטה מחייבת לומר שתכונת האמת היא — שאין בה שינויים].

ובנוגע לענייננו:

אודות משה רבינו — אי אפשר לומר שלא הי' בו שינוי, שהרי לאחרי מאה ועשרים שנה שהי' בעלמא דין, נסתלק למעלה, ושוב אינו נמצא למטה. ולכן, לאחרי משה רבינו הי' יהושע נשיא ישראל — "ומסרה ליהושע", וכן הלאה, עד דורנו זה.

[ואף שאמרו חז"ל (סוטה יג, סע"ב) "מה להלן עומד ומשמש אף כאן עומד ומשמש", כלומר, שגם לאחרי פטירתו עומד ומשמש ופועל גם למטה כו' — הרי סוכ"ס נמצא הוא למעלה, ולא למטה.

וכמו כן מובן שאף ש"תורת משה" קיימת באופן נצחי גם למטה, כמ"ש "תורה צוה לנו משה מורשה גו'", ועד שילד קטן שנולד זה עתה הרי הוא יורש את כל התורה כולה — הרי כל זה הוא בנוגע ל"**תורת** משה", ולא בנוגע למשה רבינו **עצמו**].

ובזה מתבטא ענין השינוי שהי' אצל משה רבינו, וכן אצל כל שאר הנביאים.

אבל אליהו הנביא — אין בו שינויים, "שהוא אמיתי", מכיון שבכל הזמנים כולם, גם **עתה**, נמצא הוא גם **למטה**, כפי שיודע גם בן חמש למקרא שאליהו הנביא נמצא בכל "ברית-מילה", ורואה בפועל שמכינים עבורו

כסא מיוחד שקורין לו "כסא של אליהו הנביא", ומספרים לו שכן הי' גם בעת ה"ברית-מילה" שלו, וכן הי' גם בעת ה"ברית-מילה" של זה שמבקש את הבקשה "שלח אורך ואמתך גו'".

[דהנה, אף שדוד המלך ("נעים זמירות ישראל") הי' **לפני** אליהו הנביא — הרי תפלה ובקשה זו ("שלח אורך ואמתך המה ינחוני גו'") נאמרה ע"י דוד המלך ע"ש **העתיד**, בנוגע לזמן הגלות כו', שאז יבקשו "שלח אורך ואמתך המה ינחוני יביאוני אל הר קדשך גו'", דקאי על היציאה מהגלות כו'. ובלאה"כ בהכרח לומר שתפלה זו אינה בנוגע לדוד המלך בעצמו — שהרי דוד המלך ניצח את כל אלו שקמו נגדו, ולא שייך שיאמר "למה זנחתני למה קודר אתהלך גו'"].

ועפ"ז מובן בפשטות — ב"פשוטו של מקרא" — מדוע "אמתך" קאי על אליהו הנביא דוקא, שהרי מכל הנביאים אליהו הנביא הוא היחיד שנמצא תמיד למטה (בכל "ברית-מילה") — שזהו ענין האמת ("אמתך" — "שהוא אמיתי"), שאין בו שינויים כלל.

ו. עפ"ז מובן גם מה שאליהו הנביא הוא "נביא נאמן" — בהמשך לשון רש"י "שהוא אמיתי, נביא נאמן":

הפירוש ד"נאמן" הוא — כמ"ש (במשה רבינו) "בכל ביתי נאמן הוא", כלומר, שסומכים עליו ("מ'געטרויט אים") ומפקידים בידו את הנאמנות על כל הבית, ובענינו — ביתו של הקב"ה.

והנה, בנוגע למשה רבינו — הרי **כיום** (לאחרי פטירתו) אי אפשר לומר שהוא זה שהקב"ה מפקיד בידו את הנאמנות על **כל** ביתו — הן למעלה והן למטה, מכיון שמשה רבינו נמצא רק למעלה ולא למטה.

אבל בנוגע לאליהו הנביא — הרי מכיון שהוא נמצא למטה בכל "ברית-מילה" (כנ"ל), מובן, שעליו שייך לומר — גם עתה — "**בכל** ביתי נאמן הוא", הן למעלה והן למטה.

ויש להוסיף בזה:

בנוגע לבואו של אליהו הנביא לכל "ברית-מילה" — איתא במדרז"ל (פרדר"א ספכ"ט): "נגלה עליו הקב"ה ואמר לו מה לך פה אליהו, אמר לו קנא קנאתי. אמר לו הקב"ה לעולם אתה מקנה . . חייך שאין ישראל עושין ברית מילה עד שאתה רואה בעיניך. מכאן התקינו חכמים שיהיו עושין מושב כבוד למלאך הברית כו'".

כלומר: מכיון שאליהו הנביא אמר "קנא קנאתי", לכן, עליו להופיע בכל "ברית-מילה", כדי להווכח ולראות במו עיניו ולהנות מכך שבנ"י מקיימים את המצוה של

למרות שמבואר במדחז"ל ש"גואל ראשון הוא גואל אחרון", כלומר, שהגאולה העתידה תהי' גם היא ע"י משה רבינו – הרי ב"פשוטו של מקרא" מוכח שהגאולה העתידה תהי' ע"י מלך המשיח דוקא

"ברית-מילה", ועושים זאת תיכף ומיד כאשר התינוק הוא בן שמונה ימים — שאז קיימת האפשרות הראשונה שיוכל לסבול זאת כו' (כמ"ש הרמב"ם במו"נ), ועושים זאת באופן של מסירת-נפש כו', ומתוך שמחה וטוב לבב.

וזהו מה שאליהו הוא "נביא נאמן" — היינו, שהוא "נאמן" לקיים את שליחותו להופיע **בכל** "ברית-מילה" של ילד יהודי, בכל המקומות ובכל הזמנים כולם, מבלי להחסיר ח"ו אפילו "ברית-מילה" אחד בלבד!

ועוד ענין בזה:

מכיון שאליהו הנביא בא לכל "ברית-מילה", נמצא, שהענין ד"בכל ביתי נאמן הוא" נפעל בכל בית יהודי, מכיון שבו עושים "ברית-מילה".

ואפילו כאשר לא עושים את ה"ברית-מילה" בבית, אלא בבית-הכנסת, וכיו"ב (כנהוג במדינה זו) — הרי לאחרי ה"ברית-מילה" מביאים את הרך הנימול ל**ביתו**, וא"כ בית זה הוא "בית למולים". ובפרט שכללות ענין המילה הוא באופן ד"פעולה נמשכת", כמבואר בכ"מ. ועפ"ז נמצא שהענין ד"בכל ביתי נאמן הוא" (ביחס לאליהו הנביא) אמור — באופן פרטי — בנוגע לכל בית יהודי, מצד ענין ה"ברית-מילה" הקשור עם אליהו הנביא, כנ"ל.

וע"פ כל האמור לעיל — מובן בפשטות פירוש רש"י ש"אורך ואמתך" קאי על "מלך המשיח ואליהו הנביא", ב"פשוטו של מקרא", כנ"ל בארוכה.

ז. ביאור השייכות דכל האמור לעיל (אודות סיום השיעור תהלים דשבעה בחודש, "שלח אורך ואמתך המה ינחוני גו'") עם כללות ענין הגאולה די"ב-י"ג תמוז:

איתא בגמרא (מגילה יז, ב): "ומה ראו לומר גאולה בשביעית ("גואל ישראל" בברכה השביעית דשמו"ע), אמר רבא מתוך שעתידין להגאל בשביעית לפיכך קבעוה בשביעית".

ומבואר בפרש"י: "אע"ג דהאי גאולה לאו גאולה דגלות היא, אלא שיגאלנו מן הצרות הבאות עלינו תמיד, דהא ברכת קיבוץ ובנין ירושלים וצמח דוד יש לכל אחת ואחת ברכה לעצמה לבד מגאולה זו, אפילו הכי, כיון **דשם גאולה עלה** קבעוה בשביעית".

ועפ"ז מובן בפשטות הקשר והשייכות ד**גאולת** י"ב-י"ג תמוז עם השיעור תהלים דשבעה בחודש [שבשנה זו חל בשבת שבין התחלת הגאולה בג' תמוז לשלימות הגאולה בי"ב-י"ג תמוז] — מכיון שבפסוק "שלח אורך ואמתך המה ינחוני יביאוני אל הר קדשך ואל משכנותיך" (בסיום השיעור תהלים היומי) מדובר אודות ה**גאולה** העתידה, והרי גם הגאולה די"ב-י"ג תמוז נקראת בשם **גאולה** — "שם גאולה עלה".

כלומר: גם כאשר מדובר אודות גאולה פרטית — הרי מכיון ש"שם גאולה עלה", יש לה קשר ושייכות עם הגאולה הכללית.

ואם הדברים אמורים בנוגע לכל גאולה פרטית — הרי עאכו"כ שכן הוא כאשר מדובר אודות גאולה של **נשיא** בישראל, כי "בתר רישא גופא אזיל". ובפרט שבעל הגאולה בעצמו הדגיש במכתבו ש"לא אותי בלבד גאל הקב"ה בי"ב תמוז, כי אם את כל מחבבי תורתנו . . וגם את אשר בשם ישראל יכונה".

ח. ויה"ר שמגאולת י"ב-י"ג תמוז [שהתחלתה כבר בג' תמוז, ובפרט כאשר נמצאים בשבת שממנו מתברכין ימי הגאולה] נזכה בקרוב ממש לגאולה העתידה.

ובקרוב ממש נזכה לקיום בקשת ותפלת בנ"י [בשיעור תהלים היומי]: "שלח אורך ואמתך" — מלך המשיח, ולפנ"ז — אליהו הנביא, מבשר הגאולה, "המה ינחוני יביאוני אל הר קדשך ואל משכנותיך", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שאז יבואו כל בנ"י לירושלים עיר הקודש, להר הבית, ולבית המקדש.

ומכיון שכן — יכולים לסיים את המזמור תהלים: "מה תשתוחחי נפשי ומה תהמי עלי", היינו, שזוהי תמיהה ופליאה הכי גדולה, מכיון **שבודאי** תקויים התפלה והבקשה: "שלח אורך ואמתך המה ינחוני יביאוני אל הר קדשך ואל משכנותיך".

וכל זה — במהרה בימינו ממש, ומתוך שמחה וטוב לבב, בעגלא דידן.

לוח שבועי

שבוע פרשת בלק - פנחס

פרקי אבות פרק ה'

	זריחה		סוף זמן קריאת שמע		חצות היום והלילה		שקיעה	
	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק
יום שישי, ח' תמוז	5:45	5:37	9:16	9:19	12:46	1:02	7:48	8:26
שבת קודש, ט' תמוז	5:45	5:38	9:16	9:20	12:46	1:02	7:48	8:25
יום ראשון, י' תמוז	5:46	5:39	9:16	9:20	12:47	1:02	7:47	8:24
יום שני, י"א תמוז	5:47	5:40	9:17	9:21	12:47	1:02	7:47	8:24
יום שלישי, י"ב תמוז	5:47	5:41	9:17	9:21	12:47	1:02	7:46	8:23
יום רביעי, י"ג תמוז	5:48	5:41	9:17	9:22	12:47	1:02	7:46	8:22
יום חמישי, י"ד תמוז	5:48	5:42	9:18	9:22	12:47	1:02	7:45	8:22

זמני השבת		
	כניסה	יציאה
ירושלים	7:05	8:26
תל אביב	7:27	8:29
חיפה	7:19	8:30
ניו יורק	8:08	9:14
פריז	9:36	10:57
לונדון	8:53	10:19
מוסקווה	9:46	11:30

הזמנים מתייחסים למרכז הארץ. באזורי ההרים והעמקים עשויים להיות שינויים עד מספר דקות

מורה שיעור ללימוד הרמב"ם היומי

יום	ג' פרקים ליום	פרק אחד ליום	ספר המצוות
שישי ח' תמוז	הל' שכירות פרק ז-ט.	הל' טומאת צרעת פרק ט.	מ"ע רא.
שבת ט' תמוז	פרק י-יב.	פרק י.	מל"ת רסז. רסח.
ראשון י' תמוז	פרק יג. הל' שאלה ופקדון.. בפרקים אלו. פרק א-ב.	פרק יא.	מל"ת ריט. מ"ע רמד.
שני י"א תמוז	פרק ג-ה.	פרק יב.	מ"ע רמד.
שלישי י"ב תמוז	פרק ו-ח.	פרק יג.	מ"ע רמב.
רביעי י"ג תמוז	הל' מלוה ולוה.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	פרק יד.	מ"ע קצו. מל"ת רלד.
חמישי י"ד תמוז	פרק ד-ו.	פרק טו.	מ"ע קמב.
שישי ט"ו תמוז	פרק ז-ט.	פרק טז.	מל"ת רלט.

האמונה — הנס והנסיון

האמונה המודגשת במיוחד בג' בתמוז, כי הרבי מה"מ חי וקיים ללא שום שינוי, אינה באה מתוך בריחה והתעלמות מהמציאות, אלא להיפך – מהכרה וידיעה של המציאות האמיתית

השבוע ציינו את היום הגדול והקדוש ג' בתמוז. יש דרכים רבות ומגוונות לציין את היום, בהתוועדויות חסידיות, כינוסי ענק, הוספה בפעילות, לימוד מיוחד וכן הלאה, כאשר כל אחד מאתנו נוטל חלק באחת או יותר מן הדרכים שצויינו ואלו שלא צויינו כאן.

אמנם דרכים רבות, אולם קו אחד חייב להיות משותף לכולן: הקו שמנחה אותנו מאז ומתמיד, הקו אשר מודגש במיוחד באחת עשרה השנים האחרונות; ברור לנו, כי כל פעולה בכלל, וכל ציון של ג' בתמוז בפרט, חייבים לבטא את העובדה הברורה — הרבי שליט"א מלך המשיח חי וקיים.

כל מה שנעשה, לא יכול להיות מעין 'סיכום' ו'סך הכל' של עבודתו הקדושה של הרבי מה"מ בעולם הזה, וממילא מעבר שלב לעבודה אחרת, אפילו לא זאת של 'יתיר', שכן אנו נמצאים עדיין בתוך תוכה של העבודה, בזמן השיא שלה, תחת נשיאותו הנצחית, בגשמיות וברוחניות, של הרבי מה"מ.

הרבי מה"מ מגלה לנו, כי אנו נמצאים בזמן השיא של ימות המשיח, הוא מודיע כי הדור השביעי הוא הדור של הגאולה ושל התגלות מלך המשיח, בחיים נצחיים ללא שום הפסק או שינוי ח"ו, ולכן אנו ממשיכים בעבודה ובשליחות האחרונה והיחידה אשר מוטלת עלינו ע"י הרבי מה"מ ועושים הכל כדי לפעול את הגאולה והתגלות מלך המשיח לעיני בשר למטה מעשרה טפחים, מתוך ידיעה ברורה כי הרבי עצמו, ממשיך באותה עבודה ומנהיג אותנו עד להשלמתה — לעולם ועד.

העובדה כי 11 שנים, מאז אשר 'אותותינו לא ראינו' כאשר הרבי מה"מ אינו נגלה לעיני כל בשר בגשמיות, ממשיכה האמונה להיות חדורה וברורה בקרבנו, כולל ובמיוחד בקרב צעירי הצאן, הילדים, וכן התמימים, לגיונו של מלך — היא ללא ספק נס של אמונה. נס של עמידה בנסיון, אל מול עולם-העלם שמנסה לומר ולהראות להיפך, ודביקות באמת המוחלטת, האמת של תורתנו הק', האמת של הרבי מה"מ.

האמונה, ההכרה וההתנהגות, המדגישות את היותו של הרבי מה"מ חי וקיים, אינן נובעות, כפי שמנסה העולם, ההעלם, לטעון, מבריחה וחוסר יכולת ונכונות להשלים עם המציאות הלא סימפטית. לא צריך להיות חכם ו'בעל מוחין' גדול, כדי לראות את המציאות כפי שהיא משתקפת בעיני בשר, בעיני העולם. אולם כיהודים מאמינים, כחסידים, ומקושרים אל הרבי מה"מ, מצפים מאתנו לקצת יותר.

אנו נדרשים להתרומם, בכחו של הנסיון, אל מעלתו של הנס. אנו אמורים להיות מודעים, כי ישנה מציאות אחרת, זו שאיננה נראית כרגע בהכרח בעיני בשר, וזו היא המציאות האמיתית. אנו חייבים לדעת כי לא מראה העיניים יכול להנחות אותנו בהכרת האמת, אלא האמת כפי שהיא, דברי הרבי מה"מ. כל אשר אפילו רק בשם חסיד יכונה, יודע כי לא יכולה להיות שום סתירה לאמת אותה מבטא ומגלם הרבי מה"מ.

ולכן, ההנהגה שלנו איננה משתנה, גם אם בעינינו אנו רואים מציאות אחרת. שום דבר איננו יכול להזיז אותנו מן הדביקות באמת. והרבי מה"מ אינו נשאר חייב, הוא מראה לנו שוב ושוב, בכל דרך אפשרית, כי הוא לא הפסיק ח"ו, ולא שינה במשהו, מאופן ההנהגה בגשמיות וברוחניות. אם זה באמצעות מתן תשובות ומענות בהיקף שעוד לא היה כמוהו, אם זה במופתים והנהגה על טבעית, ואם זה בנס הגדול מכולם, ההתפתחות הענקית של חסידות חב"ד ליובאוויטש, מבלי שהאמונה תיפגם או תחלש.

דווקא ידיעה והכרה זו, כי המציאות הנראית בעיני בשר אינה בהכרח המציאות האמיתית, וכי האמת היא כי הרבי מה"מ חי וקיים ללא שום שינוי — היא זו שמביאה אותנו לבקש, לדרוש ולזעוק 'עד מתי', באמת ולא בהעמדת פנים. אנו יודעים ובטוחים כי הרבי מה"מ מנהיג אותנו בעבודה של הכנת עצמנו והעולם לקבלת פני משיח, ולכן איננו מוותרים, אנו עומדים על כך שאכן העולם יראה את המציאות האמיתית גם למטה מעשרה טפחים ולעיני בשר, ומבטאים את האמונה, הידיעה יחד עם הזעקה התביעה והבקשה, יחד עם קבלת המלכות בהכרזה שהרבי מה"מ גילה כי היא כוללת את הכל:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

הפרשה החסידית

כ"ק אדמו"ר הזקן

לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל (בלק כא, כג)

הקורא לישראל יעקב אינו עובר בעשה כמו הקורא לאברהם אברם, דהא אהדריה קרא וקראו יעקב, והיינו מהטעם שאי אפשר להגיע לבחינת ישראל אלא ע"י קדימת בחינת יעקב, כי מתחלה צריך להיות עסק הבירורים שבחול לתקן ההסתר, שזהו עבודת בחינת יעקב, ואחר כך "יאכל בשבת", להעלותם מעלה מעלה ולהתענג על ה' .. כי בשבת אנו בבחינת ישראל.

('לקוטי תורה' פרשתנו עב, ב)

כ"ק אדמו"ר האמצעי

מי מנה עפר יעקב ומספר את רובע ישראל (כג, י)

באמת נשות ישראל הם בבחינת "מספר", שהרי יוכל לחשוב כל הנשמות אשר מאדם הראשון, כי יוכל לחשוב כל האנשים שמתו והחיים ונמצא שהם בבחינת מספר. אך מה שכתוב "אשר לא יספר" קאי על פנימיות-הרצון שמאיר בהם שהוא מבחינת אין סוף.

('מאמרי אדה"א' תקע"ז ע' רי)

כ"ק אדמו"ר הצמח צדק

ראשית גוים עמלק (כד, כ)

ז' אומות, שהם ז' מדות רעות הנולדים מרוח שטות – בגילוי דעת אלקות הם נופלים. אבל עמלק, רוח אחרת היתה בו, והוא כמו שאמרו רז"ל עליו "יודע את ריבונו ומכוין למרוד בו", ופירוש המרידה, הוא ענין חוצפה שענינה לא מחסרון הדעת באלקות, אלא אדרבה, יודע ומכיר היטב גדולת הבורא ואף על פי כן לא ימאס בהבלי עולם הזה, מצד אבירות לב, שלא יפול לבבו משום דבר גדול, והוא החוצפה והתנשאות שבלא טעם וטענה כלל, והוא כענין החצוף בגשמיות, שיודע ומכיר פחיתותו וחסרונו היטב, ואף על פי כן יכול הוא להעיז את שר גדול או צדיק עתק כו' .. כי החוצפה תקיפה משאר כל המדות רעות, שכולם נופלים מצד הדעת באלקות, מה שאין כן החוצפה שענינה להתעקש כנגד הדעת, וזהו "ראשית גוים עמלק", שהוא הקליפה שכנגד הדעת שהוא "ראש" לכל המדות כו', וכל האומות הם הקליפות שכנגד המדות, אבל בגילוי הדעת הם נופלים כנ"ל.

('דרך מצותיך' צה, א־ב)

כ"ק אדמו"ר מהר"ש

"והיה שארית יעקב" (הפטרת פרשתנו) דוקא "יעקב", והגם שישראל הוא גבוה ממדריגת יעקב, מכל מקום העיקר הוא יעקב, שהוא ענין התעוררות רחמים רבים המבריח מן הקצה אל הקצה, ו"שארית יעקב" היינו "שעושה עצמו כשיריים", שהוא ענין "אמת מארץ – עי"ז נעשה – תצמח", הצמיחה, שהוא "כטל מאת הוי'", טל שהוא אתערותא דלעילא אשר אין מגעת שמה אתערותא דלתתא כי אם שנותנים בדרך מתנה, ואז "אשר לא יקוה לאיש ולא ייחל לבני אדם", כאשר יאיר ויתגלה "טל מאת הוי'" לא יצטרכו לא למדריגת איש (קטנות המדות) ולא לבני אדם (גדלות המדות).

('סה"מ תרל"ד' ע' שסט)

כ"ק אדמו"ר מהורש"ב

לא הביט און ביעקב (כא, כג)

"און" הוא מה שכתוב ואיש און מחשבותיו, דהינו ריבוי המחשבות הטורדות בעניני עולם הזה בתחבולות וטרדות בעסק משא ומתן שמבלבל מתורה ועבודה. דזה שייך רק כשמחשב את הגשמי לעיקר וכחו ועוצם ידו עשה .. דבחינת און לא יש בבחינת יעקב כלל.

('סה"מ עת"ר' ע' קצו)

כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ

עם לבדד ישכון (כג, ט)

כשקוראים בשם היהודי, אברהם יצחק ויעקב, ומדברים בשפת הגלות היהודית ומתנהגים בהנהגה יהודית, זקן ופיאות, אז בני ישראל הם במעמד "עם לבדד ישכון", קשה להיות אז חבר עם פורק עול מלכות שמים, ונמנע הדבר ללכת למקומות שונים .. על ידי ה"ויצעקו בני ישראל אל ה'" מתוך אמונה בה' ומתוך קבלת עול, שעל יהודי להיות חזק, לא לשנות שמו, לבושו והנהגת ושפת הגלות שלו – זכו בגאולה.

('לקוטי דבורים' (בלה"ק) ח"ג ע' 577)

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ויהי רצון, שהיות ורבנים פוסקים מכמה וכמה מקומות בעולם (בארץ הקודש ובחוץ לארץ) פסקו על ה"שאלה" הידועה "עד מתי" – כי משיח צריך לבוא כבר, בפרט שמלכתחילה אין זו שאלה, שהרי הגמרא אומרת ש"כלו כל הקיצין" – יקויים כבר הדבר בפועל, ובכל העולם כולו, "ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה",

ועלה הפורץ לפניהם, דוד מלכא משיחא, בגאולה האמיתית והשלימה, תיכף ומיד ממש.

(ש"פ בלק תש"נ)

פתגם השבוע בענייני גאולה

...מזה יש ליהודי – כל יהודי – את הכח לכך שבעומדו ב"רחוב העיר", יעמיד עצמו במצב של גאולה – למעלה מכל המניעות והעיכובים של הגלות, ויקיים תורה ומצוות ובהוספה (יוסף) בלי כל מניעות, היות ע להיותו "מלך", שמלך הוא בעל-הבית על המדינה שלו – כל הסובב אותו, בכחו לעבוד ועובד בפועל את הקב"ה בלי בלבולים והוא מגלה בכל העולם כולו מלכותו ית' – "ה' ימלוך לעולם ועד" ... שע"י העבודה באופן הנ"ל (מלכות יוסף), שמעמיד עצמו במצב של גאולה – הרי הוא מגלה שהדור האחרון של הגלות נעשה לאלתר הדור הראשון של הגאולה...

(ש"פ בלק תש"נ)

מדוע לא מעניק הרבי הסכמות?

לפנינו מענה הרבי על גליון מכתבו של הרה"ג ר"י הוטנר "סגן יו"ר ומנכ"ל מכון האנציקלופדיה התלמודית", מיום כ' אייר תשמ"ב.

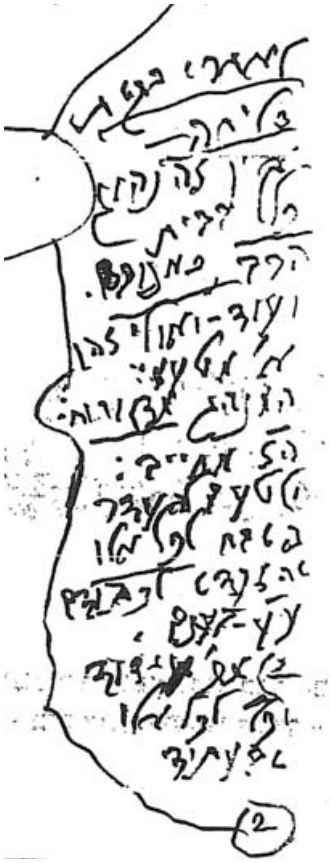
במכתבו כתב בין השאר: "הגעתי הנה לרגלי מלאכתי, מלאכת זבולון למעז מושכים בעט סופר של יששכר חמור גרם, הממיתים עצמם על עול תורת האנצקלופדיה התלמודית ומכון הש"ס וכו'".

וע"ז כתב הרבי: "ויה"ר [= ויהי רצון] שיהא בהצלחה וכו'"

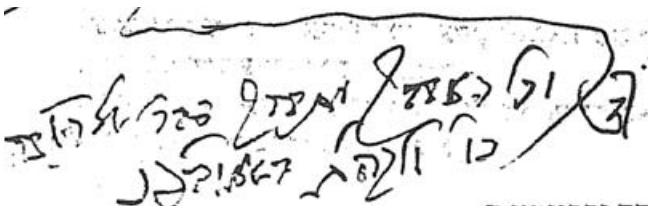
ובהמשך מכתבו: "והנה נתרצו עתה כמה מטובי ק"ק [קהילת קודש] . . להקדיש כרך אחד מכרכי האנצקלופדיא, שיש להוציאם מחדש, כי כבר אזל ואפס מן השוק, לכבודו של האי גברא רבא הגאון הבקי העצום. בכדי לתת למפעל זה חיזוק רוחני ומוסרי ארשה לי לבקש ממעכ"ת מכתב המלצה ועידוד על שבחו של מקום ושבחו של חתן-התורה הדגול והנעלה עם כלת-התורה הכלולה באנצקלופדיה התלמודית".

וע"ז עבה הרבי: לאחרי בקשת סליחה – אין זה נהוג כלל בבית הרב, כמפורסם. ועוד – ואולי זהו א' מטעמי המנהג מדורות: ה"ז [= הרי זה] מחייב: 1) טעם להעדר השבח לכל אלו שהוקדש לכבודם ע"ע בעתם. 2) מכ' עידוד וכו' לכל אלו שבעתיד (2)

ובסיום המכתב, חותם: "בדחילו ורחימו וכט"ס"

וע"ז כתב הרבי: "וכל המברך מתברך בבר' של הקב"ה כו' ולקה"ת בשמובפ"נ [= ולקבלת התורה בשמחה ובפנימיות].

אז והיום
ההבדל המהותי

מאת הרב חיים לוי-יצחק גינזבורג
משפיע בישיבת תות"ל המרכזית - כפר חב"ד

בג' תמוז תשנ"ד ספגנו זעזוע קשה, זעזוע עצום ועמוק שלא התאוששנו ממנו עד לרגע זה. שום הסבר לא יועיל ושום ביאור לא ירגיע אותנו ולא ישקיט את מנוחתנו. אין חסידים בלי רבי. אין יהדות בלי רבי. אין עולם בלי רבי. בלי רבי אין כלום. כך למדנו, כך חונכנו, כך אנו חיים וזו כל מציאותנו וכל חיינו

המשפיע הרה"ח ר' מענדל פוטרפס היה נוהג לספר על אחד מזקני החסידים, שהיה גם בעל עסק מצליח והפרוטה הייתה מצויה בכיסו. מנהגו של אותו חסיד, כשהיה בא לליובאוויטש, היה לעמוד יחד עם כולם בשמיעת המאמר מהרבי נ"ע, ולאחר מכן לשבת עם תלמידי הישיבה ל"חזרה" על דברי הרבי. אלא שאותו חסיד לא הסתפק כמו אחרים ב"חזרה" פעם אחת או פעמיים, והיה מעוניין לחזור שוב ושוב על דברי הרבי. ולמרות שגם בעצמו למד והבין וגם ידע לחזור, היה מעוניין לשמוע זאת שוב ושוב מן ה"חוזרים" דווקא.

מכיוון שתשוקתו של אותו חסיד הייתה גדולה לשמוע את המאמר שוב ושוב, וגם, כאמור, הייתה הפרוטה מצויה בכיסו, נהג אותו חסיד לשלם מטבע כסף לכל בחור שהיה מוכן לחזור לפניו פעם נוספת את המאמר. לבחורים ב"תומכי תמימים", שבדרך כלל לא הייתה להם פרוטה לפורטה, היה זה מקור פרנסה כשר שלא פיללו לו, כך שלא הייתה לו בעיה למצוא "תמים" נוסף שיחזור בפניו שוב ושוב את המאמר.

פעם, באחד המאמרים שאמר הרבי כאשר ביקר אותו חסיד בליובאוויטש, הובא משל מרב המלמד שכל לתלמידו, ששכל הרב הוא נעלה שלא בערך משכל התלמיד, וכדי שהדברים יובנו ו"יגיעו" לתלמיד צריך הרב לעשות בעצמו כמה וכמה צמצומים.

כדרכו, ישב אותו חסיד, אחרי שמיעת המאמר מפי קודש הקדשים, ב"חזרה", ולאחר מכן ביקש מתלמידי הישיבה שיחזרו בפניו שוב ושוב על המאמר, כשהוא מאזין ומקשיב קשב רב.

באחת הפעמים, כשחזר אחד התלמידים בפניו את המאמר בהתלהבות, כשהוא מטעים ומדגיש את ריחוק הערך הגדול בין הרב לבין התלמיד – נענה החסיד ואמר לו: לאט לך, לפי הצורה בה אתה חוזר את הדברים, דומה שאתה הוא הרב ואני הוא התלמיד... דע לך, לא מדובר כאן על מי שלמד קצת יותר המלמד את מי שלמד קצת פחות. מדובר כאן על מי שבעצם מציאותו הוא נעלה לגמרי מן התלמיד, עד שאין כלל שום ערך ויחס ביניהם.

היה אפשר לומר, המשיך אותו חסיד, שהכוונה במשל זה היא לרבי המלמד את החסיד, שכן הרבי הוא בוודאי ובוודאי שלא בערך אל החסיד. אולם, במקרה זה לא יתאים המבואר בחסידות שבמשך שנים רבות, "ארבעין שנין", אזי "קאים אינש אדעתא דרביה", התלמיד עומד על דעת רבו ומגיע למדרגת הרב – שהרי חסיד, גם אם יעמול ויתייגע בכל מהותו ויהיה החסיד הגדול ביותר, עדיין אין לו שום שייכות כלל וכלל לדרגת רבי!

הדוגמה המתאימה אפוא לעניין רב ותלמיד המבואר בחסידות, סיים החסיד,

הוא רב ותלמיד שבגמרא. שניהם תנאים או אמוראים, אלא שבתחילה רחוק התלמיד ממעלת רבו, ולאחר שנים רבות של לימוד ויגיעה הוא מגיע לדרגת רבו ואף למעלה מזה.

ואולי כן הוא גם כאשר רבי מרבותינו נשיאינו לומד ומקבל מרבי קודם. שאף כי כידוע "רבי נולד רבי" ומרגע לידתו הוא רבי בעצם מציאותו, אך בכל זאת גם הוא בתחילה צריך ללמוד ולקבל מהרבי שלפניו ולהתייגע על כך בכל כוחו. ולאחר יגיעה ועמל של שנים רבות אכן יגיע למעלת רבו, "קאים אדעתיה דרבי'". ולפעמים אף יותר מכך, "יפה כח הבן מכח האב". וכפי שהרבי מלך המשיח שליט"א נוהג לומר ולהדגיש ש"ממלא מקום" פירושו שהוא ממלא את כל המקום שבו היה מי שלפניו, ונוסף לכך יש לו את עניינו המיוחד לו, נמצא שהוא למעלה ממי שלפניו.

ובא בחסידות (המשך ה"נסירה" עת"ר. ספר המאמרים עת"ר עמוד מט ואילך) משל מרב, רב כזה שאכן הוא נעלה מן התלמיד שלא בערך כלל. מגיע זמן בו רוצה הרב להביא את תלמידו למעלה עליונה, מדרגה כזו שהתלמיד מצד עצמו אינו מסוגל כלל וכלל אפילו לחלום להגיע אליה, למצב ש"חושי התלמיד נעשים כחושי הרב". לשם כך צריך הרב לגלות לו דברים שהם בתחילה למעלה מכלי הקבלה שלו, כך שאצל התלמיד נעשה חושך והעלם. נעשית כאן "נסירה" בין התלמיד לבין הרב. התלמיד מרגיש את גודל מעלת הרב, כיצד הוא למעלה מעלה, את עוצם שפלותו ופחיתותו, עד כמה הוא למטה מטה, ואת ריחוק הערך העצום בינו לבין הרב.

המושג "נסירה", גם בפשוטם של דברים, עניינו הוא שבירת הקורות ועריכתן לקראת בניית בניין. לא מדובר כאן על שבירה שרק בשלב הבא אחריה יבוא התיקון, ירידה שרק בסופו של דבר תבוא ממנה העלייה ביתר שאת, אלא על שבירה כזו שהיא חלק ועניין אחד ממש עם התיקון. כשגוזרים את הבד כדי לתפור ממנו בגד, אין פירושו של דבר שקורעים את הבד ורק לאחר מכן יבוא התיקון, אלא מלאכת הגזירה היא חלק עיקרי ממלאכת התפירה.

כך גם ב"נסירה" שבין הרב לתלמיד. לא מדובר כאן על ירידה גדולה שרק כתוצאה ממנה תבוא לאחר מכן העליה, אלא על "נסירה" שהיא חלק עיקרי מן העליה ועניין אחד ממש עם העליה.

לפני כן, כשהרב לימד לתלמיד רק דברים שהתלמיד מסוגל לקבל ולקלוט, היה מצב שנקרא "כותל אחד לשניהם", לתלמיד ולרב. לא הייתה ניכרת כל כך מעלת הרב על התלמיד. היה אז מצב שהיה טוב לכולם, הרב הסביר התלמיד הבין וכולם היו מרוצים. היה כאן "ייחוד" ודבקות של השפעה בין התלמיד לרב, אבל לא הייתה זו אלא דבקות של "אחור באחור" — מצב בו התלמיד מקבל רק מה"אחוריים" וחיצוניות של הרב, רק מאותה דרגא שהוא מצד עצמו שייך לקבל. ואילו ל"פנים" של הרב, לפנימיותו ועצמיותו של הרב, לא היה התלמיד שייך כלל.

לפני ג' תמוז הייתה האמונה מוגבלת. הייתה לנו אמונה מוחלטת משום שראינו שמענו והבנו. העובדה שעתה לא רואים ולא שומעים ולא מבינים תכליתה להביא אותנו לסוג אחר לגמרי של אמונה, אמונה עצמותית שאינה תלויה בדבר ואינה תלויה בשום דבר, בשום תנאים ובשום נסיבות.

ולא זו בלבד שהוא לא היה שייך כלל לפנימיות הרב, אלא שהוא לא הרגיש כלל וכלל שישנה כאן איזו שהיא פנימיות אותה אין הוא מקבל. לא היה חסר לו מאומה. הוא הרגיש מצוין. הרב כל הזמן מסביר ומגלה והוא כל הזמן מבין ומתקדם ומתעלה מעלה מעלה. טוב לכולם. ממילא, כאשר הוא לא מרגיש בכלל איזה שהוא חסרון, כשלא חסר לו מאומה, אין שום סיכוי שאי פעם ינסה ויגיע למשהו הרבה יותר נעלה, שלא בערך.

כאשר, אבל, מגיע זמן בו הרב רוצה לתת לתלמידו את ההשפעה הפנימית ועצמית, מפנימיותו ועצמיותו של הרב, מה שנקרא "ייחוד פנים בפנים" — שה"ייחוד", הדבקות וההשפעה מהרב לתלמיד תהיה מפנימיות הרב לפנימיות התלמיד — אזי נדרשת לפני כן "נסירה" שתנסר ותפריד בין הרב לתלמיד, לתת לתלמיד את ההרגשה שהרב נעלה ממנו באין ערוך. זה אמנם יפעל "שבירה" אצל התלמיד. זה ייתן לו הרגשה שאחרי כל מה שלמד אין הוא מבין ויודע מאומה. אבל דווקא "שבירה" ו"נסירה" זו היא תחילת ההתרוממות שלו לדרגא נעלית שלא בערך. רק אז הוא מתחיל לקלוט שישנה כאן איזו פנימיות שקודם כלל לא ידע על קיומה, והיא כלל לא הייתה חסרה לו. עכשיו, משהגיע לכלל הכרה בגודל מעלת פנימיותו של הרב, אזי מתחילה אצלו ההשתוקקות והכיסופין לקבל גם את הפנימיות. אז הוא מתחיל לעמול ולהתייגע באופן אחר לגמרי. וזה יביא אותו בסופו של דבר ל"ייחוד פנים בפנים", שיקבל בפנימיותו גם את הפנימיות של הרב, ש"יהיו חושי התלמיד כחושי הרב", ועד ש"קאים אדעתי' דרבי'".

"נסירה" זו שבין התלמיד לרב, שכל כולה לא באה אלא אך ורק כדי שהתלמיד יקלוט שישנו כאן משהו נעלה ממנו שלא בערך כלל, היא גם נעשית על ידי הגילוי. הרב מתחיל לגלות לתלמיד הרבה יותר, הוא פורש לפניו אור גדול ביותר אותו אין התלמיד מסוגל כלל לקבל. בלשון הקבלה "אתא חסד ופריש גזעין" — בא החסד, האור והגילוי, ופרש את הגזעים והענפים וההתפשטות שלו. גילוי זה הוא ה"מנסר" את הרב מן התלמיד, הוא נותן לתלמיד את ההרגשה עד כמה הרב רחוק ונעלה ממנו שלא בערך, הוא יוצר אצלו את ההשתוקקות והכיסופין להתרומם ולהתעלות אל הרב בדרגתו הנעלית, בפנימיותו, וזו ההתחלה של "ייחוד פנים בפנים", שהתלמיד יתרומם ויתעלה ויתאחד עם הרב גם בפנימיותו ועצמיותו.

ולהדגיש שוב, לא מדובר כאן רק על ירידה שהיא צורך עליה, כפי המבואר במקומות אחרים המשל מהאב והרב העוזב את הבן והתלמיד כדי שהתלמיד יחפש אותו (ראה בהקדמת שער האמונה לכ"ק אדמו"ר האמצעי), או כמו הרב המתרכז ומתעלה בתוך עצמותו ("ער טראגט זיך צו") לקבל שכל חדש כדי להשפיע אותו לאחר מכן לתלמיד (ראה לקוטי שיחות כרך ב' בפרשת דברים)

במשלים אלו הרי לרגע קטן אכן עוזבים את התלמיד. אם כי זהו אך ורק כדי שלאחר מכן ייתנו לו יותר, אבל ברגע זה אמנם עוזבים אותו לרגע. ואילו במשל זה לא עוזבים אותו אף לא לרגע. להיפך, נותנים לו ברגע זה עצמו גילוי גדול ונעלה ונפלא עד מאד, שבשלב הראשון של הקליטה מסתנוורים ממנו לגמרי ונדמה לו שלא קיבל מאומה, אבל לאמיתו של דבר הרי אדרבה, דווקא עכשיו ברגע זה עצמו נותנים לו את כל

הפנימיות הנעלית ביותר.

המשלים האחרים מבוארים בחסידות אודות הירידה שהייתה בגלות, בתשעה באב וכדומה, שהיה אמנם לרגע ענין של חורבן ושבירה, אבל סוף סוף דווקא על ידי זה תהיה עליה גדולה יותר לאחר מכן. ואילו משל זה של ה"נסירה" מבואר בחסידות אודות הגילוי שהיה במתן תורה, שאז בוודאי לא היה כאן שום ענין של ירידה וחורבן, ומה ש"פרחה נשמתן" מעוצמת הגילוי, הרי זה חלק מהגילוי הנעלה שלא בערך כלל. כך הוא הסדר בגילוי נפלא זה, שתחילה הוא שובר ומשדד את כל המערכות, "פרחה נשמתן", אבל בהמשך הוא גם נקלט בתוכם "החזירה להן הקב"ה בטל שעתיד להחיות בו את המתים, שהוא טל תורה".

ב' תמוז תשנ"ד ספגנו זעזוע קשה, זעזוע עצום ועמוק שלא התאוששנו ממנו עד לרגע זה. שום הסבר לא יועיל ושום ביאור לא ירגיע אותנו ולא ישקיט את מנוחתנו. אין חסידים בלי רבי. אין יהדות בלי רבי. אין עולם בלי רבי. בלי רבי אין כלום. כך למדנו, כך חונכנו, כך אנו חיים וזו כל מציאותנו וכל חיינו. לא היה לנו צורך דווקא ב"מראי מקומות" (כגון לקוטי שיחות חלק כ"ו עמוד 7 וכיוצא בזה) אודות העובדה שמוכרח להיות נשיא בגוף גשמי בעולם הזה הגשמי והחומרי, כי כל היהדות והחסידות בנויה על כך.

בתקופה שלפני כן הרגשנו נפלא. כמעט ולא היה צורך באמונה, כי האמת האלוקית של ליובאוויטש הייתה מובנת ומורגשת ונראית לעיני בשר. הדבר המכובד ביותר בעולם היה להיות חסיד חב"ד, ובפרט חסיד של הרבי. ראינו את הרבי הולך וכובש את העולם כולו ומצעיד אותו אל הגאולה בצעדי ענק. שמענו את דיברות קדשו חוצבות כלהבי אש בהתוועדויות ובשיחות הקודש מידי כמה ימים. ראינו את המופתים על כל צעד ושעל. קיבלנו הוראות והדרכות בכל פרט. "ללכת עם הרבי" היה הדבר הנורמאלי והמכובד ביותר. ועוד נקודה, שגם היא עיקרית לעניות דעתי, שכולנו חשבנו והבנו אותו הדבר, היינו מאוחדים בדעה אחת בהרגשה אחת ובמעשה אחד. כך הלכנו וכבשנו את העולם צעד אחר צעד, כשאיש אינו יכול לעמוד בפני אותו צבא מופלא של ליובאוויטש, שכולם ידעו כי זהו אך ורק כוחו של הרבי.

ולפתע – ז"ך אדר הראשון, ז"ך אדר השני, וג' תמוז.

הייתה כאן "נסירה" באופן החזק ביותר, "נסירה" שכאילו "ניסרה" והפרידה אותנו מן הרבי. "נסירה" שהראתה לנו כי הרבי הוא מעלה מעלה ואנחנו מטה מטה. לא רואים את הרבי, לא שומעים התוועדויות, לא "דולרים" ולא "כוס של ברכה", לא "זיסער לעקח" ולא "יחידות", לא מכתבים כלליים ולא מברקים, לא "צעטליך" ולא תשובות בעל פה. נותרנו כאילו כאניה בלב ים שנדמה כאילו הקברניט ח"ו נטש אותה.

"ללכת עם הרבי" היה הדבר הנורמאלי והמכובד ביותר. ועוד נקודה, שגם היא עיקרית לעניות דעתי, שכולנו חשבנו והבנו אותו הדבר, היינו מאוחדים בדעה אחת בהרגשה אחת ובמעשה אחד. כך הלכנו וכבשנו את העולם צעד אחר צעד, כשאיש אינו יכול לעמוד בפני אותו צבא מופלא של ליובאוויטש, שכולם ידעו כי זהו אך ורק כוחו של הרבי

אבל לימדו וחינכו אותנו, "דער רבי האט דאך אלץ באוואלנט" (="הרבי הרי הביהיר והבטיח את הכל מראש") שלא מדובר כאן על "שבירה לשם שבירה", ואפילו לא על "ירידה (שהיא רק) צורך עליה" (ולא העליה עצמה). מדובר כאן על ניסיון שאינו מציאות אמיתית, וכל עניינו אינו אלא "ניסיון" מלשון "נס על ההרים", כדי לרומם ולהגביה אותנו מן המצב של "ייחוד אחור באחור", למצב של "ייחוד פנים בפנים".

רוצים מהתלמיד שיבין מה קורה כאן ומה רוצים ממנו בכל זה. שיאמין ויבין ויידע שכל זה אינו אלא חלק מן העליה הנדרשת ממנו כדי להתרומם ולהגיע אל ההתגלות המושלמת בגאולה האמיתית והשלימה.

רוצים מאתנו שנצא מעצמנו, נצא מכל מה שהיה אצלנו קודם – למצב אחר לגמרי. לדוגמה: ממצב של אמונה והתקשרות עם הרבי כפי שהיה קודם, ממצב של מסירות והתמסרות אל הרבי וקיום הוראותיו ללא התחשבות במה שיאמר העולם כמו שנהגנו לפנים, ממצב של אמונה וציפייה ולימוד והתבוננות ו"לחיות עם משיח" באופן שלפני כן, ממצב של אהבת ישראל ואחדות בין החסידים באופן שלפני כן, מצב של אחוריים וחיצוניות – להגיע לאמונה אמיתית יותר, להתקשרות עם הרבי באופן פנימי ואמיתי יותר, להתמסרות מוחלטת אל הרבי וקיום הוראותיו ללא התחשב עם כל מאומה, ללימוד והתבוננות ולחיות את משיח באופן נעלה יותר. וגם, כן, בכל הרצינות ובכל האמת, לאהבת ישראל ולאחדות בין חסידים אמיתית ועצמותית יותר.

לפני ג' תמוז הייתה האמונה מוגבלת. הייתה לנו אמונה מוחלטת משום שראינו שמענו והבנו. העובדה שעתה לא רואים ולא שומעים ולא מבינים תכליתה להביא אותנו לסוג אחר לגמרי של אמונה, אמונה עצמותית שאינה תלויה בדבר ואינה תלויה בשום דבר, בשום תנאים ובשום נסיבות.

לפני ג' תמוז הייתה ההתקשרות מוגבלת. יכולנו לחשוב כאילו ישנם ח"ו רגעים בהם אין הרבי מסתכל עלינו ויודע מה קורה עמנו. ידענו שזה לא כך ושאין אצל הרבי שום הגבלה, אבל מרוב שכל הזמן ראינו ושמענו, הסתכלנו על הדברים "במשקפיים שלנו" והייתה עלולה להיות תחושה כאילו ח"ו ברגעים שלא רואים ושומעים אולי זה "לא כל כך". העמידו אותנו במבחן ובניסיון כדי לרומם אותנו לסוג אחר לגמרי של אמונת צדיקים והתקשרות בכל מהותנו ללא הרף עם הרבי. התחושה כי הרבי אינו מוגבל במאומה והוא מסתכל ורואה כל אחד בכל רגע התגברה והתעצמה מאד. שואלים ומתייעצים עם הרבי בכל פרט, וחשים הרבה יותר כי הרבי מוליך ומנהיג את כולנו ואת כל אחד ואחת באופן אחר לגמרי.

לפני כן הייתה הציפייה למשיח, העיסוק בענייני משיח וגאולה, הפרסום אודות משיח ולחיות עם משיח, בהגבלות כלשהן, כל חד לפום שיעורא דיליה. רוצים מאתנו שכל זה יהיה באופן אחר לגמרי, ללא הגבלות וללא התחשבות בעולם. להיות, כלשון הרבי, "קרייזי על משיח", ובאופן שזה ימלא את כל חיינו וכל מציאותנו, ויפעל על כל הסביבה ועד על כל העולם כולו, ללא שום יוצא מן הכלל.

ועוד ענין עיקרי: לפני ג' תמוז הייתה בינינו אהבת ישראל ואחדות החסידים וכו' משום שלכולנו הייתה אותה אמונה, אותה הבנה, אותו רגש ואותם מעשים. רוצים מאתנו לאהוב איש את רעהו לא בגלל כל זה

ולא בכפוף לשום דבר. גם כשבכל הנושאים יש חילוקי דעות וחילוקי רגשות וחילוקי מעשים – נאהב זה את זה באהבה אמיתית ועצמותית, כפי שמלמד אותנו הרבי שליט"א מלך המשיח.

רוצים מאתנו שנבין מה קורה כאן ומה רוצים מאתנו. שנתרומם ונתנשא, לא נתפעל ולא נתרשם מכל ההעלמות וההסתרים, נדע שכל ה"נסירה" לא באה אלא אך ורק כדי להוציא אותנו מן המעמד ומצב הקודם, להרים אותנו למשהו אחר לגמרי שקורה ברגעים אלו, ועומד להתממש לעיני כל בשר בכל רגע ממש – הגאולה האמיתית והשלימה בהתגלות מלכנו משיחנו שליט"א לעיני כל בשר.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

בית חנה צפת
חטיבת ביניים * תיכון * סמינר למורות * חטיבה עליונה * פנימיה

כוס תנחומים

מבכים מרה יחד עם כל בית ישראל, את האבידה הקשה והכואבת עם פטירתה של
תלמידתנו היקרה שאך סיימה את י"ב הכיתות, מצוינת במידות טובות, גומלת חסדים,
סמל ודוגמה לצניעות ונועם, חסידית בנשמתה ועובדת ה' באמת,
ראשונה וחלוצה בכל ענייני הפצת בשורת הגאולה

ה' **חנה'לה** ע"ה **דובקין**
שנלקחה מאתנו בחטף והיא בדמי ימיה

נשגר מלוא חופניים נחמה להוריה היקרים והנכבדים, תושבי קהילתנו היקרים,
עוסקים במסירות ובאמונה בענייני ציבור, ראשונים בכל מעשי חסד וצדקה, נעימים ונחמדים לבריות

הרה"ח ר' **יואל** שי' וזוג' האשה החשובה מרת **נגה** תחי'
דובקין

ולאחיה ואחיותיה היקרים: **רבקה, אברהמי, שיינא, ברכה.**

המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים, והוא ברחמיו המרובים ירפא שברון לבכם בתוך כלל עם ישראל,
ויקוים היעוד "ובלע המוות לנצח ומחה ה' דמעה מעל כל פנים",
והיא בתוכן, ובקרוב ממש נזכה כולנו לקבל פני הרבי מלך המשיח בשמחה ובטוב לבב.

התלמידות, הסגל ההנהלה וכל משפחת "בית חנה"
הרב שלמה רסקין
מנהל

חב"ד בשואה

60 שנה לסיום המלחמה

ליובאוויטש בוילנה

כבר בימי אדמו"ר הזקן 'נכבשה' וילנה, מעוז ההתנגדות לחסידות, ומאות החסידים שהתגוררו בה הקימו ארבע קהילות ומוסדות חינוך חסידיים. כמאה וחמישים שנה פרחה הקהילה החסידית שבה, לצד קהילות אחרות.

• בשנת תרפ"ז הוקמה בה ישיבת 'תומכי תמימים' שהייתה סמל ומופת.

• רק שלושים וששה מתלמידי הישיבה הצליחו להימלט הודות לעזרתו של אדמו"ר הריי"צ • שאר אנ"ש והתמימים שנותרו בוילנה נספו בימי השואה פרק ארבעה-עשר ובו יסופר על הקהילה החב"דית הוותיקה שחוסלה על ידי הצוררים הנאצים ביערות פונאר

מאת: שניאור זלמן ברגר

אדמו"ר הזקן בוילנה

קשה להאמין, אבל בוילנה בירת ליטא ובירת 'המתנגדים' שלחמו בתנועת החסידות – הייתה קהילה ליובאוויטשית מפוארת במשך למעלה ממאה וחמישים שנה!

בין השנים תקל"ג ותקל"ו סבב אדמו"ר הזקן בין ערי ליטא ורוסיה הלבנה, כדי להפיץ את תורת החסידות ביתר זאת ולקרב נפשות לתנועת החסידות. וילנה הייתה אחד מהמקומות בהן ביקר. במהלך ביקורו, רכש לו תלמידים רבים מבין טובי למדניה המופלגים של וילנה.

בשנת תקמ"א, כשביקר אדה"ז בוילנה פעם נוספת, נהר אליו המון רב של חסידים. אז עדת החסידים בוילנה כבר הייתה מבוססת דיה. לקהילת חב"ד בעיר היו: ארבעה בתי כנסת, ישיבה גדולה, כיתות לימוד מיוחדות לנערים ולילדים. בראש העדה החב"דית עמדו נכבדי העיר וחשוביה ובהם: הגאון הרב ברוך מרדכי אטינגא מבוברויסק, החסיד המפורסם הרה"ח רבי משה מייזליש שהיה תחילה מתלמידיו המובהקים של הגאון מוילנה, והחסיד המפורסם הרה"ח ר' מאיר רפאל'ס, שבמשך תקופות מסוימות שימש 'פרנס הקהל' של וילנה.

באותן שנים קשות, החרמות נגד החסידים עדיין היו בתוקפן, ודווקא משום כך, הישגיהם של החסידים היו ממשיים יותר. עם ביטול החרמות וקבלת תנועת החסידות כלגטימית, הקהילה החב"דית הוסיפה לצמוח ולהתרחב.

וילנה שלפני המלחמה

יהודים בוילנה לפני המלחמה

רבותינו נשיאינו מבקרים

וילנה זכתה במשך השנים לארח לא רק את אדמו"ר הזקן, אלא גם את אדמו"ר הצמח צדק (בשנת תקצ"ח) אדמו"ר הרש"ב (בשנת תרס"ח) ואדמו"ר הריי"צ שביקר בעיר מספר פעמים. כיוון שיציאת צדיק מן העיר עושה רושם, על אחת כמה וכמה ביקורו של צדיק. ביקורים אלו העמיקו את הרוח החסידית החב"דית האופיינית בעיר זו, שעד עצם היום הזה מהווה סמל.

ביקורו הראשון של אדמו"ר הריי"צ בוילנה, התקיים כשעשה את דרכו מרוסיה לריגא בחודש חשון תרפ"ח. כמה חודשים לאחר מכן, בחודש שבט, שוב הגיע הרבי לביקור שעשה רושם רב ועורר נשמות רדומות. את הביקור רב-ההוד הזה, תיאר הרה"ח יעקב לוין, מתלמידי הישיבה בוילנה באותה תקופה:

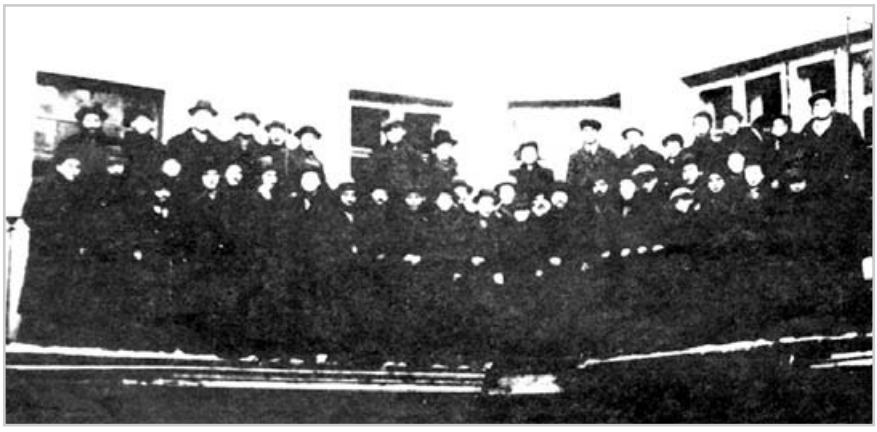
"כבר בבוקרו של היום המיועד, החל קהל עצום של חסידים לנהור אל עבר תחנת הרכבת. כשהגיע אדמו"ר הריי"צ לעיר, היו שם כבר אלפי אנשים שיצרו מעין חומה אנושית שנמשכה מתחנת הרכבת ועד למלון "איטליה", שם אמור היה הרבי להתאכסן (מלון זה היה שייך לחסיד ליובאוויטש).

"כשירד הרבי מהרכבת, המתינה לו מכונית מפוארת שלקחה אותו לבית המלון. אני זוכר כיצד עמדו שם נשים וילדים שדפקו על חלונות המכונית וצעקו: "רבי ברך אותנו, ברך אותנו".

"אנחנו, תלמידי ישיבת 'תומכי תמימים', הורשנו להיכנס למלון ואף אכלנו שם את ארוחת הערב. הרבי, קיבל בינתיים הרבה אנשים שהגיעו עם פתקים של בקשות".

למחרת, בא הרבי לבית-הכנסת על-שם אפאטאוו, שבו שכנה הישיבה. בית כנסת זה היה מפואר מאוד, ואת כתליו פיארו ציורים נאים. בבית כנסת התפללו גם עשירים גדולים, מחשובי חסידי חב"ד. בחצר בית הכנסת היו דירות מגורים רבות וגם חנויות שפנו לעבר הרחוב הראשי.

החסידים התכנסו לכבודו של הרבי, באולם הישיבה שהיה מלא מפה לפה. סמוך לשולחן הנשיאות ישבו כל חשובי העיר ובהם: רבנים, דיינים ואישי ציבור. הרבי התיישב בשולחן הנשיאות ו'המגיד' של וילנה פתח בדבר תורה.

קבוצת תמימים בפתח הישיבה בוילנה

בתום דבריו החל הרבי לומר מאמר חסידות שנשמע בדממה מוחלטת. עם צאתו של הרבי, החלו החסידים לומר "לחיים" ניגנו ניגונים שמחים ואף רקדו על השולחנות.

ביום שישי הלך הרבי לבית-הכנסת חב"ד השני שנקרא "קירזנער", שם התפלל בליל שבת. בשבת בבוקר הלך הרבי שוב לבית כנסת זה ועלה למפטיר.

הרבי הריי"צ ערך שני ביקורים נוספים בוילנה, בקיץ תרצ"א ותרצ"ב.

דמויות חסידיות בוילנה

הרה"ח ר' שמעון גולדמאן שלמד בישיבת 'תומכי תמימים' בעיר, מספר על כמה מהדמויות החסידיות מתקופת טרום השואה:

"הרה"ח ר' **יעקב הוכמן** – מתלמידי ישיבת 'תומכי תמימים' בליובאוויטש. ר' יעקב היה יהודי חסיד למופת, ומדוכא בייסורים. כשהיה הולך ברחוב, ניתן היה לראות ששפתותיו דובבות ללא הפסק. תמיד אמר אותיות קדושות של משניות או תניא. ר' יעקב היה אומר שיעור בתניא בפני כל קהל המתפללים בבית הכנסת אפאטאוו. מה אומר ומה אדבר. השיעור היה כל כך מוצלח ונאמר בטוב טעם, עד כדי כך שהרבה יהודים מפולין שחשבו שספר התניא הוא ספר קשה ללימוד, הרי בעקבות השיעורים שלו גם הם נוכחו לדעת שניתן ללמוד ולהבין את דברי התניא קדישא. היו אומרים על ר' יעקב שהוא יודע את כל ספר התניא בעל פה.

"הרה"ח ר' **נחום לוריא** – היה 'תמים' במלוא מובן המלה ויהודי שנעים להיות במחיצתו. הייתי מתלווה אליו כשהיה הולך להביא לחם לתלמידי הישיבה. היינו עוברים מאופה לאופה ומבקשים לתרום כמה ככרות לחם עבור תלמידי הישיבה ור' נחום עשה זאת באהבה ובמסירות שכיום קשה למצוא דוגמתה.

"הרה"ח ר' **אשר אנשיל אהרונוביץ'** – הוא מוזכר בהקדמה של ספר התניא קדישא, כמי שהרבי הרש"ב, מינה אותו לבא כוחו לעסוק בהדפסת התניא והליקוטי תורה בבית הדפוס המפורסם של האלמנה והאחים ראם".

"הרה"ח ר' **מענדל לוין** – היה חבר בוועד הקהילה של וילנה ובתור שכזה נמנה על מקורביו של רב העיר הגאון הרב חיים עוזר גרודזינסקי. ר' מענדל היה עסקן חרוץ וירא שמים אמיתי והביא כבוד רב לליובאוויטש".

חסידים אלו, עליהם מספר ר' שמעון, נהרגו כולם בשואה.

ייסודה של 'תומכי תמימים'

הקהילה החב"דית הגדולה והמבוססת שהייתה בוילנה, נתנה לחבריה את הביטחון ליטול על עצמם הקמת ישיבת 'תומכי תמימים', ולעמוד מאחורי ביסוסה ואחזקתה.

היה זה בחורף של שנת תרפ"ז, כאשר ועד מיוחד הוקם למטרה זו בראשו עמד העסקן הרה"ח ר' אליהו וויץ. לאחר שהתקבל אישורו של אדמו"ר הריי"צ וברכתו, קובצו בחורים מכל עיירות הסביבה, ואלו היוו תלמידיה הראשונים של הישיבה נפתחה. הלימודים החלו באולם בית הכנסת אפאטאוו.

מגיד השיעור הראשון היה הגאון הרב זאב סגל הי"ד, מגדולי רבניה של וילנה, שהצליח להחדיר בתלמידים את ה'הרגש' של שמירת הזמן, וגרם לכך שכל התלמידים למדו ביגיעה רבה ומתוך התמדה ושקידה. המשגיח בישיבה היה הרה"ח ר' מרדכי לייב גרוסבאום, והשפעתו על התלמידים הייתה רבה, בהחדירו בהם הרבה יראת שמים והנהגות חסידיות.

לימים נאלץ היה לעזוב את משרתו, ואת מקומו החסיד ר' יעקב הוכמן. מסירותו של ר' יעקב לטובת התלמידים הייתה מופלאה. הוא הכיר היטב כל אחד מהתלמידים בפנימיותו, והשקיע מאמצים רבים כדי לנטוע בקרב התלמידים הנהגה חסידית ראויה. השתדלות מיוחדת עשה גם בקרב התלמידים שבאו מבתים לא חסידיים, שינהגו במנהגי החסידים.

ר' יעקב, היה מתפלל מדי שבת באריכות רבה. בכל שבת לימד את התלמידים מאמרי חסידות, וכן היה חוזר בעצמו בעל-פה מאמר חסידות, מתוך התלהבות עצומה, שהשאירה רושם עז על כל השומעים.

לאחר הסדרים הרשמיים, שהסתיימו בשעה שמונה בערב, המשיכו התלמידים את לימודיהם עד לאחר חצות ורק אז הלכו לישון. בליל שישי היו רוב הבחורים נשארים ללמוד כל הלילה, ובבוקר יום שישי למדו כרגיל.

הישיבה, שקנתה לעצמה שם טוב בלימוד, בהנהגה וביראת שמים – הפכה לתל-תלפיות, ורבים מגדולי רבני וילנה התחילו לשלוח את בניהם ללמוד בישיבה.

במשך כמה שנים כיהן הרב יהודה עבער הי"ד כראש הישיבה, ולאחריו הרב לייב שפיץ הי"ד, מבוגרי ישיבת 'תומכי תמימים' בוורשה. הרב שפיץ עזב את תפקידו בשנת תרצ"ד, ולאחריה עברה הישיבה תקופת דימדומים, שכן לא היה ראש ישיבה שיוביל את הישיבה קדימה.

באותם ימים שלח מנהלה של הישיבה הרב וייץ, מכתב לאדמו"ר הריי"צ בו כתב כי עול הישיבה המוטל על כתפיו קשה לו מאוד.

הרבי נענע לבקשתו, ובשנת תרצ"ה שלח את הרה"ח ר' יצחק דב אושפאל מהעיר קורניץ, כדי שיקבל עליו משרת מנהל ישיבת 'תומכי תמימים' בעיר.

אף על פי שהרב אושפאל היה עדיין צעיר לימים – הוא עצמו היה מתלמידיה הראשונים של הישיבה בוילנה – כבר נודעו ברבים למדנותו הגדולה, מידותיו הטובות וכושרו החינוכי.

הרב אושפאל נסע בפקודת הרבי לוילנה, שם מצא בישיבה כשישים תלמידים. בפניו ניצבה משימה דחופה – להחזיר עטרה ליושנה. להשיב את הרוח הלימודית והחסידית לישיבה. היה עליו לעמוד על שמירת הזמן ולדקדק בסדרי הישיבה ובמשמעת שנתרופפה מעט.

התלמידים באותה תקופה, התחלקו לשלוש כיתות: את הצעירים, תלמידי השיעור הראשון, לימד הרב אברהם מאיליא; את תלמידי השיעור השני לימד הרב אושפאל בעצמו, ואת תלמידי השיעור השלישי לימד הגאון רבי ישראל גוטסמן, מרבניה החשובים של וילנה.

הרב אושפאל, בהיותו מנהלה הרוחני של הישיבה, זכה לקבל מדי פעם מכתבי הדרכה מהרבי ובהם הוראות ועצות כיצד להתנהג עם התלמידים בכל מיני נסיבות.

בנוסף על תפקידו כר״מ ומנהל רוחני, היה הרב אושפאל גם המנהל הגשמי ועליו רבצה האחריות הכללית בגשמיות וברוחניות. באותם ימים היה המצב הכלכלי חמור, הפרנסה הייתה מצויה בדוחק, והמשימה להשיג כספים לישיבה הייתה משום כך קשה מאוד. העניות הנוראה ששררה אותה תקופה, הביאה לכך שלא אחת היו ימים שבהם לא היה לתלמידי הישיבה אפילו לחם, אך גם בימים אלו לא ניכרו שום רפיון או חולשה בהתמדתם ושקידתם של התלמידים.

התמימים בוילנה סועדים את לבם בימי המלחמה

גטו וילנה

הישיבה בימי המלחמה

עם פרוץ מלחמת העולם השנייה, בחודש אלול תרצ״ט, השתלטה ברית המועצות על ליטא שהייתה עד אז בשליטת פולין. הרוסים הטילו את חיתתם על יהודי ליטא, והחלו לדכא את חיי היהדות ביד קשה. הישיבה נסגרה וכל התלמידים נשלחו לביתם.

לא חלף זמן רב, ורבבות יהודים פליטים שברחו מפולין, מילאו את רחובותיה של וילנה, כמו את שאר ערי ליטא, והלחץ הרוסי פחת. בימים אלה נפתחה הישיבה מחדש, ושימשה גם כמקום מקלט ארעי לעשרות תלמידי ישיבת 'תומכי-תמימים' מפולין שהצליחו להימלט ממדינתם הכבושה בידי הנאצים.

בתחילת המלחמה נוהלה הישיבה על ידי שלושה מחשובי החסידים: הרב אושפאל, הרב משה לייב ראדשטיין, מזכירו של הרי״ץ, והרב שמואל זלמנוב. שני האחרונים היו אף הם פליטים מפולין.

הרה״ח ר׳ שמעון גולדמאן שנמנה על התלמידים שברחו מפולין והגיעו לוילנה, מתאר בצבעים חיים את הישיבה בימים ההם:

״שמענו שבני הישיבות מכל רחבי ליטא, כמו בראנוביץ, ביאליסטוק ועוד, החלו נוהרים לעבר וילנה גם כיחידים וגם בקבוצות מאורגנות. ובכן, גם אנחנו יצאנו לדרך ברכבת מלולענץ עיר מגוריי לכיוון וילנה.

״אם תשאלו מניין היה לנו כסף לנסיעה, ואיך בדיוק תפקדו הרכבות – לא אוכל לתת תשובה מדויקת. נראה שהבחורים שקירבו אותי דאגו גם לכך, ובכלל, אינני זוכר אם באותה שעת חירום היה צורך בכרטיס או לא, ובדרך כלל הרכבות עדיין תפקדו בצורה רגילה פחות או יותר.

״כשהגענו לוילנה, הגבולות בין פולין לשטחים שנשלטו על ידי רוסיה, עדיין היו פתוחים, כך שנכנסנו לעיר ללא כל מכשול. מה עושים בחורי ישיבה במקום חדש? איך הם מוצאים להם לחם ומקום לינה? מתחילים לחפש אחר הישיבה המקומית. תחילה התארחתי בישיבה של הרב מיילעס, אבל כשנודע לי כי ישיבת 'תומכי תמימים' פועלת כעת בעיר, הלכנו אני ועוד שלושה בחורים שבאו איתי מפולין, והצטרפנו ל'תומכי תמימים'. ארבעתנו לא היינו מבתים חב״דיים, אבל בכל אופן כולנו היינו חסידים, והישיבה הראשונה בה היינו הייתה ליטאית. מבחינתי המעבר לשם היה טבעי, שהרי לפני המלחמה כבר למדתי בישיבות ליובאוויטש.

״קמנו ויצאנו לדרך לכיוון בית כנסת אפאטאוו, שם שכנה הישיבה. לשמחתי פגשנו שם בחורים רבים, פליטים מפולין

כמוני וכמו חבריי. רוב הבחורים היו מבוגרים ממני בהרבה. למרות פער הגילים, קיבלו אותנו בצורה מכובדת והתקבלנו לחבורת התלמידים. כאמור, אני כבר החשבתי את עצמי ל'חצי חב"דניק', שכן הייתי תלמיד בישיבות ליובאוויטש בקאלושין ובוורשא וכאשר התקבלנו כאן בוילנה שמחתי על כך מאוד".

שבועות ספורים לאחר שהחלה המלחמה, מסרו הרוסים את ליטא לשליטת הליטאים. אזרחי ליטא שמחו שכן בתוך זמן קצר המצב הכלכלי השתפר לבלי הכר. אם עד אז חנויות רבות היו סגורות ובחנויות הפתוחות היו המדפים ריקים, הרי שכעת נפתחו חנויות רבות והמדפים היו עמוסים בכל טוב. ליטא חזרה להיות מדינה דמוקרטית והאזרחים המקומיים, וכמוהם המוני הפליטים, התמלאו בתקווה לעתיד טוב יותר.

אף על פי כן, התמימים לא השלו את עצמם, וכל העת חישבו דרכים כיצד לעזוב במהירות את אירופה הבוערת, אל הרבי הנמצא בארצות הברית.

במשך הזמן, מספר התמימים בישיבה החב"דית בוילנה הולך והתרבה. הבחורים הצליחו להתגנב באמצעות 'מובילים', מבריחי גבול מקצועיים, שהכירו היטב את הדרכים וידעו איך להסתתר מעיני המשטרה או מחיילי משמר הגבול הרוסי, ותמורת תשלום נאות היו מעבירים אנשים בחשכת הלילה מפולין לוילנה שבליטא.

גם התשלום למבריחים בעד תלמידי הישיבה הגיע מהישיבה בוילנה, שכן לרוב הבחורים לא הייתה שום אפשרות לשלם למבריחים. הישיבה שילמה למבריחים רק כאשר התמימים כבר הגיעו לוילנה.

על התפתחות הישיבה בימי המלחמה, מוסיף ומספר ר' שמעון גולדמאן:

"הישיבה הלכה והתבססה ונעשתה ישיבה על כל המשתמע מכך, עם סדרי לימוד מסודרים. גם מינו ראש ישיבה מיוחד, תלמיד חכם מופלג תלמיד ישיבת גרודנא, ר' זלמן (איני זוכר את שם משפחתו) בנוסף לרב גוטסמאן שהיה מרצה שיעורים בפני הבחורים המבוגרים.

"לשיעוריו יצא שם טוב, ואפילו המשגיחים וראשי הישיבות הליטאיות היו שולחים את בניהם הצעירים ללמוד בישיבה, למרות שהיה ידוע שזו ישיבה חסידית חב"דית מובהקת".

בימי המלחמה הגיע לישיבה — בהוראת אדמו"ר הריי"צ — המשפיע ר' יהושע אייזיק בארוך, שהפיח רוח חיים חסידית אוטנטית

הריסות ה'שול הויף' – החצר בה היו ארבעים בתי כנסת

בישיבה. הבחורים נהגו בדרכי החסידות, למדו חסידות במרץ רב, והיו שהתפללו באריכות. אלה היו עולים לעזרת הנשים ושם היו מתפללים באריכות ובצנעה. הבחורים הצעירים נהגו לעלות לשם בשבת בצהריים, לאחר סעודת השבת, כדי להאזין לתפילתם הערבה. בין המאריכים בתפילה היו הרב מנחם מענדל טננבוים ע"ה, ויבלחט"א הרב מנחם זאב גרינגלאס והרב יצחק הענדל.

בשל פגעי המלחמה, הפליטים והמהומה, החלו מחלות מידבקות להשתולל בעיר. רבים מהתמימים רותקו למיטותיהם. ר' חיים מאיר בוקיעט, מתלמידי הישיבה, נחלץ לעזרת החולים והגיש להם כל סיוע נדרש.

ויהי בחצי הלילה

בחג השבועות ת"ש שוב השתלטו הרוסים על ליטא ונטלו לעצמם את הפיקוד על אורח החיים, על כך סיפר הרה"ח אברהם יצחק גרפינקל, מתלמידי הישיבה בוילנה:

"ויהי בחצי לילה, ליל חג השבועות, בעת אמירת תיקון ליל שבועות, הגיע לאוזנינו קול שעטת שרשראותיהם הכבדות של הטנקים הכבדים של צבא רוסיה, שנסעו ברחוב הראשי, מול שער בית הכנסת של ישיבתנו. היו אלה גייסות הצבא הרוסי, שכבשו את כל ארצות הבאלטים: ליטא, לטביה ואסטוניה.

"ממשלותיהן של הארצות הללו נסוגו מיד, והקומוניסטים ערכו מצעדים צבאיים ושרו שירי שבח לממשלתם, אשר הואילה ברוב חסדה לכבוש את הארצות הללו.

"המדינה לבשה מיד פנים אחרות. פחד ורעד נפל על פני כל, וכל אחד חשש לפתוח את פיו. החנויות התרוקנו מסחורותיהן וקשה היה להשיג גם מצרכים חיוניים ביותר, על-אף הבטחת הרוסים שיש להם הכול, וכי הכול 'יעבור בשלום. ביותר הורגש הדיכאון אצל בני-תורה, וכל אחד הרהר מאין יבוא עזרנו. ידוע היה היטב, כי להמשיך ללמוד בישיבה תחת השלטון הרוסי, הרי זה דבר בלתי אפשרי, ולכן יש לברוח בכל ההקדם. אבל — לאן?!

הייתה זאת השאלה הקשה ביותר — לאן?! כל מדינות האזור, ליטא, לטביה ואסטוניה, היו כבושות על-ידי הרוסים; הצבא הגרמני מצדו כבר השתלט כמעט על אירופה כולה, לאן נוכל לברוח?"

מי שנחלץ לעזרתם של התמימים בישיבה, היה אדמו"ר הריי"צ שפתח במאמצים עילאיים במטרה להוציא את התמימים והחסידים מוילנה ומאירופה כולה, לחוף מבטחים.

ראשית היה לדאוג לויזות לארצות הברית, ואחר כך להשיג מימון לכרטיסי הנסיעה שהיו יקרים מאוד. בגלל המלחמה, הוצע שהבחורים ייסעו לארצות הברית, דרך רוסיה, יפן וסין.

בכל אותה תקופה פעל הרבי הריי"צ ללא לאות, בדרכים מיוחדות משלו. הוא פנה לרבנים, אישי ציבור, ארגונים ועוד, בכדי שאלה יסייעו בהצלה. מי שסייע רבות להצלה ובכלל לחב"ד, היה הרב ד"ר אליהו יונג ע"ה מארגון הג'וינט.

מעט על פעילותו העניפה למען ההצלה, אפשר ללמוד מתוך האגרות ששלח אדמו"ר הריי"צ בנידון, לרבנים אישי ציבור ותלמידי הישיבה. כך כותב הרבי ביום ד' במר-חשוון תש"א, לרב דוד מאיר רבינוביץ מבוסטון, בעבר מראשי ישיבת 'תומכי תמימים' בפולין:

הנה הגיעה לידי מברקה מאת תלמידנו היקרים יחיו מווילנה בה מודיעים לי, כי כל אחד מתלמידנו קבל מכתב מהקונסול האמריקני במוסקבה לבוא לקבל את הויזה שלו, ומתחננים הם כי נשלח להם תיכף הוצאות הנסיעה והשיפס-קארטען [כרטיסי הפלגה באוניה] כדי שיוכלו לצאת לדרכם

צלחה מיד.

"ובכן הגיעה השעה שקווינו לה, עת שתלמידנו היקרים יחיו מקבלים הויזות שלהם בידם, והרשות בידם לבוא לארץ זו.

"אמנם לא בויזות לבד יוכלו תלמידנו היקרים יחיו לבוא לכאן, כי אמצעי כסף הגונים דרושים מיד כדי להביא אותם הנה, ושעת נסיון היא לכל אנ"ש יחיו, להראות מסירת נפש ממש על מצות פדיון שבוים והצלת תלמידינו היקרים יחיו, כי דחוף הענין מאד מאד".

חודשיים לאחר מכן, באגרת שנכתבה ביום ט"ו בטבת, מודיע אדמו"ר הריי"צ לר' משה זלמן פייגלין, כי השיג ויזות למאה תלמידי הישיבה, וחמישים משפחות. בכ"ד ניסן כותב אדמו"ר הריי"צ כי נשלחו כבר מאתיים ויזות ל"תלמידנו ומכרנו".

לאחר שהוברר כי יתקשו לקבל את הויזה אצל הקונסול במוסקבה, יצאו שלושים ושתה תלמידי הישיבה בוילנה לעיר קובה שביפן, שם פנו לקונסול האמריקני ביפן בבקשה להשיג עבורם את הויזות המונחות במוסקבה. לאחר קשיים רבים התקבלו הויזות המיוחלות, אלא שלרוע מזלם, ממשלת ארצות הברית ביטלה אותם במפתיע. כך נשארו 'תקועים' ללא ויזה לארה"ב, ללא ויזה ליפן וללא אפשרות לחזור או להמשיך. ממשלת יפן החליטה אפוא לשולחם לשנחאיי שבסין, שם לא נזקקו לרישיונות כניסה.

התמימים נאלצו לעבור עוד כמה מכשולים עד שהגיעו לשנחאי [על חב"ד בשנחאי בימי השואה, עוד חזון למועד] שם קיבלם בכבוד רב הרב מאיר אשכנזי, רב העיר שסייע להם בכל המצטרך. שאר התלמידים שלא הצליחו לעזוב את וילנה, נספו בשואה. הי"ד.

ימי האימה

ביום ל' בסיון תש"א, שלושה ימים אחרי פרוץ מלחמת גרמניה הנאצית מול רוסיה הסובייטית, נכבשה וילנה על ידי כוחות הצבא הגרמנים. אלה החלו מיד בהתעללות ביהודי העיר בעזרתם הפעילה של חיילי המשמר ליטאים ואזרחים רבים. הם חטפו אנשים לעבודה, ולמעשה – להשמדה.

ביום ט' באלול ערכו הגרמנים פרעות באחד הרחובות, ובלילה הוקף חלק מהרובע היהודי העתיק, ממנו הוצאו לאחר מכן כל תושביו היהודים, כחמשת אלפים נפש,

Forward

פארווערטס

Forward

ווילנע געטאָ

רוסיע אַרמיי איז בלויז 23 מיל פון נאַרעוויץ פון איסט פּרייסען

8000 דייטשקע מענטשן אין ווילנער געטאָ נאַכטן נאָך שלאַכטן פון 5 טעג

נאצים געשלאגען אויפן גאנצען אינוואזיע-פראנט

2 אידישע פליער סוים אין קראַך פון כאַטקעס

העיתונים מבשרים: "וילנה שוחררה"

נער יהודי אומר קדיש ב'פונאר' בתום המלחמה

ליערות פונאר, שם הושמדו.

לאחר מכן הודיעו הגרמנים כי הייתה זו פעולת תגמול על רצח שלושה גרמנים על-ידי היהודים. אחרי פרובוקציה זו גורשו שאר יהודי העיר על ידי המשטרה הליטאית לשני גטאות. בזמן הגירוש הובלו חלק מהמגורשים לבית-הסוהר ומשם לפונאר, לטבח. לגטאות הוכנסו כארבעים אלף יהודים. מדי פעם ערכו הגרמנים "אקציות" במהלכן הוצאו אלפי יהודים לפונאר – שם שהפך אצל יהודי וילנה לנורא מכל.

פונאר – היה יער המרוחק כעשרה קילומטרים דרומית לוילנה, והפך למקום רצח וקבורה של רבבות יהודים. הקרבנות, ובהם חסידי חב"ד ותלמידי התמימים, הובאו מוילנה וסביבתה אל הבורות, שם נורו למוות על ידי הגרמנים ועוזריהם הליטאים.

רק מעטים נחלצו מבורות המוות, ומעטים עוד יותר הצליחו להימלט גם מידיהם של הליטאים המקומיים. החל מקיץ תש"א ועד קיץ תש"ד, ארבע שנים, נרצחו בפונאר למעלה משבעים אלף יהודים! את שרידי היהודים העבירו לאסטוניה ולמחנות עבודה והשמדה שונים, שם כילום עד תום. מכל מאות אלפי היהודים שהיו בקהילת וילנה המעטירה, נותרו כאלפיים וחמש מאות בלבד.

בתי הכנסת – למעלה ממאה בתי כנסיות ומדרשות ברחבי העיר – נהרסו ונבזזו ולאחר מכן אף נהרסו כליל, ובהם גם "חצר בית הכנסת" ("שול הויף") בו רוכזו כארבעים בתי כנסת. זה היה גם גורלם של בתי הכנסת ה'ליובאוויטשים' שנהרסו עד היסוד.

הקהילה החב"דית בוילנה הושמדה, ומעט הזיכרונות נותרו אצל מתי מעט מההתמימים שהצליחו להימלט לשנחאי, והם אלו שהעבירו זאת לדור הבא.

מקורות: "אגרות אדמו"ר הזקן", "אגרות אדמו"ר הריי"צ", "תולדות אדמו"ר הזקן", "שערי יהודה", "בית משיח" ומוסף "התמים", "כפר חב"ד", "יהדות ליטא", "בית לוחמי הגטאות", "יד ושם", "הצופה".

לעלות רמה בעקבות פרה אדומה

מדוע העניין של רצוא ושוב הוא כל-כך עיקרי, עד כדי כך שבגלל שבפרה אדומה ישנן שתי דרכים אלו, הרי היא מבטאת את כל התורה כולה? • מאמר נפלא על משמעות מצוות פרה אדומה – בעקבות פרשת חוקת, בה מובאת מצווה מיוחדת זו

רצוא ושוב – יסוד לכל התורה

מצוות פרה אדומה הוקשה לכל התורה כולה, שכן נאמר עליה "זאת חוקת התורה", ולא נאמר "זאת חוקת הפרה", כמו, למשל, שנאמר "זאת חוקת הפסח". מהו הדבר המיוחד במצווה זו אשר בגללו היא מבטאת את החוק שיש לכל התורה כולה?

נאמר על זה בלקוטי תורה שכל התורה היא רצוא ושוב. זאת אומרת שישנן מצוות שהן בחינת רצוא וישנם מצוות שהן בחינת שוב, ובפרה אדומה ישנן שתי הדרכים גם יחד: שריפת הפרה הרי זה רצוא, ונתינת האפר למים חיים, הרי זה שוב.

מה הפירוש בזה? וביתר ביאור – מדוע העניין של רצוא ושוב הוא כל-כך עיקרי, עד כדי כך שבגלל שבפרה אדומה ישנן שתי דרכים אלו, הרי היא מבטאת את כל התורה כולה?

"ורב תבואות בכוח שור"

כדי להשיב על שאלות אלו, יש לעיין בנאמר בדא"ח בעניין נפש הבהמית שבאדם. לכאורה, ישנם החושבים שכל כוונת יצירתה של נפש זו היא על מנת ליצור אצל האדם בחירה. על כן ניתנה בו נפש זו כדי שהיא תמשוך אותו לכיוון לא טוב, וכל מה שעל האדם לעשות הוא לא להיכנע לה. על פי זה אין בנפש הזו שום מעלה וחשיבות. אם כל מציאותה – רק רע, זאת אומרת שהקב"ה ברא דבר שכל כולו נועד רק להפריע לאדם בעבודתו.

דבר זה מופרך על-פי הגישה של תורת החסידות מכמה וכמה טעמים. הטעם העיקרי שבזה הוא התמיהה המתעוררת בקשר לפירוש של "בכל לבבך – בשני יצריך", יש לעבוד את ה' בשני היצרים – יצר הטוב ויצר הרע. הרי היצר הרע הוא כל כולו רע, ואינו שייך להביאו לעבודת ה'! אלא הפירוש הוא שהנפש הבהמית היא **כוח מתאווה** שמחפש את הטוב והנעים לו. כוח זה הוא תוקף אדיר המשול לכוחו של שור וכדו', שכוחו רב פי כמה וכמה מכוחו של בן אדם.

בנפש זו יש כוח אדיר פי כמה וכמה מהכוח שיש בנפש האלוקית, ורואים זאת במוחש איך שהתאווה לענייני העולם נעשית בתוקף עצום. אדמו"ר האמצעי מבטא רעיון זה במאמרו על פירוש המשנה "אמירתו לגבוה כמסירתו להדיוט": הלוואי שענייני גבוה יהיו כמו התוקף והמסירות לענייני הדיוט...

לכן נתן הקב"ה את הנפש הזו באדם, על-מנת שהאדם ישתמש בכוח זה לעבודת ה', ואז יתווסף בעבודה של הנפש האלוקית כוח עצום. זו הכוונה בפסוק "ורב תבואות בכוח שור" על פי דא"ח: רותמים למחרישה את השור דווקא, ולא כבש שהוא תמים ושקט אך אין לו כל כך הרבה כוח. אף

מאת: הרב חיים אשכנזי

שקשה להכניס את השור לעול, אך כשמצליחים — הרי זה ניצול תוקף אדיר לכיוון ישוב העולם.

על דרך זו נתן אד"ש הסבר ומשל לילדה ששאלה מדוע ברא הקב"ה בעולם את האטום, הרי הוא כוח שיכול להחריב את העולם? אד"ש החזיר לה בשאלה: האם יש בביתה סכין במטבח? ואמרה שכן. שאל אד"ש: והרי סכין הוא מסוכן? ואמרה שצריך להשגיח שהסכין יימצא רק אצל אנשים מבוגרים, ולא אצל ילדים וכדו' שיכולים לגרום על ידו נזק. אמר אד"ש: כך הוא בעניין האטום שהוא כוח אדיר שאפשר לספק באמצעותו חשמל וכו' לכל העולם, ורק צריך להיזהר שלא יגיע לידים לא נכונות.

גם בנושא הנ"ל תקף אותו כלל. הנפש הזו — הבהמית, היא כמו אטום שיש בו כוח רב ואי אפשר לעצור אותו, אפשר רק לכוון אותו לטוב או לרע. היא כמו מים רבים שאי אפשר לעצור אותם לגמרי. אפשר רק לחסום אותם כדי שיתקבצו ואחר כך יפעילו טורבינות וכדו'. אך לעצור ולא לתת להם לעבור כלל — בלתי אפשרי, כי כוחם רב ביותר.

שימור החומר ללא הצורה

נפש זו ניתנה לנו על מנת שננצל את הכוח הטמון בה לכיוון הטוב והמועיל. איך עושים זאת? ניתן ללמוד זאת מפרה אדומה, אשר שורפים אותה, עד שנשאר רק האפר. כידוע — כל נברא מורכב מד' היסודות: אש, רוח, מים, עפר. יסודות אלו נחלקים לחומר וצורה. אש, רוח, מים — הם הצורה, והעפר זה החומר. כששורפים חפץ — לענייננו זו הפרה האדומה — כלים ומתבטלים היסודות אש, רוח, מים — שהם הצורה, ונשאר החומר, הגולם, אשר אתו אפשר לעשות מה שרוצים. אותו מערבבים עם מים חיים וזה מטהר אפילו את הטמאים בטומאה הכי חמורה כמת, שהוא היפך הקדושה לגמרי, שכן קדושה היא חיים.

בעבודת השם, הכוונה היא להגיע למצב שהנפש הבהמית תהיה רק חומר לבד. כמו שהוסבר לעיל החומר שלה הוא כוח מתאווה. אל מה להתאוות — זה כבר הצורה וזה נקרא יצר הרע, **יצר** מלשון **ציור**. אלו הלבושים שבהם הכוח המתאווה מתלבש, וזה תלוי במקום שבו הוא נמצא: זאת אומרת באיזו

להבנה זו יש השלכות מעשיות, כמו למשל למלחמה שמתנהלת לאחרונה בחוגים החרדיים נגד המותרות, הם קוראים לרדת רמה, הכוונה היא לרדת מכל השקיעה וההשתקעות בגשמיות העולם. אך הביטוי הנכון להשגת התכלית הזו הוא לעלות רמה ולהתלבש בלבושים רציניים!

סביבה, חברה, אוירה, הוא חי, ומדובר בסביבה החיצונית וגם — לחילופין — בסביבה הפנימית שיצר האדם לעצמו, כלומר ברעיונות ובמחשבות הממלאים את מוחו ולבו של האדם.

אם החברה והסביבה שלו שמה בראש מעייניה את תאוות העולם, ממילא יהיו הלבושים שבהם הוא לבוש (זאת אומרת — משקיע את עצמו): אכילה ושתי"ה ובמסעדות יוקרה, או טיולים בחו"ל וכדו', או קניית ריהוט פאר, או ביגוד שונה ומשונה. הכוח המתאווה של נפש הבהמית לובש צורה לפי תכתיבים אלו, וכמידת הכוח הטמון בו הוא משקיע, ורץ, ומתרוצץ, להשיג עוד ועוד מהם ולהיות מצטיין לפי מושגי החברה שחי בה. הרבי מה"מ אומר על כך באחת ההתוועדויות שאפשר לראות מה מונע על ידי העוצמה של הנפש הבהמית לפי הסגנון שבו מדברים על הדבר. לדוגמא — על מי שרוצה להיבחר לנשיאות אומרים "רץ" לנשיאות, ולא אומרים שמישהו "רץ" להיות מנקה ארובות...

מצד שני, אם האדם יחיה בחברה ששם עניינו שכל ומדע תופס מקום נכבד, או בהשגה דומה הנובעת מסגידה אישית לקידמה המדעית, הרי יתלבש בזה בכל התוקף שלו. לפיכך, יכול האדם להתעלות יותר ויותר לפי הרמה שמגיע אליה, כך שאין מניעה שיתלבש בלבושים של עשיית מצוות ולימוד תורה.

על כך אמר ר' הלל מפאריטש שאם בעלי ההנאה היו יודעים איזה תענוג יש בלימוד דא"ח ואהבת ה', היו עוזבים את כל התאוות ומתמסרים רק לתאווה זו. כי אין לנפש הבהמית שום דבר נגד תורה ומצוות, היא בסך הכל מחפשת מילוי התאווה וההנאה שלה וצריך רק להעלות אותה ברמה. להבנה זו יש השלכות מעשיות, כמו למשל למלחמה שמתנהלת לאחרונה בחוגים החרדיים נגד המותרות, הם קוראים **לרדת רמה**, הכוונה היא לרדת מכל השקיעה וההשתקעות בגשמיות העולם. אך הביטוי הנכון להשגת התכלית הזו הוא **לעלות רמה** ולהתלבש בלבושים רציניים!

"ונתנו מים חיים אל הכלי"

זו היא הכוונה בשריפת הפרה: לאחרי"ה נשאר רק האפר שזהו החומר בלבד — כוח המתאווה, ועכשיו צריכים לערבבו עם מים, ולא סתם מים אלא מים חיים. מבואר בדא"ח בעניין מים חיים שאלו מים שלא מכזבים אף פעם, אלא קיימים בנצחיות גמורה. ואם הם מכזבים אפילו אחת לשבע שנים הרי הם פסולים גם כעת — בזמן שהם נמצאים וקיימים. הנמשל של המים המכזבים הוא: כל ענייני העולם הזה. אף שהם קיימים ששת אלפי שנה, אך היות ויגיע הרגע שיהיה אפס — אם כן גם כעת הוא אפס.

זאת אומרת שאם רוצים להתלבש בציור של דברים נצחיים ואמיתיים אין מנוס מלפנות אל "ואין מים אלא תורה". רק כך אפשר להגיע ל"בכל לבבך — בשני יצריך", שאז גם היצר הרע מתהפך כי הסירו ממנו את הלבושים הצואים כנאמר בתניא פרק ט' ואז העלו אותו ברמה.

על זה הייתה ירידת הנשמה למטה: רק בשביל להעלות רמה בנפש הבהמית. על זה יש ביאור של אד"ש בדבר הסיבה לכך שאדה"ז מבאר בתניא קודם את הנפש הבהמית ואח"כ את הנפש האלוקית וקורא לה נפש השנית. והרי היא העיקרית! אמנם נכון הוא שהיא ניתנת שניה בגוף, אך עדיין אין זו סיבה לקרוא לה שני"ה בגלל זה. העובדה שהיא ניתנת בגוף שניה זה היא הרי בסך הכל דבר טכני בלבד! אלא אד"ש מבאר שהיא השניה בכוונה האלוקית: בגלל שניתנה נפש בהמית שיש בה כוח רב, ושצריך להעלות אותה ברמה, על כן ניתנת בשניה הנפש האלוקית.

לפי זה המטרה איננה עצירת הנפש הבהמית. זה נעשה רק בתחילת הדרך, אך אין זו תכלית. אי אפשר להצליח כשעובדים רק בכיוון של עצירה, כי הכוח הטמון בנפש הבהמית יפרוץ תמיד. אלא מה שצריך זה להפשיט את הלבושים, לדאוג להימצא בחברה וסביבה, ובמילא בדעות ברמה אנושית יותר, ועוד יותר מזה — ברמה רוחנית ואלוקית. אז גם נפש הבהמית תתאווה עם כל הכוח והתוקף העצום הגלום בה, לדברים חיוביים ונעלים.

הפרה האדומה והנפש הבהמית לגזרה שווה

זהו הפירוש לנאמר שיש בפרה אדומה רצוא ושוב. הרצוא היא היציאה וההפשטה של הלבושים הצואים, והשוב הוא ההתלבשות בלבושים נעלים ונקיים. לכן היא מטהרת אפילו מטומאת מת שזהו היפך הקדושה לגמרי, כי הבעיה היא בלבושים שלה ולא בה עצמה.

מתאים להביא כאן את דברי הרמב״ם בעניין הטומאה והטהרה, שטומאה אינה איזה לכלוך שאפשר להעבירו בתכשירי ניקוי ואף המוצלחים ביותר, אלא טומאה זה דעות לא נכונות, כמו שנאמר לעיל שהאדם מקבל דעותיו לפי ערך החברה שנתון להשפעתה, במה להשקיע את ראשו ושאר כוחותיו, זמנו וכספו בכל התוקף שיש לנפש הבהמית.

אם יטבול האדם את כל גופו במים, בלי להשאיר אף שערה בחוץ, הרי הוא מתפשט מכל הלבושים הללו ואז נשאר כוח המתאווה נטו, נקי, והאי הוא כלי לכל התאוות הקדושות. לכן ״זאת חוקת התורה״ כי כל התורה היא: סור מרע — להתפשט מהלבושים הצואים — שהוא הרצוא, ועשה טוב שהוא השוב — להתלבש בלבושים של מעשים טובים. דרך זו מתווה לנו מצוות פרה אדומה: צריך לשרוף ולבער כל קשר למה שאינו מדרך התורה ומדרך החסידות ולהשאיר רק את כוח המתאווה נטו.

איך עושים זאת? על ידי לימוד דא״ח. רק על ידי זה אפשר להסיר את הלבושים הצואים, כי על ידי לימוד החסידות קולטים כמה שהבלי העולם הזה הם צואה וכדו׳. כל עוד האדם חושב שיש בהם איזו ממשות מצד עצמם, הרי יישאר קשור אליהם באחוזים גדולים או קטנים. רק על ידי הבנת הפחיתות שבהם יצליח לשרוף כל קשר אליהם.

הסוס של היהודי לא רוצה להיות סוס

רש״י מביא שאומות העולם מונין את ישראל על הנהגה כזו. כי בדעות של אומות העולם לא שייך גדר זה — להתפשט מלבוש העולם. הם יכולים רק לתרבת את הבהמה עד שתהי״ה יותר נקי״ה ותאכל מזון בריא יותר ומזין יותר, אך תישאר בהמה השקועה בתאוות העולם. אפשר לפגוש בימינו חיות מחמד שזוכות לתספורת תואמת, תפריטים ייחודיים ואביזרי לבוש ומשחק, ממש כמו ילדי טיפוחים — אך הן נשארות חיות...

על דרך זו מספרים אודות בן המלך שנכנסה בו רוח שטות והחשיב עצמו לתרנגול. הוא ישב תחת השולחן ואכל פירורים ולא מצאו תרופה למצבו. עד שהגיע פסיכולוג ואמר: אני ארפא אותו. נכנס גם הוא תחת השולחן, ובן המלך שאלו: מי אתה? ענה לו: אני תרנגול! אמר הפסיכולוג: גם אני תרנגול... אם כן, טוב מאד, טובים השניים מן האחד. כך חיו שניהם מתחת לשולחן משך זמן מה, וביום מן הימים אמר לבן המלך: מי קבע שתרנגול חייב לאכול פירורים? הוא יכול לאכול גם אוכל רגיל, והסכים בן המלך. לאחר זמן נוסף אמר לו: מי קבע שתרנגול לא יאכל עם סכין ומזלג? והסכים. וכך הלאה, עד שהחזירו **להתנהג** כבן אדם, אך לא הצליח לשנות את שכלו והבנתו, ועד סוף ימיו החזיק בן המלך את עצמו לתרנגול שנוהג מנהג בני אדם.

כך טוענים אומות העולם לישראל: אנו תרנגול — נפש בהמית, ואם כן, החיים לפנינו. מה אתם חושבים על משיח וגאולה? זה דבר שיבוא מי יודע מתי... כעת אנחנו בעולם הזה, אם כן חטוף ואכול חטוף ושתי: תהנה ככל יכולתך! הם אינם מסוגלים להתפשט מהלבושים הצואים אלא רק להחליפם בדומים להם, ובעצם יישארו לבושים בשמרי (צואת) האופנים.

זאת חוקת התורה: אם יעשה זאת האדם על ידי שקלא וטריא — משא ומתן עם דעות אומות העולם, יישאר תמיד בלבושים צואים. רק על ידי קביעת עובדה שלבוש זה אינו מתאים לי כלל, יוכל להעלות את התרנגוליות של הנפש הבהמית. כי הנפש הבהמית שבישראל יש בה גם כן טוב. מה הוא הטוב שבה? יש בה אנושיות, היא יכולה להיות בן אדם. אלא שלשם כך צריך להפשיטה מהלבושים שלה, כמו שאמר רבי אברהם ״המלאך״, בנו של המגיד ממעזריטש לעגלון בעת שיצא ללוות את אדמו״ר הזקן: הכה בסוסים עד שיצאו מסוסיותם. וכי אפשר להפוך מסוס לבן אדם? ומה יעזור לו שידע שהוא סוס? אך היות שמדברים כאן על הסוס של היהודי — נפש הבהמית שבישראל, אם ידע שהוא סוס הוא לא ירצה להיות סוס, כי יש בו גם טוב. מה שאין כן מי שהוא סוס בעצם — לא תעזור לו תוספת ידיעה אודות סוסיותו, להיפך: הוא יגיל וישמח בזה שהוא בהמה.

מלאכה זו מתבצעת — על פי דא״ח — בעת שמתבוננים בברכת יוצר אור שבתפילה. התבוננות זו מסוגלת לגלות ולהמחיש לנפש הבהמית את שורשה ומקורה במרכבה העליונה, זאת אומרת שאינה בהמה רגילה ועל כן יש לה אפשרות להשתנות.

פרשת פרה – הכנה לגאולה

פרשת פרה נקראת לפני פסח שהוא חג הגאולה, משום שיש לה קשר ישיר לשלבי הגאולה. בפסח היו עדיין ״הללו עובדי עבודה זרה והללו עובדי עבודה זרה״. זאת אומרת שלא התפשטו מהלבושים הצואים, ולכן נאמר ״כי ברח העם״ — הי״ה צורך שיברחו מהרע, למרות שהיו רגעים בזמן השהי״ה במצרים שהיו בדרגות נעלות ביותר, כמבואר בדא״ח, לדוגמא — בעת שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקב״ה. אך היות שזה הי״ה מלמעלה למטה, על כן הם עצמם היו במצב שחייב אותם לברוח מהרע אשר עדיין נמשכו אליו. אך בגאולה האחרונה על-ידי הרבי מלך המשיח, משה שבדור — שהוא גואל ראשון והוא גואל אחרון, שהיא הגאולה האמיתית והשלימה שתהא בשובה ובנחת ולא בחיפזון תצאו, אין צורך בבריחה כי עולים ברמה על ידי תורת החסידות ועל ידי התקשרות לרבי מה״מ.

זה כל עניינו של הרבי מלך המשיח — לשאת את ראש בני ישראל, לרומם אותם. על כן באה פרשה זו להזכירנו מה שנאמר ״אנוכי **אעלך** גם **עלה**״ — שאין די בעליה חד פעמית כפי שהיתה ביציאת מצרים, אלא יש להתעלות בעלי״ה אחר עלי״ה, התנשאות אמיתית אל הגאולה האמיתית והשלימה בקרוב ממש.

מתוך דברים שנאמרו בהתוועדות חסידית

ישיבת תות"ל ליובאוויטש

נתניה

הזמנה לנאות דשא

אל משפחת בוגרי ישיבת תות"ל נתניה

(תשנ"ה - תשס"ח)

כמיטב המסורת של ישיבתנו, גם השנה אנו יוצאים ל"נאות דשא" במושב עין איילה הפסטורלי.

כידוע לכם, מידי ערב אנו מקיימים פעילויות ואירועים ייחודיים, בשבת אחים גם יחד,
לחיזוק ההתקשרות באילנא דחיי,
כ"ק אדמו"ר מה"מ, ולהפנמת הווי דרכי החסידות. במלאות עשור להיווסדות הישיבה,

הננו מתכבדים להזמינכם, תלמידינו האהובים והיקרים, להצטרף לתוכנית
ליל י"ב תמוז חג הגאולה (שני בערב).

בשעה 18:30

באוויר הצח ובאווירה הכפרית, תהיה לכם ההזדמנות לפגוש את צוות הרמ"ים והמשפיעים המסור להתחזק באהבת רעים, להעלות זיכרונות, ולרענן את המטען הרוחני-חסידי שספגתם בישיבה.

בברכת חסידים,
בשם הנהלת הישיבה
הרב מרדכי הכטמן, מנהל

אנא ראו הזמנה זו כאישית. לא נשלחו הזמנות אישיות.
לבירורים ניתן לפנות לטל': 0546322970

בתוכנית:

- ☑ דברי ברכה: יו"ר המוסדות הרה"ח הרב מנחם וולפא
- ☑ שיח בוגרים: הישיבה מזווית אישית
- ☑ סדר ניגונים עם הכנר החסידי ר' מרדכי ברוצקי
- ☑ התוועדות לתוך הלילה עם ראש הישיבה הרה"ח הרב משה אורנשטיין
- ☑ ארוחה קלה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

משרד החינוך האמריקני מאשר את קביעתו של הרבי

הספרייה מחכימה

בשיחת קודשו שנשא הרבי כשהוא "השיק" את המבצע, הוסיף וביאר כי אפילו אם הספרים עומדים על מקומם בספריה ללא שימוש כלל, עצם נוכחותם מחדירה קדושה וזו מתפשטת על כל הבית, ומשפיעה באופן חיובי על הדרים בתוכו, הן בשעות שהם מבלים בתוכו, והן כאשר הם עסוקים בפעילות מחוצה לו. כמו שהמזוזה שומרת על דרי הבית גם בפנים וגם בחוץ, כך הספרים, השפעתם מגיעה רחוק.

משרד החינוך של ממשלת ארה"ב חיבר לאחרונה דו"ח סיכום תחת הכותרת "חקר ארכי של ילדות מוקדמת". המחקר עוקב אחרי יותר מעשרים אלף ילדים אמריקאיים, החל מגן הילדים ועד כיתה ה'. הנתונים שנבדקו כללו מידע דמוגראפי וציוני מבחנים של התלמידים. כמו כן, הורי הילדים נדרשו להשיב על שאלות רבות, בין היתר על הרגלי המשפחה, דפוסי התנהגות ופעילות. הדו"ח הסופי טומן בחובו אוצרות מידע. כאשר מנתחים את התוצאות, ניתן לקבל אינדיקציה ברורה בהנחות יסוד להורות טובה ומצליחה.

אחת המסקנות המעניינות של המחקר היא שילד שבביתו נמצאים חמישים ספרים מודפסים, מקבל ציון גבוה בחמש אחוז מתלמיד מקביל שבביתו לא נמצאים ספרים כלל! יתר על כן, כאשר בבית יש מאה ספרים, הילד צובר עוד חמש נקודות לטובתו.

יהיו אשר יגיבו לנתונים לאחר עיון בתוצאות המחקר ולא יתפלאו; הם יקשרו בין מספר הספרים בבית לבין כמות הסיפורים שההורה הקריא לילדו. הקראת סיפורים, כידוע, מעשירה את אוצר המילים ואת ההבנה של הילד.

ברם, מסקנת המחקר היא שונה לחלוטין. אין קשר בין הזמן שההורים השקיעו בקריאת ספרים לילדים ולהישגיהם. נוכחות הספרים עצמם, כן, עצם המצאם על מדפי הספרייה בבית, עושה את ההבדל המבורך. עצם קיום הספרים בבית השפיע על תוצאות המבחנים של התלמיד.

במילים פשוטות ומתמצות: הורות היא לא רק "מה את.ה עושה" אלא "מי את.ה".

דומה שהורות היא אחת האתגרים הקשים שאדם נדרש להתמודד אתה בכל משך ימי חייו. תיאוריות רבות נרקמו מסביב לניסיון לייצור את "ילד הפלא". אמהות וכן אבות מוכנים להשתעבד ללוח זמנים קפדני ומעייף כדי להעשיר את עולמו של הילד. קונצרטים, חוגים, מופעים, ספורט, שוב חוגי העשרה וכן הלאה עד אין סוף. הכול שווה על מנת לשפר את רמת האינטליגנציה של ילדם יקירם.

בעידן הנוכחי, הורים רבים מתחילים להעשיר את ילדם בתרבותיות יתרה עוד בטרם הגיח הוולד לעולם. העובר עושה את היכרותו הראשונה עם יצירותיו של מוצארט, והוא עדיין עובר. זו רק ההתחלה...

בילדותו המוקדמת הוריו לא יחסכו כל מאמץ לרשום אותו למעון היוקרתי ביותר, ובהמשך ישדלו אותו להשתתף בשיעורי כינור, שחמט, מתמטיקה וספורט. פעמים הילד נדרש להשקיע שתים עשרה שעות ביום בלימוד, חוגים, תרגול ושיעורים – הכול על מנת להגיע לתוצאות של "הצטיינות" – להתקבל לאקדמיה בעלת שם עולמי והלאה לתפקידים חשובים כגון רופאים, משפטנים ומדינאים.

דומני שה"סופר-הורים" בתיאור לעיל (שדרך אגב כלל לא דמיוניים) היו מתאכזבים מרה לו ידעו ש**איכות** הבית והאווירה הכללית בו, מכריעים ומשפיעים הרבה מעבר ל**כמות** של אירועי תרבות

מאת: ח. גולדמן

וחוגים בהם ילדיהם משתתפים בכפייתיות רבה, ובהשקעה אדירה.

בחודש האחרון התקיים "שבוע הספר". אצלנו, העם היהודי בכלל וחסידי חב"ד בפרט, הספר נמצא בכל ימות השנה. עשרים וארבע שעות ביממה.

שלמה המלך, החכם מכל אדם, כותב בספר קהלת "אין חדש תחת השמש". אנחנו, העם היהודי נודע בכינוי "עם הספר". לא רק כי אנחנו דגרנים ומתמידים, אלא בזכות "ה**ס**פר" — התורה שניתנה בהר סיני, שמאחדת אותנו במשך הדורות; תורה מבוארת, מפורשת, ומוארת באלפי ספרים שנכתבו והודפסו במשך הדורות. יש וייצאו מספר כה רב של ספרי קודש בבית יהודי, שעל פי טבע לבעל הספרים אין סיכוי שילמדם במשך כל אריכות ימיו עלי אדמות. ולמרות זאת, בכל בית יהודי יש למצוא מספר רב של כרכים, שממלאים את הבית ברוחניות ובקדושה שספוגים בדפי הקודש.

המושג "בית מלא ספרים" אינו זר לנו, חסידי חב"ד. בין חמשת ה"מבצעים" הראשונים שכ"ק אדמו"ר מלך המשיח ייסד בשנת תשל"ד, "בית מלא ספרי קודש" תופס מקום מכובד מאוד. הרבי עודד רכישת ספרים רבים והצגתם במקום בולט בבית. היתרונות רבים: תוספת בלימוד התורה על ידי בני המשפחה, ועוד.

בשיחת קודשו שנשא הרבי כשהוא "השיק" את המבצע, הוסיף וביאר כי אפילו אם הספרים עומדים על מקומם בספריה ללא שימוש כלל, עצם נוכחותם מחדירה קדושה וזו מתפשטת על כל הבית, ומשפיעה באופן חיובי על הדרים בתוכו, הן בשעות שהם מבלים בתוכו, והן כאשר הם עסוקים בפעילות מחוצה לו. כמו שהמזוזה שומרת על דרי הבית גם בפנים וגם בחוץ, כך הספרים, השפעתם מגיעה רחוק.

אז זהו זה, יש תקדים לתוצאות המחקר. הסביבה קובעת את התוצאה הסופית. עצם הבאת ספרים לתוך הבית, משפיע על הישגי הילדים במבחנים, כי הספרים בעצם נוכחותם מעבירים לילד את התחושה והידיעה שחינוך הוא ערך עליון להוריו. מכאן ועד להשתדלות (והצלחה) בלימודים הדרך קצרה יותר.

ספרי קודש — בית מלא ספרים — המוצגים גלוי לעין במקום בולט, מצהירים בתת מודע על החיבה והכבוד וכן הערצה לספרים. לערכיהם, לתוכנם ולהיסטוריה שלהם. כאשר הם נמצאים בבית ומוצגים באופן של כבוד הם מעודדים אותנו, משפחתנו ואף את האורחים, להשתמש בהם לקרוא וללמוד מהם. אווירה של תורה בבית שנוצרת על ידי ספרי קודש משרה אווירה של קדושה. אווירה זו מעוררת חשיבה יהודית ואף מעשה בפועל — ללמוד ולהפנים את הוראותיהם שמעלה אותנו לרובד רוחני אחר, נעלה יותר — ספר אחר ספר אחר ספר.

עכשיו, גם העולם בהוכחותיו המדעיות, מגיע למסקנה אותה אמר הרבי לפני עשרות שנים!

אשרינו מה טוב חלקינו ומה נעים גורלנו ומה יפה ירושתנו!

(מתורגם מ"חב"ד.אורג")

איגרת-קודש חלום וציצית

ליאור קרא שוב ושוב את ברכתו הקדושה של הרבי, והכוונתו לגבי הקפדה על מצוות ציצית, לצד ברכתו הקדושה לבריאות נכונה. המילים הכו אותו בתדהמה. הוא הבין מיד את הקשר לגבי החלום שחלמה אמו דקות אחדות קודם לכן, כשהיא רואה אותו עטור ב'טלית קטן'. קשה היה לו לקבל על עצמו לשמור מצווה זו

מאז חזרתו בתשובה של התי' **יניב**, הושקעו על ידו מאמצים רבים, וכחות נפש לא מעטים, כדי להשפיע על אחיו **ליאור** שי' להתקרב אף הוא לתורה ומצוות. יניב חפץ מאוד לראות את אחיו מתקרב אף הוא לדרך ישראל סבא, צועד בדרך התורה הקדושה. בכל עת חשב כיצד יוכל לשדלו להביאו לתפילות השבת, ולשיעורי התורה המתקיימים בבית חב"ד בשכונתם.

אולם סביבת המגורים הלא דתית, הלכי הרוחות של החברה הנושבים לכיוונים אחרים, הקשו על ליאור לעשות צעד אמיץ. הוא נסחף ברוחות הרחוב והתבייש לעשות צעד משמעותי בכיוון של חיי תורה ומצוות.

בשל כך התפלא יניב, כאשר במהלך מסיבה משפחתית שהתקיימה בביתם, פנה אליו אחיו ליאור בבקשה לבא עמו יחדיו להתוועדות חסידית. כשהביע יניב את פליאתו, גילה לו ליאור, כי בכלתו התגלה גידול ממאיר ומאז מקננת בליבו דאגה רבה לשלומה. הוא רוצה אפוא לבא להתוועדות כדי לברכה ברבים.

יניב מצדו סיפר לו את דבריו של רבינו הזקן, על אודות כוחה של התוועדות חסידית שגדולה כוחה מכוחו של המלאך מיכאל. הוא המשיך וביאר לו עד היכן מגיעים הדברים, ועד כמה יקרה בעיניו של הרבי מלך המשיח ההשתתפות בהתוועדות חסידית. לסיום סיכמו כי בהזדמנות הקרובה בה תתקיים התוועדות חסידית, יתלווה ליאור אל יניב ובמהלך ההתוועדות יאחל באמירת "לחיים", רפואה שלמה לכלתו.

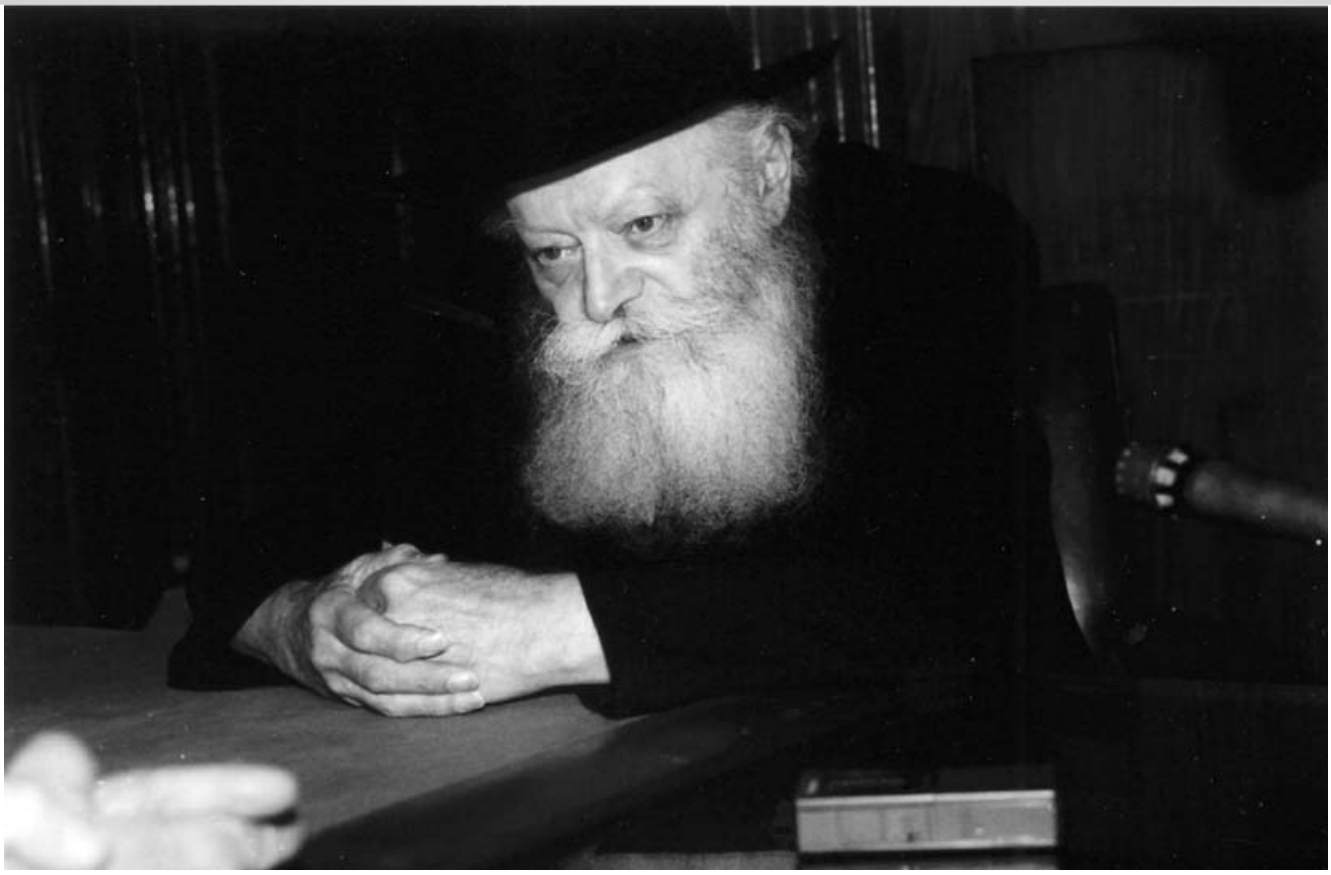
עוד באותו שבוע, דאג יניב כי תתקיים ביישובם התוועדות חסידית. אווירת האחווה בהתוועדות קסמה לליבו של ליאור. דבריו של השליח הרב **עמרם שעתל** ערבו לו, והוא גילה בהם התעניינות רבה. במהלך ההתוועדות הרים ליאור כוסית לאמירת "לחיים", וביקש רפואה שלימה ומהירה לכלתו. הנוכחים במקום ענו 'אמן', ואיחלו אף הם כי כוחה של תפילה זו והתוועדות החסידים, יעמוד לה לרפואה שלימה.

ליאור לא הסתפק בכך, וכבר למחרת פנה שוב לאחיו, כי ברצונו לכתוב לרבי מלך המשיח באמצעות ה'אגרות קודש' לבקשת ברכה עבור כלתו.

לפני שהכניס ליאור את מכתב בקשת הברכה לכרך ה'אגרות קודש', קיבל על עצמו מספר החלטות טובות בהידור מצוות. הוא קיבל על עצמו ללכת מידי שבת לתפילה בבית הכנסת, ולחזק את קשריו עם ענייני תורה ומצוות.

בדיוק לפני שבא להכניס את מכתב הבקשה לכרך של 'אגרות קודש', הופיעה אמם בפתח החדר כשהיא נרגשת ומלאת התפעלות. היא סיפרה על חלום שחלמה זה עתה, במהלך שנת הצהריים שלה, בו היא רואה את בנה ליאור כשעל גופו טלית קטן.

מאת: שלום דובער קרומבי

ליאור הרגיש שטבעת ה'דת' הולכת וסוגרת עליו, והוא השיב בזלזול וברוגזה על החלום. "אימא, תעשי לי טובה, ואל תערבי אותי בחלומותייך המוזרים"... האם משכה בכתפיה והלכה כלעומת שבאה.

מיד לאחר מכן ניגש ליאור להכניס את בקשת הברכה שלו מהרבי מלך המשיח. הוא הכריז את הכרזת הקודש "יחי אדוננו" וחזר שנית על בקשתו, כי כלתו תתרפא מהגידול הממאיר.

כשפתח את המכתב והחל קורא את תשובת הרבי, הלמו בו המילים, והוא נותר המום לגמרי.

המכתב נפתח במילותיו הקדושות של הרבי:

"נמסר לי בקשת ברכה עבורו וזוגתו שיחיו, ויזכרו בעת רצון על הציון הקדוש של כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע, וזכות ימים האלו ימי פרשת שלח וגמרה – פרשת ציצית – דזהיר בה טפי להשפיע על הרבים בענין זה, יעמוד לו ולזוגתו לאריכות ימים ושנים טובות . . בברכה לבריאות הנכונה ולבשו"ט בהנוגע לעצמו ולב"ב ומושפעיו שיחיו"

ליאור קרא שוב ושוב את ברכתו הקדושה של הרבי, והכוונתו לגבי הקפדה על מצוות ציצית, לצד ברכתו הקדושה לבריאות נכונה. המילים הכו אותו בתדהמה. הוא הבין מיד את הקשר לגבי החלום שחלמה אמו דקות אחדות קודם לכן, כשהיא רואה אותו עטור ב'טלית קטן'.

קשה היה לו לקבל על עצמו לשמור מצווה זו. במחשבתו צצו ועלו מחשבות שונות, כיצד ה'טלית קטן' יישאר על גופו במשך היום כולו? מה יאמרו חבריו? ובכלל, חם יהיה לו כל הזמן... המצווה נראתה לו גדולה עליו בכמה מידות.

יניב הסביר לאחיו, כי אם חפץ הוא באמת בשלום כלתו, הרי שדברי הרבי נוגעים אליו, ועליו לקבלם. הוא ביאר לו כי ברכתו של הרבי מתקיימת בעולם דווקא כאשר אנו מקיימים אותה בקיום נצחי, על ידי תוספת בהידור מצווה. וכאן דורש הרבי כי עליו להקפיד על מצווה זו של ציצית, בד בבד עם ברכתו הקדושה שהעניק לבריאות נכונה.

הלבטים לא היו קלים לו: חבריו, אנשי השכונה ומכריו הרבים לועגים לו – מול בריאותה האפשרית של כלתו...

חלף זמן עד שההחלטה נפלה, והוא קיבל על עצמו קיום מצוות ציצית, ויהי מה.

ללא שהות הוציא יניב מאחד הארונות ציצית חדשה, והלביש את ליאור ברוב טקס...

עבר כחודש, כלתו של ליאור הוזמנה לבדיקה מתקדמת בגידול הממאיר. הרופאים ביקשו לעקוב אחר ההתפתחויות, על מנת לאבחן את התקדמותה של המחלה הממארת.

כשיצא הדוקטור מחדר הבדיקות, היה ניכר עליו כי הוא מוטרד וכי תוצאות הבדיקות אינן מניחות את דעתו. הוא ביקש לחזור שוב על הבדיקות, ולערוך אותן שוב מחדש כדי לוודא שלא חלה כל טעות.

גם הבדיקות החוזרות העלו כי אכן אלו תוצאות האמת. הגידול נעלם כלא היה. כל זכר לא נותר ממנו.

שמחתם של מכרי וידידי המשפחה גאתה. כולם שמחו ברפואה השמיימית. לא רבים ידעו כי לדברים יש קשר ישיר עם הציצית שליאור לובש בתקופה האחרונה מתחת בגדיו – – –

המאסר שכמעט ארע...

על אם הדרך, ממתין לרבי מזכירו הנאמן, החסיד הנודע הרב אלחנן דוב מרוזוב הי״ד. פניו עגומות ובשורה לא טובה בפיו. לפני ימים אחדים פקדו את ביתו אנשי הג.פ.או. וערכו חיפוש דקדקני. הם גם חיפשו את הרבי במטרה לעצרו. את המידע המסווג הזה מעביר החסיד ר׳ אלחנן דוב לרבי, ומוסיף בשם אמו, רעייתו ובני הבית, כי הרבי ישמור על עצמו, ומיד יחזור למוסקבה, שם ימתין עד יעבור זעם

א

לא רבים יודעים, כי מלבד שבעת מאסריו של כ״ק אדמו״ר הריי״צ, היה עוד מאסר אחד בכוח; מאסר ש׳המתין׳ לו אך ברגע האחרון לא הגיע לידי פועל.

על פרשת המאסר הזאת, כתב הרבי הריי״צ בעצמו, באגרת ששלח ימים אחדים לאחר שעזב את רוסיה, והוא בריגא. באיגרת זו ׳שופך׳ הרבי את לבו, בזכרו את מאורעות הימים הקשים בהם החל בעבודתו הקדושה.

״**היציאה ממדינתנו הייתה מוכרחת לי**״, פותח הרבי את אגרתו כמו בהתנצלות על כך שנאלץ היה לעזוב את רוסיה ולהותיר את החסידים מאחור, אבל בחזית. ״**כי מעת מאסרי עד יום צאתי צלחה היו ימי דוחק ולחץ, ייסורים גדולים ופחדים נוראים, ותודה לה׳ כי נשארנו בחיים, והודו לה׳ כי טוב**״.

בהמשך אגרתו סוקר הרבי בקצרה את התלאות שעברו עליו כאשר נטל על עצמו את עול הנהגת היהדות ברחבי רוסיה:

״**משנת תרפ״ב, בחודש זה עד סיון תרפ״ז, כמעט אשר לא עברה שבוע, שלא עבדתי עבודה קשה בעולה של תורה, ובמלחמה גלויה וכסויה עם רודפי הדת מן המה היעווסעקציא הידועה**״.

ב

לאחר הסתלקותו של כ״ק אדמו״ר הרש״ב ביום ב׳ בניסן תר״פ, נפל עול ההנהגה על כתפיו של בנו יחידו אדמו״ר הריי״צ. זו גם הייתה התקופה, פחות או יותר, בה החלו הקומוניסטים ועוזריהם היבסקים (היהודים שעבדו בשירותם) לדכא את רוח היהדות שנשבה ברחבי רוסיה. דומה היה כי הרבי הרש״ב מפנה את מקומו בסדר הדורות, ונותן את חזית מסירות הנפש לבנו יחידו, הבן שחינך מאז ומקדם לעשייה טוטאלית ולמסירות נפש. לו נאה ולו יאה.

את שנת האבל הראשונה, עד תרפ״א, עשה אדמו״ר הריי״צ כשהוא סגור בחדרו, וכמעט שלא יצא משם, מלבד תפילות בהן חויב לגשת לפני העמוד. דומה כי אדמו״ר הריי״צ גייס את מיטב כוחות נפשו בטרם יציאה אל המלחמה הקשה, מלחמת התורה הקדושה מול צוררי׳ה; כאדם הנושם נשימה עמוקה בטרם קפיצתו למים עמוקים זדוניים.

״**השנה הראשונה היא שנת תרפ״ב, עלתה לי לשנת הכנה והתרכזות**״ — מספר אדמו״ר הריי״צ במכתבו — ״**וכמעט אין עיר אחת בכל מרחבי מדינת רוסיה, אשר לא באתי בכתובים, בהנוגע לחדרים, מקווה, רב, שו״ב**״.

כבר בהתחלה החל הרבי לרכז את המערכה הגדולה. הוא שלח מכתבים לכל מקום בו היה ריכוז חב״די ברחבי ברית המועצות. במכתבים אלה ביקש הרבי לדעת את המצב המדויק של מוסדות הדת ואנשיה, לאור ההתפתחויות החדשות והקשות שיצרו הקומוניסטים חדשות לבקרים. מחסידיו האמונים ביקש להתעדכן מה מצב המקווה, האם יש שוחט ירא שמים בעירם, מה עם לימודיהם של הילדים, הדור הבא של היהדות, ומה עושים הרבנים בתפקידם שעה שהצוררים נוגשים בהם ללא רחם?

״**לא שלוותי ולא שקטתי עד אשר הגעתי אל המטרה, ומטרתי היתה לחזק לומדי תורה, בלי הבדל מפלגה, ובלי הבדל שנים, אחת הי׳ לי אם לייסד חדר, ישיבה, לימוד גדולים וזקנים בשיעור גמרא, עין יעקב, משניות, או חברה תהלים של אנשים פשוטים**״.

במשך כל אותה שנה, ארגן הרבי את לשכת העבודה שלו, כשהוא מצרף אליו אחדים מה׳תמימים׳ ומהאברכים — חסידים אלו נשבעו להלחם עד טיפת הדם האחרונה. חלקם מיהרו להצטרף לפעילות הגדולה, ויצאו לנדוד בערים ובעיירות השונים, כדי לעורר את אחיהם היהודים להמשיך לשמר

מאת: מנחם זיגלבוים

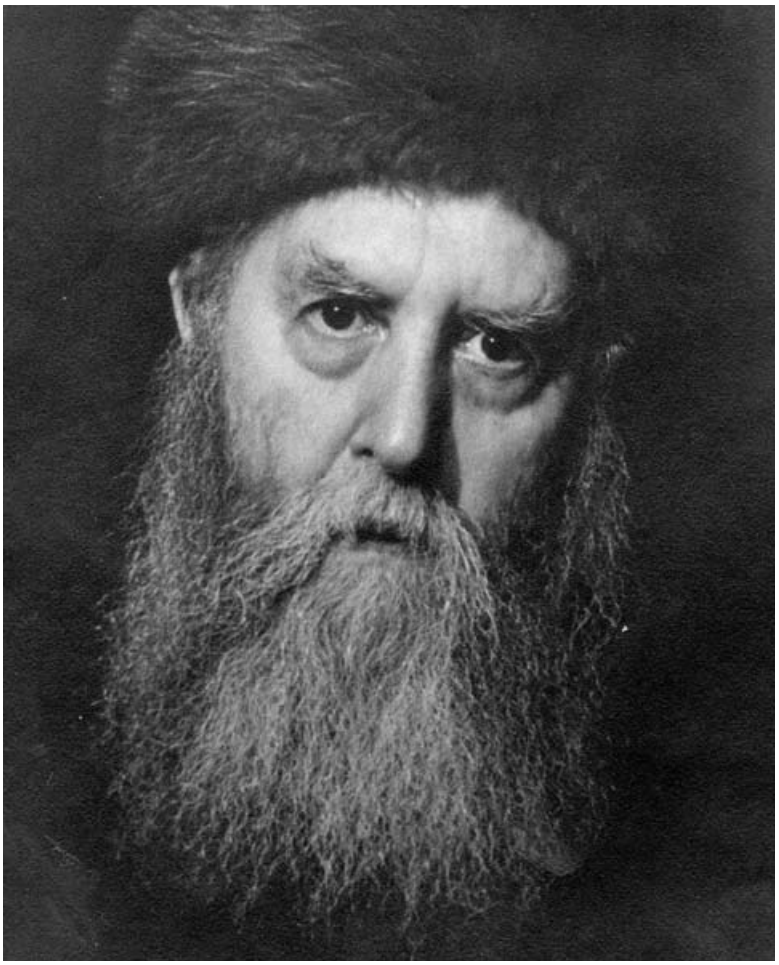
את גחלת התורה והמצוות; להמשיך להעניק לילדיהם חינוך טהור; לא להפסיק לפקוד את מקווה הטהרה שבעיר, וחס ושלום מלהכניס לפה מאכלים שאינם בהידור.

גם סופר שעטו רהוטה על גבי גיליון, יתקשה לתאר את תנאי החיים בימים ההם. המצב הלך והחריף בגשמיות וברוחניות, מיום ליום ומשבוע לשבוע. המחסור הכלכלי היה נחלת הכול, והרעב פקד במלוא עוזו בכל רחבי ברית המועצות. כל זאת, לצד השתוללותם של הקומוניסטים שרדפו בחמת זעם אחר כל שריד יהדות. הם פשטו את מלתעותיהם בכל מקום אפשרי.

אף על פי כן, בעזרת ה' יתברך, הרבי נחל הצלחה אחר הצלחה. בסוף אותה שנה קיבל הרבי דו"חות שתיארו את המצב המדויק בברית המועצות. כשהתמונה הייתה ברורה כל צרכה, אך לא בהירה כלל, נסע הרבי למוסקבה במטרה להתחיל בתיקון החומות שקרסו בפרק זמן קצר יחסית; בחיזוק התורה והדת.

מה גדולה הייתה אכזבתו של הרבי כאשר הגיע למוסקבה בתחילת שנת תרפ"ג. הוא נפגש עם ידידיו מלפנים, כאלה שהבינו את חשיבות המאבק והציעו לו את עזרתם, אך במשך הזמן 'התקררו'. רק חצי שנה קודם לכן, בביקור מיוחד שערך הרבי בעירם, הבטיחו לו להירתם בכל ענייני הפצת התורה, אך כעת לחשו באוזניו כי אין מה לעשות, "עדיף שהרבי 'ישכיל ויכופף את ראשו עד יעבור זעם", יעצו לו, "מאשר לצאת למלחמה גלויה כנגד המפלגה".

הרבי עצמו נאבק מרות גם לנוכח מצבו הכספי האישי. את נסיעתו מביתו שברוסטוב אל מוסקבה הגדולה, מימן באמצעות גמ"ח שנטל תמורת פתק שנאלץ היה להשאיר כערבון... אם לא די בכך, הרי "**בבואי**

למוסקבה הביטו עליי כעין 'מקבל הבא ללקוט'..."

גם לאחר חמש שנים שחלפו מאז, בכל פעם שהרבי היה נזכר בימים אלה, הוא היה פורץ בבכי מר ונרגש. בבת אחת, נדמה היה שכל השערים נסגרו סביב סביב מבלי יכולת לצאת ולפרוץ קדימה.

בביקורו זה שערך במוסקבה, התאכסן הרבי בדירתו של הרב נחמיה גינזבורג. לנוכח המצב המורכב, הארגוני והכלכלי, אליו נקלע, עצר הרבי את כל פעילותו למשך ימים אחדים, והחל לסדר במחשבתו את העניינים מחדש. כבר בילדותו חינכו אביו הרש"ב לסדר ומשמעת, וכעת, יתרון זה עמד לרבי בארגונו מחדש את מערכותיו; למנות שוב את הבעיות השונות העומדות על הפרק, ובסדרו סדר עדיפויות בהתאם לתנאים ששררו.

"החלטתי אשר עלי להבליג על כל המכשולים ולחרף את נפשי בעבודה ומעשה לטובת התורה, מבלי התחשב עם כל אשר יאמר עלי", ממשיך הרבי וכותב במכתבו הנ"ל.

באותן שעות קשות, ימים הרי גורל בהם העבודה הציבורית הגדולה עמדה לפני זינוק – נזכר הרבי בדברים שאמר לו אביו אדמו"ר הרש"ב, בשם אביו-סבו, אדמו"ר מהר"ש: 'העולם אומר, שכאשר אי אפשר מלמטה – צריך מלמעלה, ואני מחזיק, שצריך מלכתחילה למעלה. צריך לכתחילה לקחת את העניין בחוזק, לא להתפעל משום דבר, ולפעול מה שצריך, וכאשר מקבלים על עצמם – הקב"ה עוזר'.

בשעה טרופה זו נזכר הרבי בדרך חיים זו, ולוקח אותם כיסוד ובסיס לעבודתו הגדולה. שוב ושוב עולים לנגד עיניו של הרבי דברי ידידיו ומקרוביו כי אין מה לעשות כאשר רואים שדרך רשעים צלחה, וכי עדיף 'להוריד את הראש' ולהמתין עד יעבור זעם.

הרבי מיהר לזמן אליו את הרב שמואל רבינוביץ, אחד הרבנים שכיהנו במוסקבה, ודרש ממנו לקרוא לאסיפה בהולה נציגים מקהילות מינסק, ויטבסק, חרקוב, קייב, יקטרינוסלב, פטרבורג ועוד. הרבי אף הציג בפניו את סדר היום הצפוי.

הרב רבינוביץ החוויר. הוא הבין לאן חותר הרבי – למלחמת תנופה אדירה למרות ועל אף המנגנון הקומוניסטי הענק שעמד מולו.

"רבי, הכיצד?" מיצה את תהייתו בשתי מילים.

הרבי נחוש בדעתו.

שתיקה ארוכה שוררת. שתיקה של מחשבה והתבוננות הדעת.

הרב רבינוביץ מנענע בראשו לשלילה. "איני מוכן לקרוא לאסיפה", הוא משיב, "יודע אני את דעתם של כל החברים, כי בתקופה זו אין מה לעשות ויש להמתין עד

יעבור זעם.

שבוע שלם נמשך המשא ומתן בין הרבי להרב רבינוביץ, במהלכו נפגשו שלושה פעמים. הרבי מפציר בו להתחיל להניע את העגלה ולפעול, אך הרב רבינוביץ חושש, יראּ; אוחז בידיעה כי איש מלבד הרבי לא ירצה לנסות להשיב מלחמה השערה. הרבי מתרה בו כי הוא עצמו יזמן את כולם לאסיפה – אך הרב רבינוביץ, מסתבר, אינו מאמין בכך...

גלות בתוך גלות. הרבי ניצב לבד, בודד, בראש המערכה. הוא עצמו צריך להתחיל מההתחלה – לשלוח מכתבי הזמנה לראשי הקהילות בערים האמורות, ולזמן אותם לאסיפה בתאריך ובמקום המיועד.

עשרה ימים בלבד חלפו, כאשר מכל הערים הגיעו תשובות חיוביות שהרנינו את לבו הטהור של הרבי. **"מה נפלא הדבר"**, מתאר זאת הרבי בהתרגשות.

ואכן, ביום המיועד התייצבו נציגי הקהילות במקום המזומן, והרבי בהדרת קודשו הופיע לפניהם, והחל להרצות בפניהם את תכניתו הנועזת, סדורה לפרטים. הרבי מניח את היסוד, כי יש להמשיך ולהפיח רוח של יהדות בקרב יהודי ברית המועצות. לאחר מכן ממשיך הרבי לשטוח את תכניתו לפרטיה השונים, והנוכחים כולם מקבלים את הדברים – **"ומני אז הותחלה העבודה"**!...

ג

שנה בלבד חלפה מאז האסיפה.

חודש אדר, תרפ"ד.

שוב מגיע הרבי למוסקבה, ומזמן אסיפה נוספת כדי לסכם את השנה הראשונה לפעילות ולהתוות דרכי פעולה לקראת השנים הבאות. הכול נעשה בסדר מופתי. הרבי עצמו, כחייל ראשון בשורה, מוצא לנכון לתת דו"ח מפורט על הפעילות רחבת ההיקף שנעשתה, כולל חשבונות כספיים מדויקים...

הרבי גם מספר כי הוא מנסה לגייס תורמים חדשים, במיוחד את ארגון הג'וינט העולמי, כדי שזה יסייע בפעילות היהודית הענפה ההולכת ומתהווה בימים אלה ממש. הרבי נאבק מבית ומבחוץ – גם כנגד אלה המנסים להכשיל את הפעילות בדרכים שונות.

חברי האסיפה כולם הביעו קורת רוח רבה לנוכח פעילותו של הרבי ושיבחו את אומץ לבו ויכולותיו הנדירות. יש מהם מעידים כי עבודה זו שנעשתה בשנה האחרונה, בדרך הטבע צריכה להיעשות במשך שלוש שנים ויותר. חברי המועצה מצביעים ובוחרים את הרבי למנהל הראשי והכללי, ונותנים בו את אימונם לנהל את ענייני יהדות רוסיה על פי שיקול דעתו.

הרבי שבע רצון; גם במישור הרשמי נרשמה התקדמות, וכעת יש לממש את הכוחות והיכולות ביתר שאת. הרבי אורז אפוא את חפציו ומתכונן לשוב לביתו שברוסטוב, בתקווה להיות בשבת בבית מדרשו של אביו הרש"ב. ביום שבת הקרוב יחול יום ההילולא של אביו הרבי, וזה המקום המתאים לומר קדיש, לפרוק את אשר על לבו ולהתגעגע לאור הגדול...

על אם הדרך, ממתין לרבי מזכירו הנאמן, החסיד הנודע הרב אלחנן דוב מרוזוב הי"ד. פניו עגומות ובשורה לא טובה בפיו. לפני ימים אחדים פקדו את ביתו אנשי הג.פ.או. (המשטרה החשאית. [במכתבו מציין הרבי לנמען כי החבורה הזאת אינה ידועה לך, ועליך לשבח את ה' על כך...]) וערכו חיפוש דקדקני. הם גם חיפשו את הרבי במטרה לעצרו.

אחד הנוכחים, מר גולדנברג שמו, שמע מראש החוליה כי כאשר שניאורסאהן יגיע, יש לאסרו מיידית ולשלחו לארץ גזירה.

מסתבר כי הרשעים עוקבים אחר הרבי ומעשיו כבר מתחילתם. הם יודעים כי הרבי עוסק בהחזקת הדת ויש לו מאות שלוחים וצירים בכל רחבי ברית המועצות, ואם לא די בכך, הרי שהוא מקבל סכומי כסף גדולים מארצות חוץ למטרה זו. את הפקודה הזאת משגר ראש הג.פ.או. לאנשיו ומורה להם להמתין לרבי ולאסרו ביום הגעתו.

את המידע המסווג הזה מעביר החסיד ר' אלחנן דוב לרבי, ומוסיף בשם אמו, רעייתו ובני הבית, כי הרבי ישמור על עצמו, ומיד יחזור למוסקבה, שם ימתין עד יעבור זעם.

הרבי נאלץ אפוא לסוב אל אחוריו, למוסקבה. כה ייחל למנוחה קצרה בביתו... להיות עם אביו ביום ההילולא הקדוש... והנה, המצוד אחריו מתחיל...

הרבי חוזר לאזור מוסקבה עד יעבור זעם, מבלי לדעת כמה זמן יימשך הדבר. הוא ממתין אפוא לקבלת ידיעות נוספות כדי לכלכל את צעדיו.

בתקופה זו מארגן הרבי 'הכשר' לנסיעתו. הוא יודע היטב כי אחת השאלות הראשונות שיישאל בחקירתו הצפויה, מדוע נסע למוסקבה. הוא מכין אפוא אמתלה על ידי הכנת הצעה כתובה וחתומה מאת נציגי בתי הכנסיות השונים במוסקבה שמבקשים ממנו לבוא אליהם ולכהן כרב.

הימים הולכים ומתארכים. הרבי יודע כי לצוררים יש את כל הזמן והסבלנות שבעולם, ולאחר כעשרה ימים מחליט לשוב לביתו. ביום י"א בניסן תרפ"ד, בשעה החמישית אחרי הצהרים, מגיע הרבי לרוסטוב. רק שעה חלפה מאז בואו, וכבר ביתו הוקף בחיילים מזוינים. אלה שמרו היטב על כל מוצאותיו ומובאותיו של הבית, בעוד חוליית חיפוש עורכת חיפוש דקדקני בכל פינה מפינות הבית.

לאחר מכן מתחילה חקירה ממושכת שמסתיימת כמעט עם אור ראשון של הבוקר. כמעט שתים-עשרה שעות נמשך החיפוש והחקירה!

ראש חוליית החיפוש ניגש אל הרבי ומציע לו להתלוות אליו לבית האסורים. המאסר כמעט מתבצע, אלא שבין כה וכה ונודע כי אחד ממקורבי בית רבי פעל למנוע את מאסרו של הרבי, אך הסכנה עדיין ריחפה מעל ראשו.

מכאן ואילך, במשך ששה שבועות, נמשך משא ומתן ארוך ומייגע בין הרבי לבין אנשי הג.פ.או. כשבסופו של דבר התקבלה פשרה, שרשעים הללו יניחו את ידם מהרבי בתנאי שיעזוב את העיר, הוא, משפחתו ואנשי חצרו.

ששה שבועות נוספים חלפו עד שהגיע הזמן שהרבי נאלץ היה לעקור מביתו, מחצר אביו, ה'זאל', הבית, 'גן עדן העליון', המקווה, ולעבור לעיר הבירה פטרבורג. כשהוא מלווה בביתו שיינא, מגיע הרבי לעיר הגדולה ומתחיל לחפש מקום מגורים חדש – לא חלילה כדי להניח בו את ראשו במנוחה, אלא להקים בו את הבסיס החדש להפצת התורה והחסידות!

משפחתו של הרבי נותרה עדיין ברוסטוב, ממתינה לאישור כי נמצא מקום מגורים מתאים, וגם נמצא גמ"ח שילווה כסף למימון העברת רהיטי הבית, חפציו וספרייתו הגדולה.

זו המכה האנושה הראשונה שסופג הרבי בשל עבודתו היהודית הציבורית הענפה.

ד

"מקום גלות חדש", מכנה הרבי את מקום מגוריו החדש, אף על פי כן הוא ממשיך בנחישות להתעסק בעסקנות ציבורית **"והעבודה הולכת לה לפי ענינה, ובלתי מתחשבת עם מצבי הפרטי ועניינ'י הפרטים"**, הוא מתאר.

הרבי עושה ככל יכולתו להצפין ולמדר

את העבודה המסועפת, כדי שעיני זרים לא תשזופנה זאת. הרבי, למוד מאסרים, אינו פוחד ממאסר נוסף; רק שאין לו זמן לכך, העבודה עודנה רבה...

שמו של הרבי כבר גלוי וידוע לקומוניסטים. אנשי ה'יבסקציה' שומרים את צעדיו ללא הרף, בעוד אנשי המשטרה החשאית בודקים כל מכתב וכל אדם שיוצא או נכנס אל ביתו של הרבי **"וכל צעדי ספורים ומנויים"**.

יחד עם הרבי ומשפחתו, גם מזכיריו הנאמנים, הגלויים והנסתרים, העתיקו את מקום מגוריהם, במטרה להמשיך ולסייע לעבודה הקדושה ביתר שאת.

* * *

שנה נוספת חלפה, ובחורף תרפ"ה שוב מזמן הרבי אסיפה של חברי ועד הרבנים. אלה מגיעים למוסקבה והרבי פורש בפניהם יריעה של פעילות שהתרחבה בשנה האחרונה ביתר שאת. הפעם הרבי מאושר לספר גם על מערכת רחבה של יחסים שנרקמה עם חברי הארגון העולמי של הגיוינט, כשבזכות כך הם תומכים רבות בפעילותו.

דבריו של הרבי מעוררים התרגשות בקרב הקרואים, ואלה החליטו לבחור ברבי באופן רשמי כיושב ראש ועד רבני רוסיה. הם אף אישרו לרבי להמשיך לעבוד בדרכים שנראות לו לנכון על מנת שהפעילות תגיע לידי ביטוי מקסימאלי.

התפקיד הרשמי החדש, וכוונתו של הרבי להרחיב את הפעילות – נודעות במהרה לאנשי המשטרה החשאית, והם ממשיכים להדק את המעקבים. רק כעבור שנתיים ומחצה, הם יעזו לעצור את הרבי – והלא פרשה זו כבר כתובה בספר דברי הימים של מסירות הנפש הליובאוויטשית לדורותיה

– – –

(על פי אגרות קודש מוהריי"צ נ"ע, חלק א אגרת שמ)

מסירות נפשו של משה

מתי להתווכח ולנסות לשכנע את הטוענים נגד משה רבינו ומתי לשתוק ולא להגיב? • מסירות הנפש של משה לתקן את החוטאים נגדו • התיקון בימות המשיח • ביאור רבי לוי יצחק בענין מואב ומדין בתורת הקבלה • מבט מיוחד ומרתק לפרשת-השבוע, לפי מדרשי חז"ל, הקבלה והחסידות לאור תורת חב"ד

החטא ועונשו

בדרך מארץ מצרים לארץ ישראל, בשיטים, אירע החטא הנורא של "התבוללות", נישואין עם נשים נוכריות — בנות מדין ובנות מואב:

תחילה זה נעשה בצנעא וללא פירסום ורק מעטים חטאו בחטא הנורא, בשל הבושה הטבעית שיש לכל יהודי להינשא לנשים נוכריות, אך טומאת הגויים והתגברות הפיתויים (בעצת בלעם הרשע) הגבירה את עזות המצח והחוצפה, עד שהחלו לחטוא בפרהסיא, לעזוב בגלוי את נשותיהם ובני משפחותיהם ולעבור אל הנשים הנוכריות! בשיא ההתדרדרות כמאה וחמישים אלף איש נישאו לנשים גויות!

בראש החוטאים היה זמרי בן סלוא, נשיא שבט שמעון — שחי בגלוי עם נוכריה, כזבי בת צור.

משה רבינו כעס עליהם וציווה להעניש אותם בגזר דין מוות, "הרגו .. הנצמדים לבעל פעור".

טענת זמרי למשה רבינו

אז בא כלפי משה רבינו זקן בני ישראל, אותו נשיא שבט שמעון, זמרי בן סלוא, וטען כנגד משה טענה קשה וחריפה:

איך אתה כועס ומצווה להרוג מי שנישא לאשה מדינית, בעוד שאתה עצמך נשוי לציפורה בת יתרו שבאה מארץ מדין! הגדיל לעשות זמרי, ולא רק התווכח בדברים, אלא הלך ועשה מעשה: "תפש בבלוריתה של כזבי בת צור המדינית שחטא עמה", והעמיד אותה בפני משה ואמר: בן עמרם, זו אסורה או מותרת? אם תאמר אסורה בת יתרו מי התירה לך?

אדרבה, לדעת זמרי, האיסור להתחתן עם מדינית קיים רק על משה ולא עליו, כי משה היה בדרגת כהן (ועוד כהן גדול) והתורה אסרה על כהנים להתחתן עם גיורת, ואילו הוא שלא היה כהן מותר לו להינשא למדינית!

מול טענות קשות אלו משה שתק ולא התווכח וענה לזמרי וטענותיו, אלא המשיך בציוויו להרוג את החוטאים:

בוודאי היו למשה הסברים הגיוניים ותורניים מדוע הוא לא חטא חלילה, אלא עשה מעשה של קדושה ומצווה, ורק הם היו רשעים גמורים שחטאו נגד רצון ה'; אבל משה שתק ולא הגיב וענה לשאלה-טענה. ויש להבין מדוע: למה הוא לא הסביר והצדיק את מעשהו?

טענת זמרי ושתיקת משה רבינו

לפני שנבאר את הדבר, נדון תחילה בגוף הדבר, מדוע באמת מעשה משה — בנישואין עם ציפורה שממדין — לא היה חטא:

כי משה התחתן עם ציפורה לפני מתן-תורה, כשבני-ישראל עוד היו בדרגת "בני נח" כמו כל הגויים ולא נאסר עליהם להתחתן עם מדיניות.

[ואחר מתן תורה כשנאסר להינשא לגויות מדיניות, הרי ציפורה היתה כבר יהודיה, שכן היא התגיירה ככל ישראל במתן תורה, וכך הפכה יהודיה כשרה למהדרין כשאר כל ישראל, וכן כתב ב"יד רמ"ה" (סנהדרין פב, א): "נתנה תורה ונתחדשה הלכה ולא אסרה תורה אלא מכאן ואילך, אבל מי שהיה נשוי ועומד קודם מתן תורה — לא נאסרה עליו"];

ואילו קהל החוטאים, שמשה כעס עליהם והעניש אותם, לקחו נשים מדיניות גויות אחר מתן-תורה, אחר שהקב"ה אסר להתחתן עם המדיניות, ובכך הם עברו במצח נחושה על הציווי האלוקי, וכדברי התורה "ויחל העם לזנות אל בנות מואב", ויחל מלשון "חילול וחולין", שקהל החוטאים התחללו מקדושת ישראל בנישואיהם לנשים גויות.

זאת ועוד: משה רבינו התחתן עם ציפורה וגייר אותה וקירב אותה לאמונה בבורא עולם ודת ישראל, ואילו הם לקחו נשים נוכריות ונמשכו לעבודה-זרה שלהם: פנו לאמונתם הכוזבת בעבודת האלילים — "וישתחוו לאלוהיהם", לבעל פעור, שתו יין נסך, אכלו מזון טרף — "ויאכל העם" ועוד.

[אשר לטענה שמשה היה כהן ואסור לכהן לשאת גיורת — הרי כיוון שמשה נשאה בהיתר, עוד לפני מתן תורה ועוד לפני שנעשה כהן, מותר לו להמשיך לחיות עמה ואינו צריך לגרשה, כמו כהן הדיוט שהתחתן עם אלמנה והפך לכהן גדול, האסור בנישואין לאלמנה, אינו צריך לגרש את אשתו האלמנה, כי היות שהתחתן עמה בהיתר,

מאת: הרב יוסף קרסיק, רב אזורי בת חפר – עמק חפר

בשעה שהיה כהן רגיל והיה מותר לו להתחתן עם אלמנה, מותר לו להמשיך לחיות עמה גם בהיותו כהן גדול].

חומרת המעשה

אפילו משמים העידו על חומרת מעשיהם וטומאתם של החוטאים עם נשים נוכריות:

כתוב בתורה שהקב"ה הוקיע את החוטאים "נגד השמש", ומסופר במדרש שההוקעה נעשתה על-ידי השמש ממש – "השמש פירסמה את החוטאים והוקיעה אותם":

בהיות ישראל במדבר נפרשו מעליהם "ענני כבוד" שעשו צל והגנו מהשמש המדברית הקופחת, אבל כל מי שחטא בנישואי תערובת זזו מעליו העננים. לכל מקום שהלך, אפילו כשהתערב בין אנשים שלא חטאו, התרחש הנס הגדול שהעננים זזו ממנו והשמש האירה עליו וסימנה אותו.

גם לדורות ניכרו חטאי זמרי, נשיא שבט שמעון – עם המדינית ופגיעתו במשה רבינו: בשל חטאו נגזרה גזירה על כל בני שבט שמעון שלאורך כל השנים לא יהיה מהם שום שופט ונביא, משאר כל השבטים קמו שופטים ומנהיגי-ישראל חוץ משבט אחד ויחיד – שמעון!

מתי אין לענות על טענות?

עתה נשוב לנדון בשאילה שנשאלה בראשית דברינו: מדוע משה לא השיב לזמרי על טענתו הגדולה (מדוע הוא אוסר להתחתן עם מדיניות בעוד שהוא עצמו נשוי לציפורה שממדין).

כי לא תמיד צריך לענות לשאלות וקושיות ששואלים על היהדות התורה והמצוות, לעיתים עדיף לשתוק ולא לענות – הדבר תלוי בכוונת השואל:

אם כוונת השואל היא לשם שמים, הוא באמת רוצה לברר ולהבין את דברי התורה ואת הוראותיו של משה רבינו, אפילו אם שאלתו טפשית וחסרת הגיון, חובה להסביר לו ולישב את דעתו, בבחינת "ענה כסיל כאוולתו", כדי לקרבו לה' ותורתו;

אבל אם כוונת השאלה היא לקנטר ולדחות את דברי התורה, ללעוג לדברי הקודש ולנסות להתיר דבר שהתורה אסרה, עדיף לשתוק ולא להתווכח עמו, בבחינת "אל תען כסיל כאוולתו", כי הדרך לנצח שאלות כאלו אינה על-ידי מתן תשובות ומענות אלא בעמידה בתוקף על דברי התורה אף כשזה למעלה מטעם ודעת.

מהנהגתו של משה רבינו אנו למדים לדורות:

יש להבחין היטב בעת שאנשים שואלים ומקשים על דברי התורה או על דברי והוראות רבינו הקדוש, אם שאילתם נובעת מהרצון להבין ולהכיר באמת – שאז חובה עלינו להקדיש להם את מירב תשומת הלב ולענות ולהסביר להם;

אבל אם שאילתם נובעת מהרצון ללעוג ולבוז – עלינו להתאפק, לשתוק ולא להגיב לשאלתם, בבחינת "שומעים חרפתם ואינם משיבים", והקב"ה ימצא את הדרך להשיב אותם לדרך האמת והישר.

אהבת ישראל עצומה של משה רבינו

ניתן היה לתאר שאחר חטא כה נורא וטענות כה קשות נגד משה רבינו הוא יכעס על החוטאים וירצה לברוח ולהתרחק מהם, אבל מספרים לנו חז"ל בדיוק להיפך:

משה רבינו נקבר בארץ מואב בגי מול בית פעור, מדוע נקבר דווקא שם? "אמר רבי חמא מפני מה נקבר משה אצל בית פעור כדי לכפר על מעשה פעור".

דבר מופלא מאין כמותו: מדובר על אנשים שחטאו בחטאים הכי נוראים – עבודה זרה, נישואי תערובת, אכילת מזון טרף יין נסך וכו' וכו' – ובאנשים שביזו את משה רבינו וגינו אותו, ומשה נקבר במקום החטא כדי לכפר על מעשיהם ולתקן את נשמותיהם של החוטאים!

מיום פטירתו ועד עצם היום הזה שנזכה לביאת משיח צדקינו, משך כשלושת אלפים ושלוש מאות שנה – מונח גופו הקדוש והטהור בארץ מואב מול בית עבודה זרה של פעור וכל כך למה כדי לכפר על עוון החוטאים!

אהבת ישראל עצומה ונוראה של משה רבינו לכל אחד ואחד מישראל, אפילו לאלו שנפלו לדרגה הרוחנית הנחותה והשפלה ביותר!

מואב ומדין בקבלה ובחסידות

בתורת הקבלה והחסידות מדובר על הדרגות הרוחניות של מואב ומדין, ועל התיקון שלהם בימות המשיח, אנו נדון בשלושה היבטים: 1) ההבדל בין החטא של בנות מדין ובנות מואב. 2) הדרגות הרוחניות של מואב ומדין. 3) התיקון למואב ומדין בימות המשיח.

1) **<u>ההבדל בין חטא בנות מדין לבנות מואב:</u>**

מדוע נענשו בנות מדין ולא בנות מואב, כתוב בספרי תורת הסוד שכוונתיהן היו שונות והפוכות:

בנות מדין כוונתיהם היו רק לטמא ולפגוע בעם ישראל ואילו לבנות מואב היו כוונות אחרות: ניצוץ קדושה שבעם מואב השואף לחזור למקורו בישראל, כעין שהיה ברות המואביה שנישאה לבועז ומצאצאיה נולד דוד המלך ומושיען של ישראל, וישראל שהרגישו בדבר נתפתו אליהן תחילה מתוך כוונות קדושות, אבל מתוך כך נסרכו לחטא.

הבעיה היא שלא נשמעו לצו האלוקי האוסר לעשות זאת, וניסו לכוון את מעשיהם לפי הרגש, בעוד שההלכה והשולחן-ערוך הם הקובעים לנו את מהלך מעשינו ולא רגשי השכל.

2) **<u>הדרגות הרוחניות של מואב ומדין:</u>**

אלה דברי הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן, אביו של הרבי:

"מדין מלשון דין הוא גבורה דתהו, מואב מאב הוא חסד דתהו שחסד הוא בחינת אב, הנה מדין ומואב היו במריבה זה עם זה, ולא היה להם שלום מעולם, כי חסד וגבורה הם שני הפכים.

זקני מדין זה ספירת הבינה שהגבורה היא ענף מהבינה וזקני מואב זה ספירת החכמה שהחסד היא ענף מהחכמה, ולכן נתחברו זקני מדין ומואב [תרין רעין דלא מתפרשין]. וכל זה הוא בצד הטומאה, אבל כשנתגייר יתרו, נתברר ועלה לצד הקדושה והתיקון".

3) **<u>התיקון למואב ומדין בימות המשיח:</u>**

הנביא צפניה התנבא שבביאת משיח צדקינו ישובו כל עמי העולם לדת האמת: "אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' לעבדו שכם אחד".

על עם ישראל לתקן ולהכשיר את העולם כולו "לקרוא בשם ה'", וכפי שכותב הרמב"ם ונצטווינו על-ידי הרבי בהדגשה בשנים האחרונות – לעורר את בני נוח לקיום שבע המצוות. משה רבינו בקבורתו בארץ מואב הרי הוא מתקן את כל הניצוצות שבמקום ההוא ומעלה אותם לקדושה.

מקורות: מדרשי חז"ל, פרשני המקרא וספרי חסידות לבמדבר, פרק כה. לקוטי שיחות חלק חי, עמוד 285. לקוטי לוי יצחק, שמות, עמוד כ.

כמו הרבה צעירים, לאחר הצבא נסע לדרום אמריקה, שם בחר להתמודד מול הסכנות המאתגרות יותר. את נפשו שזעקה ליהדות, דחק לצד. הוא המתין לריגוש הגדול ביותר, וזה אכן הגיע, כאשר היה תלוי בין שמים לתהום, אחוז בוו ברזל יחיד הנעוץ בקרח-עד. או אז נפלטה מלבו זעקת 'שמע ישראל'... • סיפורו המאלף של ר' ניר אזאי, שיוצא בקרוב להכין עוד נקודה בגלובוס לקבלת פני משיח

כשה'גלח' הזכיר את הרבי...

מאת: נתן אברהם

הרוגע, השלווה והנינוחות שליוו את דיבורו של ר' **ניר אזאי** המתגורר כיום בקהילת חב"ד ברחובות, הרשימו אותי כבר בתחילת השיחה עמו. טלטלת חייו הארוכה, רבת הנפתולים והמבולבלת, עד שהגיע לחיי תורה ומצוות, לא משתלבת בטבעיות עם טבעו הנינוח. אין ספק שלימוד החסידות מעדן את הנפש, חשבתי לעצמי שעה שתיאר בפני בהתלהבות רבה על אודות לימודיו בישיבה ברמת אביב, ועל הרושם העז שהימים ההם נסכו בו, דבר המשתקף כיום בהליכותיו החסידיים היומיומיים.

את שערות ראשו הארוכות החליפה תספורת חסידית; את בגדי טיפוס ההרים שלו, החליפו חולצה ומכנסיים המאפיינים אברך חסידי. זקנו השחור, המגבעת שעל ראשו והחליפה שהוא לובש, משווים לו מראה של חסיד וותיק. חבריו מהעבר יתקשו לזהותו כיום.

ניר נולד לפני שלושים שנה בחולון, למשפחה מסורתית. כמו בכל משפחה, הסבא והסבתא שמרו על קלה כבחמורה; הדור השני, אביו של ניר היה הולך מידי פעם לבית הכנסת בחגים ובימים מיוחדים, ואילו ניר עצמו כבר נמנה על הדור שלא ידע, ובעיקר לא התעניין.

עם סיום לימודיו התיכוניים התגייס לגדוד "צבר" בחטיבת גבעתי ושימש כלוחם חי"ר. בתקופת שירותו חלף על פני חזיתות העימות מבקעת הלבנון ועד עזה ויו"ש.

"אלו היו שלוש השנים המפרכות בחיי", מספר ר' יניב, "שעות על גבי שעות ניהלנו קרבות עם המחבלים בלבנון. שכבנו במארבים ומצאנו עצמנו ישנים מספר שעות מינימאלי בכל לילה. כשעזבנו את לבנון, חשבנו שבא הקץ לתקופה רווית הפחדים הזו, אלא שאז הפתיעו הערבים ביהודה ושומרון ובחבל עזה בהתקוממות עממית שנקראה "האינתיפאדה הראשונה". הם תפסו את הצבא לא מוכן. ההתמודדות וההבלגה מול זורקי האבנים ובקבוקי התבערה גרמו לאנרכיה בשטח".

בשל אירוע שקרה, באותה תקופה החלה להתרקם אצלו שנאה עזה ליהדות הדתית והמסורתית, והוא החל להזדהות עם המצע של מפלגת "רץ". ההזדהות עם מצע המפלגה היה לא רק מבחינה דתית, אלא גם טריטוריאלית. הוא דגל בדעה שצריך למסור לערבים את כל השטחים שנכבשו במלחמת ששת הימים, כולל מזרח ירושלים ויותר מכך. את דעותיו אלו הרצה בפני חבריו ורעיו.

בימים ההם ובזמן הזה...
למעלה: בסקי הרים. למטה: ביום חתונתו

כשאני שואל אותו מה מביא בן אדם מרקע כמו שלו לדגול בשיטה כה לא הגיונית, הוא מהסס קמעה ואומר: "אין לי לכך כל הסבר, זה באמת שיטה לא נורמלית, אך מי שאין לו תורה, יכול להגיע גם למחשבות לא נורמאליות שכאלו והכול כמובן (מחייך) בשם המוסר והצדק"...

ניר היה ידוע בקרב חבריו ובני משפחתו כהרפתקן שלא יהסס לעשות את הדבר המסוכן והקשה ביותר. היה לו ברור שלאחר שירותו הצבאי הוא ייצא לדרום אמריקה הקרויה בפי המטיילים "יבשת ההרפתקאות". ימים ארוכים רכן על מפות וערך בירורים לקראת אותו מסע. הוא הבטיח לעצמו שהטיול הזה לא יהיה עוד מסע תרמילאי כמצוות אנשים מלומדה, אלא טיול ממושך ללא הגבלת זמן.

כשהשתחרר מהצבא, מיהר לעזוב את הארץ. הלחץ בו היה נתון בשלושת השנים של המתח והחרדה בצבא, החישו את צעדו זה.

"מספר ימים לפני שטסתי לדרום אמריקה, זכיתי בהשגחה פרטית להכיר את חב"ד לראשונה. באותו יום נזדמן לי לשהות בבת ים לרגל סידורים שונים. לפתע עצרו כמה בחורים חב"דיים וביקשו שאניח תפילין. הייתי כל-כך רחוק ממה שהריח מסורת, והפגנתי את סירובי. לתדהמתי, אלו לא רק שלא עזבו אותי, אלא ממש נטפלו אלי והגבירו את לחצם. עד היום איני יודע מה בכל זאת דחף אותי לגשת לשולחן ולהניח תפילין"...

ניר נחת עם כמה מחבריו בלימא בירת פרו, והם החלו בטיול. במשך מספר חודשים חצו מדינות רבות בדרום אמריקה, כשהם מתמקדים בפרו, ארגנטינה וציילה. במסעם חלפו על פני ג'ונגלים אימתניים והרי שלג נישאים. ההגדרה של "טיול הרפתקני" לא נשארה בגדר תואר בלבד, ובוצעה הלכה למעשה.

"לאחר מסע התרמילאים שנמשך כמה חודשים, עזבו החברים למקומות אחרים ואילו אני חזרתי לבד לעיר "קוסקו" (עיר מרכזית בפרו) שם עבדתי במסעדה ישראלית שנוהלה על ידי גוי מקומי. לאחר מספר חודשים במסעדה טסתי לארץ ישראל עם חבר פרואני מקומי. היה לו טבע הרפתקני וזה חיבר בינינו. התחבבנו מאוד אחד על

השני, והלה הסכים לבוא איתי לביקור בארץ ישראל כשאני מבטיח לו לחזור במהרה. התוכנית הייתה לבקר בארץ ישראל שבועות אחדים, ואז לחזור לפרו ולפתוח מסעדה ישראלית. התנהגותי המוזרה לא קסמה, בלשון המעטה, להורי ובני משפחתי. ההתחברות עם הפרואני הביאה אותי להתחיל לנהוג את מנהגיהם ולאהוב את מאכליהם. שערות ראשי גדלו פרא ובגדיי היו אופייניים לקבוצת מטפסי ההרים.

"זו הייתה תקופה קשה בחיי. חייתי בהרגשה של מועקה וחוסר בהירות ולא ידעתי את נפשי מרוב בלבול. עוד לא הבנתי שאני מחפש אחר רוחניות. חייתי בתוך בועה של טירוף, רק לאחר שיצאתי ממנה הבנתי באיזה חיפוש עצמי הייתי נתון באותם ימים. במשך כמה חודשים הסתובבתי סחור סחור ללא מטרה.

"לאחר מספר חודשים החלטתי שאני כבר לא יכול יותר להשאר בארץ ישראל. כל ניסיונותיהם של חבריי ובני משפחתי לשכנעני להישאר בארץ ישראל, עלו בתוהו. יום לפני הטיסה בחזרה לפרו, חברי הפרואני משך אותי לאיזה מנזר בדרום תל-אביב כדי לקבל "ברכת הדרך". במנזר פגשנו את אחד הכמרים שדיבר איתנו זמן רב. כעת, במבט לאחור אני מבין שדבריו היו כה שטותיים, עד שלא ראוי לעלות זאת על הכתב, אך בתוך בליל דבריו הסתומים, הוא אמר לי משפט אחד שלא יישכח ממני לעולם. למרבה האירוניה, דווקא אז, בעומק הקליפות, אלו היו הדברים שהביאו אותי לחשוב על אודות יהדותי.

"הוא שאל אותי אם אני מכיר את הרבי מליובאוויטש? וכשעניתי בחיוב, הוא אמר לי בגאווה לא סמויה 'אני יכול לחלוק אפילו עליו'... משפט סתום ללא קשר למציאות. אז אמר. אבל דווקא במילים אלה הצליח לפעול אצלי דווקא את ההפך ממה שקיווה להשיג. מההתרברבות שלו הבנתי שהרבי מליובאוויטש הוא אדם גדול, והראיה לכך, שהלה התרבב כי הוא יכול לחלוק עליו...

"עמדתי מול הכומר וחשבתי לעצמי על מידת השקר שזועקת מ"השחקן" הזה. כשחזרתי הביתה, ערב לפני הטיסה, התעורר בי דחף פנימי להתקשר למשהו שמסמל יהדות. לפתע מצאתי את עצמי מבקש מאבי המופתע להביא לי זוג תפילין. אבי שבאותם ימים החל להתקרב ליהדות, הופתע לטובה ומילא את מבוקשי בשמחה.

"הכול התנהל על פי התוכניות. חזרתי לפרו, אל העיר שכה אהבתי, בירת המוצ'ילרים קוסקו, שם פתחתי מסעדה ישראלית קטנה שקיימת עד היום ונקראת "הבית של פיסטוק". המקום שימש לא רק כמסעדה אלא גם כסוכנות נסיעות, והציע אוכל כמו בבית יחד עם מתן אינפורמציה בעברית על טיולים באזור. אין ישראלי שמטייל בפרו שלא שמע על המקום הזה. ברבות הימים המקום גדל מאוד והיווה נקודת מפגש ויציאה של רוב התרמילאים הישראליים ששהו בפרו.

"באחד הערבים, כשהלכתי ברחובות מהמסעדה אל ביתי, לפתע ראיתי מולי שני בחורים צעירים עם מגבעות וחליפות – 'דוסים' שחורים. הייתי מופתע ושפשפתי את עיניי בתמיהה. מה הם עושים פה? נדהמתי. ניגשתי אליהם, ולאחר החלפת מילות נימוס ידידותיות, סיפרו לי כי הם חב"דיים שעושים 'קעמפ' לילדים ישראלים בכפר נופש 'אורבמבה' שבפרברי העיר. התרגשתי מהפטריוטיות שלהם להגיע למקום כזה ולפעול עם יהודים. דיברנו זמן מה, והם הוסיפו וסיפרו כי עוד זמן לא רב יגיע חודש תשרי, ובמקום יגיעו בחורים אחרים ובוודאי תתקיים פעילות עם הישראלים.

"הבחורים עשו עלי רושם חזק מאוד והביאו אותי לחשוב רבות על יהדותי. בהשגחה פרטית, באותו לילה ראייתי סרט המתעד את סיפור יציאת מצרים. הרגשתי שכל זה מדבר אלי, והחלטתי שאני חייב להניח תפילין על הבוקר.

"למחרת אכן קמתי בשעת בוקר מוקדמת; לא רציתי שחבריי שהתגוררו עימי בדירה יראו אותי עם התפילין. ניסיתי לשחזר את הנחת התפילין שלמדתי אצל הצעירים החב"דיים שפגשתי בבת ים, אך הצלחתי למחצה. למרות כל ניסיונותיי להסות את עצמי, פרצתי בבכי ממושך. משהו עמוק ופנימי בתוכי התפרץ לו לפתע".

מאותו מפגש, הנקודה היהודית של יניב החלה להתעורר. תחושת המיאוס ליהדות שפקדה אותו לאחר שירותו הצבאי, התנדפה. יחד עם זאת, הוא היה צריך לעבור עוד דרך ארוכה ורבת נפתולים כדי להגיע לחיי תורה ומצוות. כמו בכל פעם שיהודי מתקרב לבוראו, גם ה"לעומת זה" מתחיל להרים ראש.

ההתעוררות הרוחנית של ניר ליהדות, סחבה אותו גם למחוזות אחרים ומנוגדים. באותם ימים מצא את עצמו קורא בשקיקה ספרים אודות "הרוחניות המודרנית".

"המדהים הוא, שבד בבד עם התגלות נקודת היהדות שבי, ותשוקתי לרכוש עוד ועוד ידע על יהדותי, החלו לצוץ אצלי גם נקודות שניסו להסיר ממני את אותם התעוררויות בכך שהתחלתי להתעניין בפילוסופיות המזרח ובתורות הנפש השונות. אבל, מסתבר, שתשוקתי ליהדותי גברה על הכול. דבר זה התבטא בכך שבאחד הימים החלטנו אני וחבריי בדירה לעשות קידוש בכל שבת בצהרים. לברך על הכוס לא ממש ידענו וגם לאחר הקידוש ראינו טלוויזיה, אבל הייתה מן הרגשה נפלאה של הכאת שורשים.

"בינתיים הגיע חודש תשרי, וכמובטח לי על ידי הבחורים החב"דיים, ביום בהיר אחד הגיעו אל המסעדה שלי שני בחורים חב"דיים. אלה סיפרו לצעירים הישראלים על פעילותם וביקשו מהם ליטול חלק. בכל פעם שהחב"דניקים הגיעו למסעדה, סייעתי להם בכל מה שאפשר היה. לעיתים הם אף בחרו לערוך את תפילת מנחה או את הסליחות במסעדה ואני הסכמתי לכך בחפץ לב.

"העובדים שלי במסעדה ידעו בכל פעם שהרבנים הצעירים מגיעים, אני עוזב הכול ומתמסר אליהם. אין לי שמץ של מושג מה גרם לי להתקרב כל-כך ליהדות, בעוד אני שם את המסעדה בצד למרות שהשקעתי בה את מירב הוני ומרצי. בכלל, כל פרשת התקרבותי ליהדות הייתה מאורע שמימי של צירוף חוליה לחוליה. זה לא קרה בגלל איזו הבנה או השגה, הייתה זו יד עלומה שהנחתה אותי כשאני כלל לא שולט במהלכים. באותו יום כיפור החלטתי בפעם הראשונה בחיי לצום.

"אפיזודה קטנה שזכורה לי מאותו חודש נפלא: היה זה כשהבחורים החב"דיים הגיעו אלי לדירה וראו את המדבקות של "מרץ". אלה הרימו גבה בתמיהה; הם לא הבינו למה אדם בדעות כשלי מתנהג אליהם בצורה כה יפה.

"ביום כיפור של השנה הבאה, החלטתי שאני מצרף לצום גם את תפילות היום. פה כבר הרגשתי שאני מרחף; מתפילת 'כל נדרי' ועד סיום הצום הייתי בהתעלות רוחנית. פיעמה בי הרגשה שאי-אפשר לעלותה על הכתב. מספר פעמים פרצתי בבכי, ובכלל כל מילה נאמרה בהטעמה. הסובבים אותי הגיבו בתמיהה רבתי. איש מהם לא הבין מה עובר עלי.

"יום אחד החלטתי לשדרג את העסק. מכרתי את המסעדה כדי לפתוח משהו גדול יותר. תכננתי קודם לטוס לארצות הברית כדי לבקר כמה חברים, אולם מסובב הסיבות כנראה שרצה אחרת. הדרכון והכרטיסים אבדו לי זמן קצר לקראת

הטיסה, וכשמצאתי אותם, כבר היה מאוחר להגיע ללימא, מרחק של ארבע-עשרה שעות נסיעה. החלטתי להחליף את היעד ולטוס לישראל.

"בארץ הקודש פגשתי את הת' שניאור רותם, מי שמשמש כיום כשליח הרבי מלך המשיח באקוודור. הוא הציע לי להגיע להתוועדות י"ט כסלו בישיבה ברמת אביב. הסכמתי ובאתי. אף על פי שלא הבנתי אף מילה מההתוועדות, בכל זאת חשבתי שמדובר במשהו רציני ועמוק.

"התשוקה ללמוד ולדעת יותר על היהדות לא עזבה אותי, אך כנראה שלא הייתה חזקה דיה כדי שאשנה את אורח חיי המתירני. כשחזרתי לפרו, הזדמנתי בהשגחה פרטית ללון בבית חב"ד בהנהלתו של הרב שניאור זלמן בלומנפלד. הרגשתי במקום רגש של חמימות ולבסוף נותרתי שם שלושה שבועות רצופים. בשבועות אלה לימדו אותי להתפלל וגם שיעורים בחסידות. מתוך רגש של התעלות רוחנית קיבלתי על עצמי ללבוש כיפה ולגדל זקן, זאת למרות שעדיין קינן בי הפחד לשנות לגמרי את אורח חיי.

"מלימא המשכתי לקוסקו כדי לפתוח את המסעדה הגדולה עליה חלמתי. אולם הרגשתי אז שכל הדלתות נעולות בפני. למרות ניסיונותיי הרבים, לא הצלחתי לממש את התוכנית. החלטתי אפוא לעזוב את תחום ההסעדה ופתחתי סוכנות טיולים.

"סוכנות הטיולים שלנו הייתה שונה מכל הסוכנויות האחרות. הצענו לתיירים אטרקציות והרפתקאות שלופות מהמותן. לא היה בהם שום תכנון, מלבד הרפתקאה, וככל שהיא גדולה יותר — כן טובה יותר. אני הייתי אמור להיות המדריך והמוביל של הקבוצות. לדוגמה: אחד הטיולים נמשך על פני ארבע עשרה יום של מסע רגלי בחיפוש אחרי שבט אינדיאני במעבה הג'ונגל ב"מונוסטבדו". המסע הזה היה בגדר סכנת נפשות ממשית, משום שאותו שבט היה פרימיטיבי מאוד, ויכול היה לקבל את פני אורחיו הבלתי קרואים בירי חיצים מורעלים. מסלול אחר בג'ונגל היה חיפוש אחר פירמידות עתיקות. התחביב האהוב עלי ביותר, היה כמובן טיפוס ההרים.

"בתקופת שהותי בקוסקו יצא לי כמה פעמים לבקר בפסטיבל 'ההינקה'. סוגי המאכלים שם שכללו שקצים ורמשים וצורת לבושם של האנשים, היוו עבורי תמרור עצור, עד לאן אנשים מחוסרי דרך יכולים להגיע. ארע לי אז נס גלוי כאשר בעיצומו של אחד מטיפוסי ההרים, כשאני מלווה קבוצה לפסגה, הסתבר לנו שלא חישבנו היטב את

תמונות בכיוון השעון: ניר וחבריו בדרך לפיסגת ההר; המסעדה בקוסקו; בשלבי התקרבות בבית חב"ד; התקרב ומקרב אחרים לאורה של תורת החסידות

כמויות המים הנדרשות. כך נותרנו באמצע הדרך מחוסרי נוזלים. ידענו שבפסגה יש שלג אותו נוכל להמיס למים, אבל כעת היינו רחוקים ממנו. נדרשנו להגיע לתחנה הנמצאת בהר, בדרך לפסגה. על פי התכנון, היינו אמורים להגיע לתחנה רק למחרת. הגרון היה יבש והיה בי פחד אמיתי שנתייבש. היינו במצב של התמוטטות, עייפות ותשישות כבדים. ואז, כמו באגדות, כשהגענו לתחנת העצירה גילנו לתדהמתנו שורת עצי לימונים שגדלה פרא, וסחטנו מהם נוזלים ושתינו".

יר המשיך להוביל קבוצות מטיילים למקומות שונים ומשונים. על אף התקרבותו ליהדות, עקב לצד אגודל, הרגיש מועקה וחוסר בהירות בחייו. תחושת הריקנות לא נתנה לו מנוח, והוא חיכה למשהו דרסטי שישנה את חייו, כשניב מתאר את התקופה הזאת, הוא נכנס לאווירה המבולבלת של אז; נאנח מעט וממשיך לדבר:

"חיפשתי דרך להגביר ולהעצים את הריגושים שלי. יום אחד לקחתי מפה וחיפשתי הר שכף רגל של בן תמותה טרם דרכה עליו. היה זה חלומו של כל מטפס הרים, להגיע ראשון לאחד ההרים ולנטוע שם את דגל מדינתו. חיפשנו זמן רב עד שמצאנו את ההר "ימור" הנמצא ברכס הרים יפיפה "וינטולטה". גובהו של ההר היה חמש קילומטר מעל פני הים. לאחר בירורים קדחתניים גילתי שמטפסים מקצועניים, חובבנים והרפתקנים עדיין לא הגיעו לפסגתו של ההר הזה. שמחתי לא ידעה גבולות.

"גייסתי למשימה עוד שני חברים ומדריך מטפסים. שבוע שלם התכוננו למסע וזאת על-ידי שעשינו ריצות וטיפוס על הרים קטנים באזור. הרגלנו את ריאותינו לכמות מעטה של חמצן. הטיפוס עצמו היה אמור לקחת חמשה ימים.

"ביום שהיינו צריכים לטפס אל ההר, הגענו עם מכוניתנו עד לנקודת המוצא. הטיפוס בנוי בצורה כזאת: מחנה, בסיס, מחנה, בסיס. הבסיסים הם נקודות עצירה על גבי ההר, למנוחה, שינה והערכות. כשהעפלנו על ההר, אחד החברים לא חש לפתע בטוב, והראה סימנים של מחלת גבהים. זו מחלה שנגרמת כתוצאה מחוסר חמצן ובעקבות זאת נוצר מחסור בכדוריות האדומות בדם. על גופו נראו סימנים אדומים וכאבי ראש טורדניים תקפו אותו. ידענו כי אסור לו להמשיך לטפס בשל סכנת חיים, והוחלט להשאירו בבסיס היציאה.

"למחרת המשכנו בטיפוס. בשלב מסוים נאלצנו לעשות סיבוב גדול כיוון שנתקלנו בביצה רחבה וחששנו לשקוע בה. בשלב זה נותר מאחור גם החבר השני, שאף הוא גילה סימנים של מחלות גבהים. רק אני והמדריך

שהיינו מנוסים בטיפוסי הרים, הסתכלנו זה על זה, ובמבט החלטנו להמשיך ולהעפיל, למרות הקושי שנפל על שנינו בלבד. האתגר היה עצום.

"לאחר יומיים של טיפוס, כשאנחנו קשורים זה לזה בחבל, מטפסים בעזרת מוטות ברזל הננעצות בקרח שעל ההר, סימן לי כי הגיע לכעין גשר עשוי שלג. הגשר הזה הגיע מקיר לקיר. הוא נסוג לאחור ועבר על פניו בקפיצה אדירה. כעת הגיע תורי, אלא שאני הייתי במשקל רב ממנו, והגשר נשבר תחתיי. הנפילה נבלמה לאחר שני מטר בזכות החבל שהייתי קשור באמצעותו למדריך. בשניות הראשונות הייתי בהיסטריה נוראה. כל גופי נעשה חידודין חידודין. מתחתיי נפערה תהום עמוקה, ואני נותר אחוז בוו ברזל שתפוס בשלג. כל תזוזה קטנה יכולה הייתה להביאני אל מותי. מתוך זעקה פנימית שמעתי את עצמי צועק בכל לב "שמע ישראל".

"זו הייתה הפעם הראשונה בחיי שפחד אמיתי הציף את לבי. ניסיתי לקרוא למדריך כדי שיבחין בצרתי, אך הוא לא ענה. גם לא יכולתי לראות אותו ממקום קריסת הגשר, שכן הייתי בתוך שקע שנוצר בהר. רק לאחר דקות אחדות השיב לי. בעזרתו התחלתי לנסות ולטפס, בעודו אוחז בכל כוחו במוט הברזל. שנינו ידענו כי אם היתד תיפול, שנינו הקשורים זה בזה, ניפול אל מותנו. בשלב שכזה נדרשו כוחות גוף ונפש אדירים, לצד זהירות רבה.

"התחלתי לטפס בזהירות, וכבר הגעתי לגובה של מטר וחצי, כשכוחותיי לא עמדו לי עוד, ושוב צנחתי, כשאני אחוז בחבל בלבד. הייתי תשוש ועייף, ידיי קפאו וגופי לא הגיב לניסיונותיי ההיחלצות.

"אמרתי לעצמי שהגיע הסוף שלי. הורי, משפחתי וכל חיי עברו במוחי כבסרט נע. ידעתי שכעת הכול תלוי בי, ואם אאזור את כוחותיי האחרונים, יש סיכוי שאצליח להגיע לקרקע מוצקה. באותו רגע ידעתי שהדבר תלוי בה'. מתוך ההרגשה הזאת, דיברתי עם הקב"ה ואמרתי לו 'אם אתה מציל אותי, בהזדמנות הראשונה אכנס ללמוד בישיבה'.

"באמת שהייתי פסימי שאצא מזה בחיים. הבחור שעמי דחק בי להתחיל לטפס. הוא הגה רעיון גאוני. מכיוון שידיי כבר לא הגיבו בשל הקיפאון, הציע לקשור את לולאת החבל על רגליי והוא ימשוך אותי אט אט למעלה כשראשי כלפי מטה. הסתכלות נוספת כלפי מטה הבהירה לי כי אין לי ברירה אחרת. אני לבדי כבר לא אוכל לעלות. ידיעה זו רק הגבירה בי את הפחד והחרדה. הייתי תלוי בין שמים וארץ, בין חיים להפך החיים. במקרה כזה, אמרתי לעצמי, אני נתון רק לחסדיו של הקב"ה.

"לאחר מאמצים כבירים הצלחתי להגיע אל אדמת ההר. לא היה גבול לרווחתי כשהרגשתי סוף סוף אדמה מוצקה תחתיי. לשנינו היה מובן שאנחנו מוותרים על המשך ההרפתקה. תוך יומיים ירדנו למטה, כאשר את תחושת ההחמצה שליוותה אותי על כך שלא הצלחתי להגיע לפסגה, מילאה תחושה אחרת של התקשרות להקב"ה. הירידה עצמה הייתה בתנאים קשים, וכאילו לא די במה שעבר עלינו, החלה להשתולל לפתע סופת שלגים כשדוגמתה לא הכרתי בכל משך שהותי בפרו. רק בניסים גלויים יצאתי ממסע הטירוף הזה והגעתי אל חבריי שהמתינו לנו בנקודת המוצא.

"זו כנראה הייתה החוויה שהייתה צריכה לזעזע אותי. או אז היה ברור לי שנגמרו המשחקים. חזרתי לקוסקו, מכרתי את כל נכסיי ונסעתי ללימא, שם ברכתי הגומל בבית חב"ד ומשם המשכתי ל-770.

"היה זה בשלהי חודש אב. שהיתי ב-770 שלושה שבועות. עבורי היו אלו ימים נפלאים, אולי השבועות היפים ביותר בחיי. משם טסתי לארץ ישראל, ונכנסתי לישיבה ברמת אביב, שם הייתי שנה וחצי, עד נישואיי עם בת זוגתי שתחי' לפני כשנתיים".

עמיים חזר ר' יניב לשליחות בקוסקו, במקום בו התוודע בצורה כל-כך מושלמת ליהדותו. הפעם הראשונה הייתה לפני נישואיו, כששהה שם עם כמה מחבריו. הפעם השנייה הייתה לאחר חתונתו, אז פתחו סמינריון יהדות. הוא נסע לעזור ולסייע במקום. תוצאות אותה השליחות היו כאשר כמה מהמשתתפים שבו לשורשיהם וכיום הם שומרים תורה ומצוות, קלה כבחמורה.

בסיום מגלה לי יניב, כי בעוד שלושה חודשים הוא צפוי לנסוע עם רעייתו לפתוח בית חב"ד קבוע בקוסקו. בית חב"ד זה יתנהל תחת השליח הראשי לפרו הרב שניאור זלמן בלומנפלד, וכך הוא יכין עוד נקודה בגלובוס להתגלותו של הרבי מלך המשיח.

ב"ה

מכללת "בית רבקה"

המרכז ללימודי המשך והשתלמויות

כל הנרשמת עד א' באב, תזכה בהנחה של 10 % משכה"ל וכרטיס חניה חינם

הקורסים מוכרים ללימודי שבתון

למורות! הזדמנות לצבירת גמולים טרום הרפורמה.

לימודי תעודה והכשרה

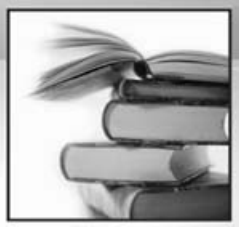
- **הכשרת מאבחנות דידקטיות** - תעודת מורה מאבחנת ממשרד החינוך
- **יעוץ ארגוני במערכות חינוך** - תעודה מטעם אוניברסיטת תל אביב
- **הסבת גננות לחינוך מיוחד** - (גננת שי"ח) תעודת הסמכה ממשרד החינוך
- **הכשרת מנחות הורים ומשפחה** - תעודת מנחה ממשרד החינוך
- **הכשרת מנחות נישואין** - תעודת מנחה ממשרד החינוך
- **המכון ללימודי מוסיקה ותנועה באמנות** -
  הכשרת ריתמיקאיות ומורות לחינוך מוסיקלי בגיל הרך
- **מגשרות חינוכיות** - תעודה ממכון גבים לגישור
- **קורס בעיצוב הדירה** - בשיתוף המכללה למינהל

קורסים לקידום קהילתי

- **המרכז החסידי להורות ומשפחה** - קורסי בוקר וערב
- **קורס רזי טוהר** - הכשרת מרצות בכירות בנושאי "הבית היהודי"
- **המדרשה ללימודי חסידות** - עם מיטב מרצי חב"ד

קורסים בלימודי קודש

- הבית היהודי, העשרת נישואין והשקפה, סוגיות בחינוך
- ליקוטי שיחות, עיקרי האמונה, הלכות לקראת חגים, הניגון החסידי ומאמרי חסידות
- הלכות לקראת החגים, הסמליות במצוות ועוד.

קורסים ייחודיים לשיפור ההוראה וצמיחה אישית

- מודעות דרך חוויה יצירתית, פיתוח אפקטיביות אישית ומקצועית, פסיכולוגיה התפתחותית, תקשורת בגני הילדים, כלים יצירתיים בתהליכים טיפוליים, אמנות, שיפור אקלים כתה, הפעלות בחינוך חברתי ועוד.
- קורסי למידה מרחוק (בסגנון האוניברסיטה הפתוחה)

לימודי המשך לדרוג ב.א ומ.א

ממשיכים כבכל שנה ללא שינוי

יחידת חוץ ללימודי גברים

בית רבקה – המרכזת החסידית לקידום אישי ומקצועי

כפר חב"ד ב' 72915 טל: 03-9602350, פקס: 03-9602356, דואר אלקטרוני: hishtal@rivka.org.il

געגועים, ציפייה, אמונה וביטחון

צאת השבת, ליל כ"ו סיון

רק אצל תלמידי התמימים, חיילי בית דוד, ניתן למצוא ריקודים של שמחה לרפואת חבר שמצבו קשה. ולא סתם ריקודים, אלא ריקודים של לפנות בוקר... היה זה בשעה 2:00 אחר חצות של צאת השבת. התמימים ששבו שעה קלה קודם לכן מביקור אצל חברם, לא נשאו בפיהם בשורות טובות בלשון המעטה. בתשובה שהתקבלה לאחד הבחורים, נכתב כי יש לחזק את מידת הביטחון בבורא העולם, אשר אינו כפוף למגבלותיו של הטבע. לכן, גם כאשר המצב אינו נראה בכי טוב, יש לסמוך על הקב"ה ולצפות לנסים.

לאחר מניין תהילים שנמשך שעה ארוכה, פרצו התמימים בריקוד של שמחה. אם אנחנו בטוחים, הרי שאין מקום לדאגות ועלינו לרקוד בשמחה על רפואתו.

יום ראשון, כ"ו סיון

יחד עם ההכנות לקראת כ"ח סיון שיחול בסוף השבוע, גם ג' תמוז שנופל ביום ראשון שבוע הבא, החל נותן את אותותיו. ג' תמוז, כמו תאריכים רבים אחרים של הדור השביעי, מהווה ציון דרך חשוב בחייו של חסיד. ציון דרך ממנו שואבים כוח להמשיך הלאה, להעפיל ולהתקדם במעלה הדרך העולה בית א-ל. ג' תמוז מעניק עוד יום של חשבון נפש, עוד יום שבו עוצרים את מסלול השגרה ומביטים לאחור על מנת להפיק לקחים לעתיד.

נו, היכן יפיק חסיד את המירב מיום שכזה אם לא ב-770, בביתו של הרבי. ראשוני האורחים החלו נראים בבית חיינו כבר שבוע לפני ג' תמוז, מתוך תקווה שאת ג' תמוז נזכה לחגוג עם הרבי שליט"א, כחלק משבעת ימי המשתה של חנוכת בית המקדש השלישי, אמן כן יהי רצון.

יום שני, כ"ז סיון

המולת הרחוב שקידמה את פני המשכימים בבוקר יום שני, דמתה לזו של ערבי חג וימים טובים. ילדים בני שמונה ועשר נראו מדדים בעקבות מזוודות ענק ברחוב קינגסטון, אותן יקחו למחנה הקיץ הנמשך חודשיים ימים. לצדם נראו צועדים הוריהם, מלווים אותם בטרם יצאו לדרכם. מדריכים ואנשי צוות שהתרוצצו בסמיכות לשרשרת האוטובוסים, סייעו לסבלים הצעירים בנשיאת חבילותיהם והעמיסו אותן על משאית שחנתה בצד.

שעה ארוכה ארכה מלאכת העמסת הציוד, בעוד המוני הילדים מוצאים כבר את מקומותיהם באוטובוסים הרבים. למשלחת המלווה — האם, צמד אחים ופעוט קטנטן — נותר רק לצפות בחייל הצעיר המתמקם לו בין חבריו.

לקראת הצהרים, התארגנה קבוצת בחורים, מדריכי הילדים, לתפילת מנחה ב-770 בטרם יצאו לדרכם. עם סיום התפילה, פרצו הללו בשירת 'שלוחי אדוננו'. ריקוד קצרצר בבית חיינו, נשיקה לפרוכת וקדימה, דבר אל הנהגים וייסעו...

ערימת קונטרסים שהובאה היישר מהדפוס והונחה על גבי אחד השולחנות, הייתה הסדק הצר דרכו פרץ כ"ח סיון עם ערב לתוככי 770. הללו נחטפו במהירות הבזק והוטמנו בכיסי החליפות. שניות ספורות לאחר מכן, רבים שלפו אותם חזרה כשמצאו את החבר איתו יתיישבו ללמוד את הקונטרס הטרי. מראה הלומדים מרנין הלב, הביא בכנפיו רוח של יומא דפגרא חסידי, אליו נשאבו כמו מאליהם השוהים בבית המלך.

יום שלישי, כ"ח סיון

כן, היום זה קרה. היום נכנס העולם לשלב הבירור האחרון, עת הגיע הרבי שליט"א, איש וביתו, לחופי ארצות הברית — חצי כדור התחתון. מכאן החלה תנופה חדשה בהפצת המעיינות חוצה שתסיים את עבודתם של אלפי הדורות הקודמים ותביא את הגאולה. היעד אליו חתר עם ישראל לדורותיו, קרוב מתמיד.

קריאה בהולה שהתפרסמה מפה לאוזן בין התמימים ב-770, הזעיקה את כולם למניין תהילים דחוף, זאת בעקבות החרפה במצבו של אחד הבחורים המאושפזים. במהלך המניין שהתכנס בחצית האולם, הוסיף א' התמימים את השם 'חיים' לשמו של אפרים בן שרה מינדל. רק בשעה 8:20, עשרים דקות לאחר תחילת הסדר, פנו התמימים ללימוד חסידות. עשר דקות לאחר מכן, נעמד אחד התמימים על בימת ההתוועדויות וקרא בשם ההנהלה להתאחד בלימוד מאמר חסידות אותו יחלקו כעת בין הבחורים. המאמר בד"ה בורא ניב שפתיים עוסק בענייני רפואה ובריאות הגוף באופן שבו הקב"ה מרפא את הזקוק לרפואה, כך ששום מגבלה בדרך הטבע לא מפריעה

צילום: מאיר אלפסי

חלק מקהל המשתתפים בהתוועדות לרגל כ״ח סיון

צילום: מאיר אלפסי

הרב סעדיה דהן בנאומו

צילום: מאיר אלפסי

הרב יצחק ברונר בנאומו

להחלמה מהירה. אפילו הרושם יימחה כליל.

כפי שפורסם במשך היום, החלו מארגני ההתוועדויות לסדר עם ערב את מרכז בית הכנסת לקראת ההתוועדות המרכזית לרגל כ״ח סיון. גם בימת הכבוד שנערכת באירועים מיוחדים, סודרה ודוכן הנואמים הוצב במקומו.

בעוד המוני המשתתפים נוטלים את ידיהם לסעודת המצווה ומתיישבים לצד השולחנות הערוכים, ניגש הרב סעדיה דהן, ממשתתפי הקבע בסיומי הרמב״ם, לבימת הנואמים. משם, גולל הרב דהן את סיפור הצלתם של הרבי והרבנית מעמק הבכא האירופאי לפרטי פרטים בבחינת ׳הימים האלה נזכרים ונעשים׳.

אחריו עלו לבימה, הרב יצחק ברונר, שליח הרבי שליט״א בברזיל; ור׳ מנחם גרליצקי, מארגן סיומי הרמב״ם. לאחר סיום החלק הרשמי של ההתוועדות, התיישבו התמימים להתוועדות חסידית עם משפיעים ואנ״ש עד לשעת לילה מאוחרת.

יום רביעי, כ״ט סיון

לאחר תפילת שחרית התיישבו התמימים, מכריו של הנער יצחק גורליק מכפר-חב״ד, להתוועדות בר מצווה במזרח ההיכל. קרובי המשפחה ומכריה הסבו לשולחן עמוס המגדנות ואיחלו מזל טוב לבעל השמחה. שעה ארוכה לאחר-מכן עוד התוועד האב וסיפר למסובים סיפורי חסידים.

ריקודי השמחה שנערכו לרקע צלילי האורגן בבית הכנסת ׳געצל שול,׳ היוו הקדמה להתוועדות עם משפיע ה׳קבוצה,׳ הרב מיכאל גולומב. ואם כזו הקדמה — מעגלים של ריקודים צוהלים — תוכלו רק לשער מה התחולל על שולחן הפארברייענען.

״לכאורה״, פתח הרב גולומב את ההתוועדות, ״יושבים אנו בעיצומה של התוועדות חסידית, שמחים ואומרים לחיים, בה בשעה שחבירנו, אחד מבני המשפחה, מרותק למיטת חוליו בבית הרפואה ומצבו קשה. איך אנחנו מסוגלים בכלל להעלות חיוך על דל שפתינו?!״.

דבריו היו נוקבים, אך הרגשנו שהוא חותר לאיזה שהוא כיוון. ״עם ישראל במשך הדורות הורגל לשאת הפכים. שמחה ועצבות, חדווה ומרירות. באופן כללי, מתבטא הדבר בפתגם הזוהר הק׳: ׳בכיא תקיעא בלבאי מסטרא דא, וחדווא תקיעא בלבאי בסטרא דא׳. חייו של יהודי מתחלקים לשניים: חלקה של הנשמה וחלקו של הגוף. אדמו״ר הזקן כותב בספר התניא, כי אין לערב את שמחת הנשמה בעיצבון הגוף״. הוא המשיך והאריך בביאור העניין, משלב את דבריו בסיפורים ומעשיות מימי קדם. רק בשעה מאוחרת, כשגם מחוגי השעון עברו לתנוחה מאוזנת, פנינו למנוחת הלילה.

יום חמישי, ל׳ סיון

בתפילת מנחה, כאות הזדהות במאבק העיקש נגד תכנית הממשלה, נצבע 770 בצבע כתום... מאות מילדי קעמפ ׳גן-מנחם׳ ישבו בשורות-שורות צפופות, כשצבע חולצותיהם הכתומות בוהק ובולט למרחוק. לאחר התפילה שהייתה כמנהג מחנות הקיץ בעניית ׳אמן׳ ו׳ברוך הוא וברוך שמו׳ קולניות, הכריזו הילדים את שנים עשר הפסוקים ואת הכרזת ה׳יחי׳. כשעבר הקהל לקריאת התהילים היומית כמנהג 770 מידי יום ביומו, הצטרפו גם הילדים ובשירה, כמובן.

גל האורחים שהלך וגבר ככל שהעריב היום הגיע לשיאו לקראת תפילת מעריב במניין הרבי שליט״א. אולם התפילה שקק אורחים כביום תשרי שגרתי. הקהל שנעמד לתפילה עם שליח הציבור בחזית, התפרש עד לחלקו האחורי של 770, במערב.

יום שישי, א׳ תמוז

בסיום קריאת התורה בשחרית, מלאה הבימה בעשרות אורחים שניגשו לספר התורה ובירכו את ברכת ׳הגומל׳. דקות ארוכות ארך לתור המשתרך מעל מדריגות הבימה לעלות, לאחוז ביד רועדת את עצי החיים ולברך.

לאחר התפילה, חלקם הגדול של אורחי המלך הצטרף לקבוצות התמימים בדרכם למבצעים ברחבי ניו-יורק. גם אנו צירפנו בחור צעיר לחבורה. נכון, גם למקורבים במבצעים מגיע לחוש את טעמו של ג׳ תמוז...

שבת קודש, ערב ג׳ תמוז

כשקוראים כותרת כזו — שבת קודש, ערב ג׳ תמוז — בשעה שקורת הגג של 770 מעליך, משתחל לו לפתע דחף בלתי ברור אל ליבך. הוא משתלט על הלך מחשבותיך, על תחושותיך ומעלה בבת אחת את רף החיות בעורקיך לגבהים שכבר מזמן לא חווית כמותם. ׳משהו צריך להשתנות,׳ מהבהבות

צילום: מאיר אלפסי

ילדי קעמפ 'גן-מנחם' בתפילת מנחה ב-770

צילום: מאיר אלפסי

שלוחים ואנ"ש מנצלים את השהות ב-770 ללימוד מעמיק בשיחות

המילים מול עיניך בצבע אדום צועק. כמו משקולת פלדה רבת משקל, נוחתת בלבך ההחלטה הנחושה – לא אתן ל-ג' תמוז לחלוף עלי סתם כך. הרבי מוכרח להתגלות ויהי מה!

שעה קלה לפני קבלת שבת. מאות אנשים בדרכם ל-770 שהולך ומצטופף מתפללים. מבט אל חזית ההיכל, ולעיניים המשתאות מתגלה מחזה מרהיב שלא בכל יום ניתן לראות כמותו. עשרות אנשים בעלי חזות מכובדת ממלאים בישיבתם מספר ספסלים לא מבוטל, ומאזינים לדבריו של חסיד נלהב העומד ומסביר בתנועות ידים נמרצות את אשר בפיו. חברים שעמדו יחד עמי וצפו מרותקים במתרחש, סיפרו כי הנואם הינו שליח הרבי שליט"א בברזיל שלרגל ג' תמוז הביא – יחד עם חבריו השלוחים – קבוצת מקורבים המונה 120 איש. אלו, הצביעו על היושבים ממול, ונשותיהם.

שפע העלונים והגיליונות למיניהם שכיסו את שולחנות האולם, עסק בעניין אחד ויחיד. מהות נצחיות חייו של נשיא הדור וההתמודדות מול הניסיון שאירע בג' תמוז תשנ"ד. מכתבי קודש של הרבי הריי"צ, סיפורים ומעשיות חסידים והעיקר – מגוון ציטוטים משיחות הקודש של הרבי שליט"א – כולם סביב הנושא העומד על הפרק.

רק קולו של שליח הציבור, הרב קלמן ווינפלד, ניתק אותנו מהמראות והקונטרסים אל סידור התפילה. מהר מאוד חולפים להם מזמורי הרינה ומלמולי 'אנא בכוח' חרישיים ממלאים את האולם.

כן, זו המנגינה. קולות השירה נשמעים מחזית בית הכנסת ואנו, היושבים מאחור, מחדדים את שמיעתנו כדי לזהותה. הספק מסתלק לו במהירות. את המנגינה הזו אי אפשר להחמיץ. שניות ספורות ואולם התפילה גועש במנגינת ה'יחי' המתלווה לקטעי הפיוט. המנגינה הזו שבקעה מלבבות מבעבעים אש של התקשרות מול מלך המשיח היושב במרפסתו, מבעירה כעת אש של גבורה, אש של התמודדות מול ניסיון כואב, אש שלהבת שמפני חומה הלוהט נאמר על נביא ה', משה רבינו, 'עניו מכל האדם אשר על פני האדמה' – שראה את עוצמות הנפש של יהודי הדור האחרון והשפיל עצמו בפניהם.

כשתם לו הפיוט, היתמרו להבות האש לגבהים חדשים. לתוך מעגל הריקוד שהחל מתנועע בחזית, התפרצו עשרות המקורבים במעגל מלוכד. סדר לא היה שם. גם את כיוון המעגל קשה היה לזהות, אבל את מה ששידרו העיניים, את מה שניתז מכל טיפת זיעה ניגרת, את מה שהתחולל בנבכי הנפש פנימה – את זה לא תמצאו בשום מקום אחר בעולם... הציפייה והתשוקה לחזות באור פני מלך חיים כמו הגיעה לנקודת השיא, לפסגה, למקום בו הגוף לא תופס מקום ומשאלה אחת ויחידה ממלאת את כל ישותך – רצוננו לראות את מלכנו! במחשבה שניה, אם רש"י היה נוכח במקום, אולי למשפט 'רצוננו לראות את מלכנו' בפירושו על התורה, היה נצמד משפט מחץ נוסף איתו רקדו כעת המתפללים בכל הכוח – יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

בוקר יום השבת

את הדבר-מלכות משבת פרשת חוקת, ג' תמוז תנש"א, למדו התמימים ואנ"ש בשיעור הקבוע 'הלכה למעשה'. מה הרבי אומר על התאריך ג' בתמוז? ביקשו לדעת המשתתפים. ביקשו וגם מצאו... 'יום סגולה' מכנה הרבי את ג' תמוז. היום בו ניצל הרבי הריי"צ מגזר דין של היפך החיים ויצא מתחת ידם של אנשי הק.ג.ב.

תפילת שחרית בניצוחו של שליח הציבור, ר' מנחם מענדל רייצעס, שמחה ומהירה. שעה קלה לאחר מכן, נעתק מוקד ההתרחשויות מעמוד התפילה בחזית אל בימת הקריאה במרכז. מספר החתנים החוגגים את שבת ה'אופרוף' עוד עומד על הרף הגבוה וממאן לרדת – לשמחתם של הזאטוטים.

בסיום קריאת ההפטרה, מכריז גבאי השבת, ר' יוסף לוש, את 'היום יום'. לאחר מכן, עולה לבימה המיועד לדבר בפני הקהל על ענייני דיומא. דממה לא מוכרת נפלה פתע בקהל. גם עיניים שננעצו עד עתה בספר שלפניהם, הורמו אל הבימה עליה עמד הרב יוסף יצחק ג'ייקובסון. רגע נוסף עבור אחרוני המשוחחים ונאום קולח של מחצית השעה יצא לדרכו. כישוריו וסגנונו הסוחף מסייעים לשמר את הקשבת המתפללים לאורך דבריו המשולבים בפנינים, אמרות שפר ומעשיות קצרות.

כשהונח ספר התורה במקומו בארון הקודש, החל הש"צ, ר' יוסף יצחק מוצ'קין את תפילת המוסף. 'הוא אלקינו' בכתר היה רק הפתיח למחרוזת הניגונים שליוותה את מהלך התפילה. עוד ניגון שמח, ניגון של הקפות, שים שלום במנגינת 'וביום שמחתכם' ושולחנות הפארבריינגענס של שבת ערב ג' תמוז החלו לנוע על מקומם.

הפארבריינגען של הרבי שליט"א

אשרי מי שמצא את מקומו וכוסו. אחרים היו צריכים להצטופף ולהתכופף על מנת לשמוע את הנאמר. "על ג' תמוז הראשון

צילום: מאיר אלפסי

מאות מקורבים משתתפים בתפילות במניין הרבי

צילום: מאיר אלפסי

תור האורחים לברכת 'הגומל' לצד ספר התורה

מסופר", פנה לעברנו אחד המסובים, "כשנודע לעדת החסידים על שחרורו של הרבי הריי"צ מהכלא, פרצו כולם בריקודי שמחה ומזגו האחד לחבירו כוסות לחיים בלי הגבלה (היה זה בטרם נוסדה התקנה אודות ההגבלה בשתיית משקה). המשקה נשפך כמים ואף יותר מכך. חסידים אמידים הוציאו חביות יי"ש בכמות שזכורה — להבדיל — רק מסעודת אחשוורוש בשעתו...

לפתע, בעיצומם של הריקודים, בטוב לבם של החסידים במשקה, נודע כי הרבי הריי"צ אמנם שוחרר, אך אליה וקוץ בה — נגזרו עליו שלוש שנות גלות לקאסטרמה המרוחקת. שוד ושבר. היו שחדלו משמחתם ונטשו את כוסיות המשקה. רק חסיד אחד, ר' זלמן משה היצחקי שמו, המשפיע של ר' מענדל פוטרפאס, לא חדל מלרקוד ולשתות באומרו כי אם אירע הנס והרבי שוחרר, הרי שבסופו של דבר יתגלה שגם מגזירת הגלות החדשה הוא ייצא. כך שמח ורקד ר' זלמן משה שבוע שלם, בשעה שמסביב מביטים בו כולם ברחמנות, עד שנודע כי אכן צדק. ביום י"ב תמוז רעשה עדת החסידים עם היוודע דבר הצלתו של הרבי הריי"צ גם מגזירת הגלות האחרונה וקהילת ליובאוויטש צהלה ושמחה.

במהלך ההתוועדויות הרבות, כשתנועת המגשים מלשכת עושי החביתין לא פסקה לרגע אחד, פרצו ריקודי שמחה רבים על משקל שמחתו של ר' זלמן משה, מקווים ובטוחים שקרוב היום בו תתגלה האמת ויוודע לכל שגי' תמוז היה אתחלתא דגאולה.

בין המתוועדים הרבים ישבו הרבנים והמשפיעים, הרב יוסף יצחק אופן, משפיע בישיבות תורת אמת וצפת; הגה"ח ר' וועוועל סגל, ראש ישיבת תו"א בירושלים; הרב נפתלי עסטולין, שליח הרבי שליט"א בלוס אנג'לס, ועוד שלוחים ואורחים רבים.

שרשרת החתנים נמשכה כרגיל גם בתפילת מנחה, אותה התפלל לפני העמוד ר' יעקב שפריצער. בסיום התפילה, כאשר פנה הקהל אל סדר הניגונים במרכז, היה המקום ערוך, נקי ומסודר. רק בשעה 9:20, כשגם כוכבי השמים היו חסרי סבלנות מלהמתין לשמש שתשקע, החלה באולם תפילת הערב. אך יצאה השבת ועיצומו של יום, היום הגדול ג' תמוז, פרש את כנפיו על פני תבל.

אבא,
אם אנחנו היינו אלה שמבינים את
משמעויות היומי דפגרא, לא היה
לנו את מה שיש לנו היום.
רק מפני שהרבי רואה את מה
שאנחנו לא מצליחים לראות,
חוגגים אנו היום את כ"ח סיון, למשל.
אם כך, הרי שגם על משמעותו
של ג' תמוז,
רק הרבי יכול לתת את הסבריו
– והוא כבר נתן.
ג' תמוז – יום סגולה,
בו יצא הרבי הריי"צ
מגזר דין של היפך החיים לחיים...
אין צורך להוסיף יותר, נכון?!...

מלב אוהב ומלא געגועים
מענדי, בית משיח 770

יחי אדוננו מורנו ורבינו
מלך המשיח לעולם ועד!

מודעת ענק ב'מעריב' עם דברי הרבי

עמותת 'נבואת הגאולה', בניהולו של הרב **יצחק מרנץ**, פרסמה ב'מוסף לשבת' של עיתון 'מעריב', עמוד שלם של 'מודעת כתבה', בה מובאים דבריו הברורים של הרבי מלך המשיח, כנגד מסירת שטחי ארץ ישראל לאויבים. המודעה הופיעה במתכונת כתבה ומבוססת על שיחותיו של הרבי כנגד כל ויתור לאויבי ישראל. המודעה התפרסמה תחת הכותרת "ההתנתקות סכנה נוראה למיליוני יהודים".

ביתר עלית מתגייסת למערכה

300 חסידי חב"ד מתושבי ביתר עלית, השתתפו בכינוס חירום שהתקיים לקראת 'יום פקודה', באולם השמחות ברחוב קניג. האירוע אורגן על ידי 'מטה משיח' בביתר והמטה העולמי להצלת העם והארץ.

במהלך הכינוס נשאו דברים הרב **דוד מאיר דרוקמן** רבה של קרית מוצקין, העיתונאי החב"די **שי גפן**, סגן ראש עיריית ביתר הרב **מאיר רובינשטיין**, שאמר כי חב"ד פועלת להציל את כלל היהדות מקטרוג חמור, ולכן חשוב שדווקא מביתר תשמע קול המחאה.

כמו כן דיברו נציג חב"ד בעירייה הרב **אלחנן מישולובין**, אל"מ **מוטי יוגב**, ר' **ברוך מרזל**, הרב **אוריאל גורפינקל** השליח בצפון השומרון, הרב **בועז קלי**, יו"ר מטה 7 מצוות בני נח. את הכינוס ארגן הרב **אלכסנדר גורפינקל** מביתר.

הדוברים הציגו בהרחבה את המצב הביטחוני, המדיני, הכלכלי, והחברתי והדמוגראפי הנורא שייווצר אם חלילה תוכנית ההתנתקות תבוצע, וביחד עם זה הציגו את מגוון הדרכים שמבוססים על דעת התורה ועל דעת אנשי מקצוע שבוודאי בעזה"י יבטלו את התוכנית אם נפעל בנחישות.

להצלחת האירוע תרמו הנשים הצדקניות של אנ"ש ביתר עלית תרומה רבה: הוכנו עוגות, סנדביצ'ים, שתייה כיד המלך. הכינוס לווה בניגוני חב"ד בביצוע התמים אלקון גורפינקל. הילד **מענדי מישולובין** שר על שלמות הארץ וריגש את הנוכחים. בסיום הכינוס התקבלו החלטות טובות להמשך הפעילות.

כינוס חירום בקריית אונו

השליח בקרית אונו הרב **חיים פרסיקו** ארגן ביום שלישי האחרון כנס מיוחד לקראת 'יום פקודה'. הכנס התקיים בבית הכנסת 'אליהו הנביא' והשתתפו בו רבים מתושבי קריית אונו.

למשתתפים הוצגו תוכניות מעשיות לקראת יום הפקודה, וקריאה להשתתף בפעולות לבלימת גירוש היהודים. בכינוס נאמו השליח הרב פרסיקו, הרב דוד מאיר דרוקמן, מתיישבי 'חומש' ו'שאנור' שבצפון השומרון והעיתונאי שי גפן.

באותו יום התקיים כינוס דומה בחדרה ביוזמת פעילי חב"ד והתנועות הפועלות למען ארץ ישראל.

חב"ד מסייעת לחייל אבי ביבר

יוזמה מעניינת, לעידוד ותמיכה בחייל אבי ביבר, שסירב באומץ רב להכות ולגרש יהודים ובשל כך נידון למחבוש.

הגב' **ורד שלום** מ'מרכז משיח' בירושלים, יוזמת משלוח מכתבים וציורים של ילדים מכל רחבי הארץ, כאות תמיכה בחייל ומשפחתו. יוזמה זו באה לאחר ההצלחה של יוזמה דומה בעת מאסרו של החייל התי' יוסי פיילנט.

כתובתו של אבי: אבי ביבר, מ.א. 5324422, כלא 4, ד.צ. 02507, צ.ה.ל.

קבוצות חסידי חב"ד לצפון השומרון

ביום הבהיר כ"ח בסיוון התארגנה קבוצה מאנ"ש ברמת גן לסיור בישובים בצפון השומרון. הישוב הראשון בו ביקרו היה אבני חפץ, בו מתגורר השליח הרב אוריאל גורפינקל, אשר ביחד עם הרב יואל קראוס הובילו את המסיירים לתצפית מרהיבה על חבלי ארץ רחבים.

לאחר התצפית המשיכו ליישוב 'חומש', שם נהנו מהנוף המאלף והתוועדו בצוותא ובאהבת ישראל עם דגש על הנקודה "מה עוד אפשר לעשות בכדי למלא את רצונו של הרבי בעניין שלמות הארץ". המבקרים הגיעו גם ליישוב שאנור.

הסיור עודד את המתיישבים החדשים בשאנור וחומש.

גם נחלת הר חב"ד מתגייסת למאבק

ביוזמת הרב **יוסף הרטמן** והרב **שלום פש**, יוצאים מידי יום חמישי אנ"ש לצומת 'קסטינה' לעמידה במשמרת מחאה בצומת המרכזי, לחלוקת חומר ופרסום דבריו של הרבי מלך המשיח כנגד הגירוש. פעילות זו נעשית כחלק מהערכות אנ"ש לקראת יום פקודה והפעלת כל המערכות לקראת יום ההכרעה הקרב ובא. הרב הרטמן מוסר על היענות של אנ"ש לצאת למחאה וקורא להגביר את הפעילות.

גם בכפר חב"ד מגבירים את הפעילות. בשבוע שעבר התחילו תושבים לצאת לצומת צריפין ולחלק חומר הסברה לעידוד סירוב פקודה להמוני החיילים במקום, והשבוע יצאו גם לצומת 'טמפו' בכניסה לעיר חולון שנצבעה בכתום.

אנ"ש והתמימים שיצאו לצמתים, מספרים על הצלחה גדולה בהבאת דברי הרבי לעם, ועל ההתעוררות הגדולה של האנשים ברחוב. היציאה מכפר חב"ד מתקיימת בכל יום חמישי בשעה 4:15 מ'בית מנחם'.

הוארך מעצרם של חסידי חב"ד בצפת

הוארך מעצרם של שניים מהמפגינים בצפת, ר' **יריב ברנע** והת' **ראובן אורבן**. במסגרת החסימה של כיכר אגד בצפת, ביצעה המשטרה שורה של מעצרים יחד עם מעשי אלימות חסרת תקדים כנגד האזרחים.

שניים מהעצורים הם ר' יריב ברנע והת' ראובן אורבן מצפת, שנעצרו ביום רביעי שעבר ומאז הם מוחזקים במעצר. ביום רביעי האחרון הובאו לדיון אצל שופט, כאשר תובע בית המשפט "השלום" בצפת ביקש להאריך את מעצרם "עד תום ההליכים", דבר שהיה גורר את כליאתם עד המשפט שאמור להערך בעוד כחודשיים!

זכות תפילת רבים עמדה להם, והם הוחזקו עד הדיון שהתקיים ביום ראשון השבוע.

אורחים בגוש קטיף

במסגרת ביקוריו בישובי צפון השומרון וגוש קטיף סייר מזכירו של הרבי מה״מ, הרב יהודה לייב גרונר, בגוש קטיף. הביקור נערך בליווי הרב דוד מאיר דרוקמן רבה של קרית מוצקין ומראשי ׳עמותת רבני פיקוח נפש׳.

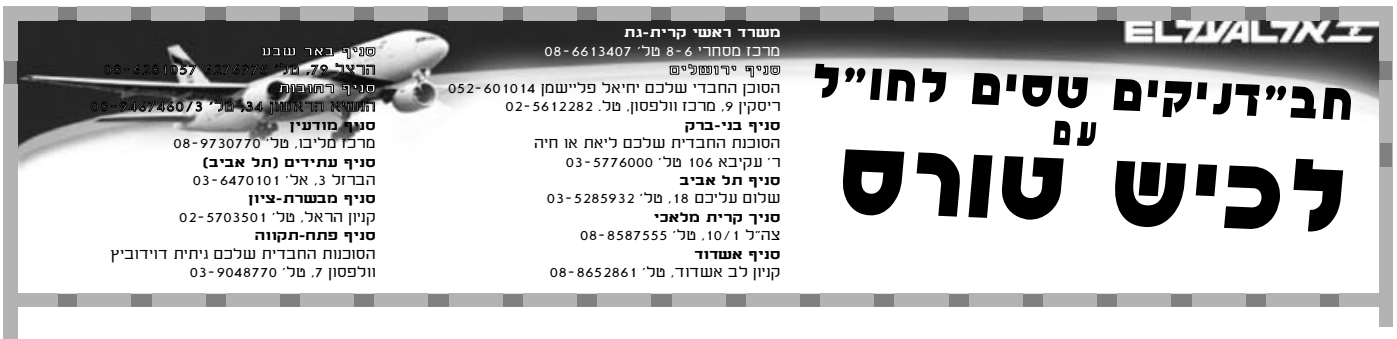
במהלך הסיור נפגשה המשלחת עם רבנים ואנשי חינוך, וכן עם האדמו״ר מבוסטון, חבר מועצת גדולי התורה, שהגיע אף הוא לביקור חיזוק בגוש קטיף. לאדמו״ר התלוו רבים מחסידיו, ולרגל כך התקיימה עצרת מיוחדת בבית הכנסת המרכזי בנוה דקלים.

ראיין: שי גפן

אל"מ משה לשם, העומד בראש מטות הימין לבלימת הגירוש, בראיון מיוחד ל'בית משיח' לקראת יום הפקודה:

לא הולכים למאבק קל – אבל נהיה נחושים!

לקראת הצעדה הגדולה לגוש קטיף, מתראיין אל"מ במיל. משה לשם, מי שעומד בראש ארגוני הימין הפועלים לבלימת הגירוש, ואומר כי המאבק לא יהיה קל, אבל בנחישות נוכל לנצח. 'בית משיח' ניסה לברר כמה עניינים שעל הפרק לקראת היציאה הראשונה לקרב הגדול להצלת ארץ הקודש מידי הקמים עליה

ה מצעד הענק לגוש קטיף יחל בעז"ה ביום שני י"א בתמוז מנתיבות. ביום שני בשעה 16:30 תיערך עצרת ענק במתחם ציון הבבא-סאלי ובלילה ישנו בכפר-מימון. ביום שלישי ימשיכו במסע דרך חניון רעים ויקימו חניון לילה בכיסופים. ביום רביעי יגיעו לגוש קטיף, והתכנית היא להקים מיד מאות מבנים חדשים לרבבות המגיעים!

בהמשך לקריאת מועצת יש"ע והמטה המשותף לצאת למצעד ההתחברות הגדול החל מי"א בתמוז, והקריאה לכל מי שיכול כבר כעת לעבות את מתיישבי צפון-השומרון וגוש-קטיף לקראת "יום פקודה" הואיל וקיים חשש שלא ניתן יהיה להיכנס עם רכבים.

הקריאה לבוא כבר עכשיו מופנית בעיקר לבוגרים ובעלי משפחות, ואפילו למספר ימים, למי שאינו יכול לבוא לתקופה ארוכה (הצעירים יכולים ללכת ברגל גם לאחר הסגירה...)

כל אחד מבני המשפחה מתבקש להצטייד בתרמיל גב, שק שינה, ואוכל "יבש" לפחות לשלושה ימים. נא להימנע מהבאת ציוד 'גדול' שיכול לעשות בעיות במחסומים.

מר משה לשם: יום פקודה מגיע, איך ההכנות?

הולכים לגוש קטיף ולצפון השומרון. בנינו מערך גדול מאד לקראת יום הפקודה. ישנם רכזים בכל מקום. יש פיקוד צפון, פיקוד מרכז ופיקוד דרום. בצפון השומרון מספר הישובים לא גדול. אנחנו צועדים לשני המקומות, צפון השומרון וגוש קטיף במקביל.

הרבבות שיגיעו יצליחו למנוע את ההתנתקות?

אם יגיעו באמונה ובנחישות, שום דבר לא יגבר עליהם. על כך אני מדבר בכל כינוס. האמונה בניצחון הוא הדבר החשוב ביותר. מי שלא מאמין, לא מנצח. יש לנו כוחות גדולים מאד וצריך לדעת לנצל את כל הכוחות שיש לנו. אנחנו הרבה יותר חזקים משרון ושריו. הם מפחדים. הכוח נמצא בידיים שלנו.

לפי הדיווחים בתקשורת ממשלת שרון הקימה מכונת הרס משומנת.

אותה מכונה שהקימו, אף אחד לא יודע איך היא נוסעת. אין שום קנה מידה אם היא תצליח בכלל. סביר מאד להניח שיהיו הרבה מקלות בגלגלים. הרבה אינפורמציה שקרית מתגלגלת בימים אלה. לנו יש כוחות אדירים לעצור את המהלך המטורף הזה. ישנם הרבה

חיילים שלא יבצעו את הפקודות. הנחישות שלהם היא בפה אבל בשטח אני בכלל לא רואה נחישות.

איך אתה רואה את זה?

אני נפגש עם לא מעט חיילים. הם לא להוטים לעקור אותנו. במקרים בודדים אתה מוצא חייל שרוצה לפנות יהודים. ב'מעוז הים' ראינו כיצד שוטר בכה וחייל סרב, וכל זה מול בתים ריקים ונטושים. תאר לעצמך שהם יבואו ויצטרכו לעמוד מול משפחות וילדים? אם נעמוד נחושים ונפעל נכון בקרב החיילים, נצליח למנוע את האסון.

לקראת יום פקודה רבים שואלים על התנאים להגיע למקום, תנאי הקליטה הלוגיסטיים ועוד בימי הקיץ הלוהטים?

אנחנו מאורגנים להכל. הבאנו מיכלי מים. ישנם צינורות בכל מקום. זה לא הבעיה. בגוש קטיף אנו עומדים לבנות מערך שיקלוט אלפים רבים. אני אומר כבר עכשיו: המאבק הוא לא לוקסוס. אני מדבר על אנשים נחושים שלא שואלים הרבה שאלות. יוצאים לשטח עם אמונה ומסירות נפש. אנחנו הולכים למאבק נחוש ועיקש מתוך ידיעה שיש רק דרך אחת לגמור אותו בניצחון מוחלט. אני בטוח שיהיו קשיים, אבל אנחנו עושים את מרב המאמצים כדי שנוכל לקלוט את האלפים. אנחנו מקימים את עיר האהלים הגדולה בגוש. בנוסף לכך יוכשרו דירות ואולמות ענק לקלוט את ההמונים.

ומה תעשו כאשר תחסמו על ידי הצבא והמשטרה?

נחבק את אלה שעוצרים אותנו. החסימה תהיה הדדית. למשל בצומת כיסופים החיילים יחסמו אותנו ואנחנו נחסום את החיילים, וזו בדיוק המטרה. אנחנו נחסום את החיילים כדי שלא יוכלו להיות חלק מאותה מכונה שעליה דיברת קודם.

האם הגדרתם את אופי המאבק?

דבר אחד ברור: אנחנו לא ניגרר לאלימות נגד בני אדם. חס ושלום. אבל בהחלט אני מצהיר כאן בצורה ברורה וחדה – אלימות נגד כלי עבודה היא בהחלט מותרת. אם נראה טרקטור שמטרתו לגרש ולהחריב בתים, אנחנו נדאג שהטרקטור לא ייסע עוד...

רבים שואלים למה שלא לבצע מצור ממושך על משרד ראש הממשלה, כפי שהציע שרון בעצמו בתקופת רבין?

לצערנו את ראש הממשלה לא מעניין שום דבר. הוא מתעלם מהכול. מצידו

ההתנתקות עברה בכנסת ובממשלה לאחר ששילמו שוחד ושלמונים ואיומים על חברי כנסת. מי שהתנגד עף מהממשלה. ההתנתקות עברה על קולותיהם של חברי כנסת הערביים. מי שהצביע בליכוד בעד הגירוש, שוחד בתפקידי סגני שרים, שוחד שלמונים ובהפחדה, זה חוקי?

שנמשיך לצור. שרון רוצה לעקור יהודים. רבין לא הוציא פסק דין מוות על בתי היישובים. את מכונת ההרס רבין לא ביצע. רבין רק דיבר. מה יצא לנו שנחסום כעת את משרד ראש הממשלה? יתנו לנו להסתובב ולהסתובב. אנחנו צריכים למנוע ממנו לעקור את גוש קטיף וזו כעת המטלה, ולכן חובה להיות בשטח בתקופה זו.

היית שנים ידידו של שרון. מה קרה לו?

שרון הפך להיות ראש משפחת פשע ושחיתות. כדי להציל את עורו יעצו לו היועצים הרעים לעשות משהו דרמטי. אם פעם רק הימין "הסהרורי" אמר את זה, הרי שהיום זה כבר הפך לעובדה בשטח. כולנו ראינו מה אמרו על שרון צמד העיתונאים רביב דרוקר ועופר שלח מחברי הספר 'בומרנג'. שרון מבחינתו צדק. אחרי הדרמטיזציה הזאת, הפרקליטות תרד ממנו באופן מוחלט. השמאל מוכן לוותר לפושע על כל הפשעים, העיקר שיבצע את משאת נפשם לעקור יהודים מאדמתם.

וזאת למרות ששרון עצמו היה ידיד ההתיישבות, אחד מבוני יש"ע?

אדם קרוב לעצמו. כאשר עמדה הדילמה של עתיד הקיום היהודי בארץ ישראל, מול העתיד שלו ושל בניו, היכן הם יבלו את ימיהם במעשיהו או בחוות השקמים, הרי שההחלטה הייתה קרובה אל עצמו. זאת המציאות.

אתה מכיר את הטענה, שכאשר נמנע את הגירוש יגידו שניצחנו את צה"ל. איך זה יראה?

לא ניצחנו את צה"ל אנחנו נציל את צה"ל. אם חלילה וחס לא נעצור את הגירוש, מי יודע לאן זה יוביל בעתיד. כל מי שחרד לביטחון ישראל, חייב לדאוג להציל את צה"ל, ולא לאפשר לחיילים לבצע את המזימה של ראש משפחת הפשע בישראל. ביצוע העקירה קורע את כל המוסר של צה"ל, את הקוד האתי עליו בנויה התשתית של הצבא.

זה הכבוד של הצבא. אנחנו צבא העם ואנחנו נציל את הצבא האמיתי מחורבן. אני רוצה לשאול אותך, מה יקרה לנפשות החיילים האלה שייאלצו לעקור יהודים? מי בכלל לוקח בחשבון את הנזק הנורא שייגרם להם? איך אפשר לאפשר דבר כזה? מי שימנע את הגירוש הוא זה שיציל את הצבא יציל את העם ויציל אותנו מידי אויבנו.

יגידו לך שהכול עבר החלטת בית משפט הכנסת והממשלה?

נא לדייק. ההתנתקות עברה בכנסת ובממשלה לאחר ששילמו שוחד ושלמונים ואיומים על חברי כנסת. מי שהתנגד עף מהממשלה. ההתנתקות עברה על קולותיהם של חברי כנסת הערביים. מי שהצביע בליכוד בעד הגירוש, שוחד בתפקידי סגני שרים, שוחד שלמונים ובהפחדה, זה חוקי?

אבל חוק זה חוק.

בארצות הברית, מקור הדמוקרטיה הנאורה, היה חוק שאסור לכושים לשבת לצד אדם לבן. באוטובוסים הם היו צריכים לשבת מאחור. היה זה חוק שעבר ואושר על ידי הסנאט. זה היה חוק טוב? אבל הכושים לא ויתרו ובהשראתו של מרתין לותר קינג הם יצאו למרי אזרחי, היו מעצרים, מכות חסימות כבישים ומה לא. היום חוגגים בארה"ב את חג מרתין לותר קינג.

החוק שהתקבל כאן, אינו חוקי. יהודי מאמין יודע שחוקי התורה גוברים על חוק של בשר ודם, שלא ברור מה השיקולים שהובילו אותו לזה. גם בגרמניה הנאצית הכול נעשה על פי חוק. הכול היה על פי הצבעות דמוקרטיות. הרי את הפשע הזה העביר שרון בצורה דורסנית חסרת תקדים. לא היה לכך תקדים בתולדות עם ישראל. הוא פיטר את הרמטכ"ל והחליף ראש השב"כ. זה חוק שצריך לעשות הכול כדי לבער אותו מהעולם.

מה אתה אומר על כל מה שקרה בפרשת מעוז הים?

התקשורת ניפחה את הנושא מעל כל פרופורציה. סערה גדולה בכוס מים. לצערי היו פרובוקציות קשות מאד שהמדינה ארגנה כדי להביא לפינוי המלון. אנחנו נבוא משפט עם האנשים הללו בעתיד. כל פרובוקציה אפשרית. שרון מסוגל להכול. אנחנו ניזהר מאד ולא ניתן להם לבצע את זממם.

המהפכה הכתומה נהפכה למציאות, איך אתה רואה את זה?

דבר מדהים ביותר. רואים את מסירות הנפש של בני נוער שעומדים יום יום בצמתים. בניגוד גמור למה שהשמאל מנסה לשים סרטים כחולים ושוכרים לצורך זה אנשים, או שמחלקים סרטים דרך עיתון 'הארץ', אצלנו זה עובד הפוך. ילדים ומבוגרים עומדים בהתנדבות בכל צומת. פשוט התרוממות רוח. אבל כל זה צריך להיות מתורגם לעשייה בפועל.

הקמתם באינטרנט את אתר עמוד הקלון, אולי תסביר לנו מה זה?

ההיסטוריה תראה בתקופה הזאת כתקופה חשוכה. ייקח עוד הרבה זמן עד שיתפזר האבק השחור והמצב יתחיל להתבהר. או אז, כשזה יקרה, אנשים יתביישו בעצמם על כך שלא נחלצו חושים לפעול. אלו ששיתפו פעולה עם הפשע הזה, ייחשבו לבוגדים בעמם ומולדתם.

לצורך כך הקמנו את אתר עמוד הקלון שבו נכתוב את כל משתפים הפעולה עם שרון. החל מקצינים בכירים, שרים, אנשי משטרה ועיתונאים. הניינים של אותם אנשים ייאלצו להחליף את שמות המשפחה כדי שלא יזהו מי היה סבא שלהם... אני יכול לספר לך על קצין שהתקשר ובכה שנוציא אותו מעמוד הקלון. אנחנו נותנים צ'אנס לצאת מעמוד הקלון, ונקווה שאנשים יתעשתו לפני שהם יהיו שותפים בפועל למהלך הנורא שמוביל שרון.

איך אתה רואה את השילוב של חסידי חב"ד במאבק?

אני מסתובב הרבה ברחבי הארץ, ופשוט מתענג לראות כיצד החב"דניקים לא פוסקים מלפעול. רואים עליהם את הלהט של הרבי. אני רוצה לציין כאן שניים מרבני חב"ד המובילים את המאבק: הרב דוד מאיר דרוקמן מרבני 'פיקוח נפש', והרב וולפא. אני פשוט מקנא בהם על מסירות נפשם, והבעת דעתם ללא חת וללא סייג.

כל חסידי חב"ד צריכים ללכת בדרכי הרבי. הרבי הוא היחיד בדורנו שכתב ודיבר על ארץ ישראל יותר מכל רב אחר. אני עובר על השיחות ומתפעם כל פעם מחדש לראות את הדברים הנחרצים, את הראייה העמוקה שלו לגבי המצב. אלו דברים מדהימים, ולא לחינם חסידי חב"ד רואים את עצמם בחזית המאבק. אני עצמי מקבל חיזוק ומשנה תוקף במאבק כאשר אני קורא את השיחות של הרבי. אני בטוח שהפעילות של חסידי חב"ד היא גאווה גדולה לרבי.

ב"ה התרחבנו
לאחרונה קלטנו זוגות חב"דיים לחברה,
שקיבלו ברכה מהרבי דרך ה'אגרות קודש'.
אנו זקוקים לעוד
אז אם אתם רוצים להתפרנס בכבוד,
בשעות הפנאי ואתם זוגות שמחים ואופטימיים,
(הורדנו את גיל הקבלה ל-24).
אנו מתגמלים בצורה גבוהה מאד יותר מכל פורמט מוכר
(חובת ההוכחה עלינו)
אצלנו אין אבטלה.
השעות נוחות וגמישות לפי בחירתכם
אפשרות גם מהבית
לפרטים הראל משעה - 14:00 - 0546-522626

למכירה / החלפה
דירה גדולה ומרווחת
בשיכונים החדשים כפר חב"ד
גוף, חמישה וחצי חדרים,
3 שירותים ואמבטיות
(כולל יחידת הורים)
גג ענק סגור, אופציה לבניה וכו'
03-9606161
052-4341165

הדיסק הכפול
"עצם הנשמה"
ניגוני חב"ד
וקלסות על ספר התניא.
מפי ר' יאיר כלב.
להזמנות בתא קולי
03-9607908
052-5675770

3 ימי עיון בנושא:
הסוד הקסום של הארץ
יתקיים בימים שני - שלישי - רביעי ג', ד', ה', מנחם-אב (8/10 באוגוסט)
באולמי גוטניק רח' בית הדפוס 12 ג.שאול ירושלים.
מרצה אורח:
הרב שבתאי סלביטיצקי מאנטוורפן בלגיה.
פרטים והרשמה בטלפון 02-5000363
אור חיה
רח' ישעיהו 12 ירושלים
טל 02-5326980
www.orchaya.org.il

RABBINICAL OFFICE
KFAR CHABAD
ISRAEL

לשכת הרכנות
כפר חב"ד
ארה"ק תובב"א

TEL: 03/9606754 :טל
FAX : 03/9607710 :פקס

כ"ת, כפר חב"ד יום _____ לחודש _____ שנת תשס"___

קריאת קודש

י"ז אייר ערב ל"ג בעומר תשס"ה

אל אנ"ש שיחיו די בכל אתר ואתר.

הנני פונה בזה לכל אחד ואחת מאנ"ש שיחיו, בקריאה להצלה להיות עזר ואחיסמך למשפחת אליהו שיחיו מכפר חב"ד, שראש משפחתם העוסק בצ"צ וכו' הרה"ח ר' ליאור ע"ה, נלב"ע ללא עת בנסיבות טראגיות הי"ת, והשאיר את משפחתו כאוניה בלב ים ללא רב חובל עם חובות מרובים וללא דירה למגורים.

היות ומצב המשפחה קשה ונורא, חוב קדוש על כל אחד ואחת מאיתנו להשתתף באחזקת משפחה זו ולחתום הוראת קבע של לפחות $360 בפריסה של $10 X 36 חודשים וכל המוסיף מוסיפים לו מן השמים. ולהעבירם אל הועד המטפל בסיוע למשפחה.

ובזכות מצווה גדולה זו נזכה שלא יהיה עוד שוד ושבר בגבולנו ולהינצל מחבלי משיח. ונזכה להתגלות מלך המשיח במהרה בימינו ממש.

וע"ז באתי על החתום

הרב מרדכי שמואל אשכנזי
כפר חב"ד
רב אב"ד

לתרומות
בנק פאגי סניף בני-ברק חשבון 52-188-409-442-860
ר' יעקב סגל, נווה-מונסון: 054-6689770
ר' אשר אייזנבאך, כפר-חב"ד: 03-9606635
ר' שמואל שניאורסאהן, כפר-חב"ד: 03-9607536 / 0544-300700
ר' זאב ברנשטוק, קריית-חב"ד צפת: 04-6974364
גב' יפה קדוש, כפר-חב"ד: 03-9607502
USA&CANADA-718-770-7746

מאת: שי גפן

ראשי הצבא מודים:
זה תלוי בעם

גם אז היינו מעטים מול ממלכה אדירה, אבל הניצחון הגיע בסופו של דבר בזכות הנחישות הגדולה של הרבי הריי"צ, עד שהחסידים הלכו במסירות נפש ללא סייג. גם את השלטון כאן ננצח, בזכות אמונתנו ברבי ובצדקת הדרך, ובקרוב ממש נזכה לחג הגאולה שלנו, גאולה פרטית מגלות ההינתקות, וגאולה כללית בהתגלותו המלאה של הרבי מלך המשיח תיכף ומיד ממש.

הניצחון על כף המאזניים

ידוע הכלל בשבת, שגם בספק פיקוח נפש ישנה חובה לעשות הכול, כולל לחלל את השבת, שמא בכך נוכל להציל אפילו יהודי אחד. כעת מתברר שביום פקודה, אם הארגון יתנהל נכון ורבבות יגיעו לגוש קטיף ולצפון השומרון, אפשר יהיה לעצור את כל המהלך שיביא ר"ל הי"ת לחורבן הישוב היהודי בארץ ישראל.

בעוד ששרון מפגין שרירים, הרי שבצבא חוששים מאד. שם יודעים כי נחשול האדם יוכל לטרפד את המהלך המסוכן הזה. הכול תלוי עכשיו בנו, בעם. ראשי הצבא מודים כי אם יצורו עשרות אלפים על אזורי הגירוש, הצבא לא יוכל לבצע. באמירה הזאת יש גם איתות: הצבא חייב למלא פקודות, מפקדיו אינם יכולים לומר איננו רוצים. אבל הם יכולים לומר, אם יש לכך הצדקה – איננו יכולים! כאן מוטל עלינו התפקיד לספק את ההצדקה הזאת.

כאמור, ראשי הצבא אומרים את הדברים בצורה מפורשת. תא"ל במיל' צביקה פוגל, ראש מטה פיקוד דרום עד לא מכבר, מי שמכיר היטב את השטח, אומר את הדברים בצורה הכי ברורה: "בסופו של דבר, המשימה של הפינוי עלולה להפוך למשהו שהוא על גבול הבלתי אפשרי אם מעבר כיסופים ייחסם. איני סבור שמערכת הביטחון על זרועותיה יכולה להתמודד באותה זירה גם עם משימה של פינוי וגם עם משימה של תגבור כוחות, אם המקום ייחסם על ידי הכתומים. בראש הגשר של מעבר כיסופים תיבחן היכולת של מערכת הביטחון לעמוד ביעד שהטיל עליה ראש הממשלה ב-15 באוגוסט 2005. אם המאבק יגיע למעבר כיסופים – הרי שמערכת הביטחון נכשלה. המאבק חייב להסתיים הרבה לפני זה, בצירים הראשים המובילים אל הגוש, מצפון וממזרח".

בסיכום, גם הפוליטיקאים וגם אנשי הצבא מחזירים את הכדור אלינו.

מעניין לקרוא דברים שכתב לאחרונה מר אליקים העצני: "לנו צריך להיות ברור, שזה יהיה מאוחר לשחרר את הצונאמי הזה, של עשרות אלפים שיסתמו את אזורי כינוס ופיזור המגרשים והמגורשים – רק ביום הגירוש עצמו. הצגת התכלית האומרת: לא תוכלו לעשות את זה, חייבת לבוא הרבה קודם, כדי לתת למערכת עוד סיכוי אחד לעצור – צעד אחד לפני התהום. הצגת התכלית הזאת נקראת "יום-פקודה", ויום-הפקודה יהיה כמה שבועות לפני יום-הגירוש. אם, חלילה, יום-הפקודה לא יעצור את המגיפה, נהיה שם, כמובן, במלוא כוחותינו ביום-הגירוש, ופשוט לא נאפשר אותו.

"לכן, כדי שלא להגיע כלל אל הגרוע ביותר, הוא יום-הגירוש, עלינו לצאת בהמונים גדולים ככל האפשר – כבר ביום-הפקודה, עליו הכריזה מועצת יש"ע ביחד עם המטה המשותף של כל הארגונים.

"כל העולם צופה בנו. עיתונאים מכל קצווי תבל מתרכזים בדרום כדי לדווח, האם באמת עם ישראל מבצע חרקירי? האם אכן הוא מאבד עצמו לדעת? זה ארוע היסטורי, הם אומרים. אכן, היסטורי – שכן עוד לא היה כדבר הזה בתולדות העולם, שעם שניצח בכל מלחמותיו, ולפתע טורף את נפשו בכפו! עם שלפתע קם ומגרש את עצמו. יהודים בעזה ובשומרון שוב אורזים מזוודות – והערבים, והעולם, מבינים שמחר יארזו מזוודות גם ביהודה ובשארית השומרון, ובבקעת הירדן ובירושלים, ומחרתיים – תתפרק החבילה כולה. כי יישוב יהודי הוא

דבר זמני שמפרקים אותו כמו משחק לגו.

"על זאת המלחמה, ועל זאת מצווים אנחנו, נאמני העם והארץ, כמו ביציאת מצרים: לצאת בנערינו ובזקנינו, אנשים, נשים וטף, ולעצור בגופנו את המזימה השפלה לגזול מעם ישראל את טעם חייו ואת תוחלת חייו גם יחד".

זה הזמן שעם ישראל צריך לצאת לעזרת האחים הגיבורים היושבים בערי הספר ולהצילם מידי האויבים. מדובר בשעת מבחן היסטורית לעם ישראל. אלפי עיתונאים מכל רחבי תבל עומדים לראות כיצד ייפול דבר — האם חלילה יתרחש חילול ה' נורא, בו יראו כיצד יהודים מגרשים יהודים לקול צהלות רוצחי ישראל על הגגות? או שיוכלו לראות מסע של קידוש ה', כאשר עם ישראל אומר לא לגירוש, וחוסם בגופו את הפשע הגדול בהיסטוריה. הכול תלוי בנו. אנחנו חייבים להוכיח הפעם כי מסירות נפש עליה חונכנו כל השנים היא הלכה למעשה, ולא רק קלישאה.

הטרור העולמי בצל ההינתקות

ראש ממשלת לונדון טוני בלייר, שנאם מול בני עמו לאחר סדרת הפיגועים המשולבת שזעזעה את לונדון, מנה שלושה גורמים לטרור העולמי: "חיוני לטפל בגורמים לטרור ובהם העוני, המחסור בדמוקרטיה והסכסוך המתמשך במזרח התיכון".

באזני הפקידים היושבים במשרד החוץ בישראל, הדברים לא נעמו. אמנם בלייר התכוון שהקשר בין הטרור למזרח התיכון קשור באי ויתור לערבים, אבל עוד הרבה לפני שבלייר דיבר על הקשר בין הטרור העולמי לבין מה שקורה בארץ הקודש, היה מי שקשר בין השניים בצורה ברורה ונחרצת והזהיר מפניה — הלא הוא נשיא הדור ומנהיגו!

היה זה כאשר עמדה לקום ממשלת הויתורים בתש"ע בשיתוף אגודת ישראל, הגיע נציגו של האדמו"ר מגור, הרב אלימלך נייימאן לבקש שהרבי לא יתנגד למהלך, ויסכים להקמת הממשלה. הרבי אמר לו אז בצורה נחרצת, שכבר כעת, כשמדברים עם הערבים על מסירת שטחים, הרי זה מביא לפגיעה ביהודים לא רק בארץ אלא בכל העולם.

יש קשר ברור ונחרץ בין הפגיעה ביהודים בארץ ישראל והכניעה לטרור, לבין הנעשה בעולם כולו. בשנים האחרונות הטרור מכה בכל מקום בעולם, כולל במעצמת ארה"ב. ככל שגוברים הלחצים על ארץ הקודש להמשיך בויתורים ובנסיגות, הרי הטרור רק הולך ומחריף בכל העולם. השיטה של אומות העולם, להרגיע את הטרוריסטים על ידי שיתנו להם להכות ביהודים, מוכיחה כי לא רק שזה לא עובד, אלא להיפך. הטרור רק הולך ומתגבר ומשתכלל.

ומכאן מובעת פניה לכל יהודי העולם, ובעיקר לשלוחים ולרבנים: אל תדמו בנפשכם להינצל, ולחשוב שבעיית ההתנתקות קשורה לארץ ישראל בלבד. הרבי רואה זאת כבעיה לשלום וקיום העולם. כאשר בארץ הקודש הביטחון מתפורר, הרי זה משפיע ישירות על כל העולם. אם יהודי לונדון היקרים חשבו שהם יתמכו בהתנתקות ויזכו לשקט פסטורלי, הם טעו ובגדול. רש"י כבר טרח להבהיר זאת בפרשנותו על הפסוק 'ארץ אשר תמיד עיני ה' אלוקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה' — שכל הארצות מקבלות את חיותן מארץ ישראל.

ארץ ישראל חזקה היא אינטרס, בראש ובראשונה, של אומות העולם. ככל שיפסיקו עם הלחצים על ישראל, כך ייטב להם וגם הם יזכו לשבת בשלום ובשלווה נצחית.

פותחים את כל הארץ לפניהם

בסיור שערך שר הביטחון שאול מופז, באזור המואסי שבגוש קטיף, אמר כי "אשקלון נמצאת בטווח ההופך אותה ליישוב הדורש מיגון חריג". מופז גילה כי צה"ל לא יספיק להשלים עד ליישום תכנית ההתנתקות את מיגונם של 46 יישובי קו העימות החדשים בדרום. בנוסף, אמר מופז, כי צה"ל יישאר ברצועה עד סוף שנת 2005.

בעבר, כאשר הם הבטיחו לעם ישראל שלום, הם ניסו לשכנע כי המצב הביטחוני ישתפר, ולכן תמורת שלום כדאי לבצע וויתורים ונסיגה. בעידן הטירוף הנוכחי, הם לא מתביישים לספר לכולם, כי אחרי ביצוע ההתנתקות המצב רק ילך ויחריף, ולשם כך הם כבר ממגנים את גגות אשקלון ועוד עשרות מיישובי הסביבה. הדבר מראה לנו שההנהגה הנוכחית, לא רק שלא תעצור בדהירה לעבר התהום, אלא תמשיך להוביל את כולנו לאותו תהום, אם לא נעצור אותם כעת.

כאשר הרבי מלך המשיח עמד וזעק כי בויתור על סיני מקימים את הצבא של ערפאת — והדברים הופיעו אז בכותרות העיתונים — אנשים צחקו. מה הקשר בין הנסיגה מסיני לצבא של ערפאת? היום כולם יודעים כי סדנא דארעא חד הוא. כאשר מוותרים במקום אחד, כל הגבולות נפרצים. הפלא הוא, כיצד אפשר לשתוק כאשר ברור לאן הם מובילים אותנו.

המלחמה שלנו היא לא על גוש קטיף, אלא על הבית שלנו. כל אחד נאבק להמשיך ולשרוד בארץ ישראל. זו מלחמת קיום עם כל המשמעות שלה. מי שלא יבין זאת כעת, ייאלץ לראות את המציאות העגומה במצבים הרבה יותר קשים רח"ל. מי שחושב כי זה ייגמר בגוש קטיף ובצפון השומרון, לא יודע על מה הוא שח. כבר בסוף השבוע הבטיח קצין בכיר שהתנתקות נוספת תגיע מיד לאחר ההתנתקות העכשווית. עכשיו זה בלון הניסוי של אומות העולם, ואם הבלון הזה

תא"ל במיל' צביקה פוגל, ראש מטה פיקוד דרום עד לא מכבר, מי שמכיר היטב את השטח, אומר את הדברים בצורה הכי ברורה: "בסופו של דבר, המשימה של הפינוי עלולה להפוך למשהו שהוא על גבול הבלתי אפשרי אם מעבר כיסופים ייחסם. איני סבור שמערכת הביטחון על זרועותיה יכולה להתמודד באותה זירה גם עם משימה של פינוי וגם עם משימה של תגבור כוחות, אם המקום ייחסם על ידי הכתומים".

יתפוצץ, לא יופרחו עוד בלונים מסוג זה.

רוסיה זה כאן!!!

מכונת ההרס של היישובים פועלת במלוא הקיטור. כולם משתפים פעולה עם שרון. בתי המשפט, התקשורת שלא חושפת את האמת, המפגינים שזוכים למסע דה לגיטימציה המאפשר להפליא בהם מכות עד זוב דם. אפילו השארת ילדות במעצר במשך כחודש ומחצה מותר. כדי להעביר את ההינתקות, הכל מותר. הזכויות הבסיסיות המוקנות לכל אדם במדינה דמוקרטית, מופרות בגסות. עיתונאים בכירים ואתרי אינטרנט מסיתים לרצח מתנחלים ומפגינים, בצורה שלא הייתה מביישת את השטירמר הנאצי.

כיום שרון נחשב לאתרוג שצריך לשמור אותו כעל בבת העין עד לאחר ביצוע ההינתקות. מתנגדי ההינתקות זוכים לכתבות מסולפות המציגות אותם באור שלילי. גם חברי הכנסת ממתנגדי ההינתקות מושתקים. דברים אלה מתפרסמים במחקר חיצוני שרק מראה באיזה דמוקרטיה אנחנו חיים.

חברת "יפעת מחקרי מדיה מתקדמים" פרסמה בתחילת השבוע את המדד החצי שנתי (ינואר-יוני) של הופעות שרים וחברי כנסת באמצעי התקשורת האלקטרונית. מני אברהמי, המשנה למנכ"ל יפעת, מסר כי בולטת העובדה כי מתנגדי ההתנתקות אינם מקבלים ביטוי בתקשורת. לדבריו, הנציג היחיד ברשימה הוא יו"ר הכנסת ח"כ ראובן ריבלין, וגם הוא נמצא במקום האחרון. לדבריו, "הדבר מחזק את טענות מתנגדי ההתנתקות שקולם אינו נשמע בתקשורת". ה'פראבדה' של רוסיה כבר נהג ביתר הגינות ממה שנוהגים כיום.

במקום הראשון בטבלת השרים וחברי כנסת המושמעים, מוביל ראש הממשלה אריאל שרון, עם 472 השמעות בחצי השנה האחרונה. מרבית הופעותיו, כצפוי, עסקו בנושא ההתנתקות. לדברי "יפעת", שרון כמעט ואינו מתראיין ולא מתעמת עם עיתונאים, אלא מעביר את מסריו בפתח ישיבות הממשלה ובנאומים.

שימו לב למצאים המדהימים: התקשורת אפילו לא מתעמתת עם שרון. היא נותנת לו להעביר מסרים בלי גבול, ללא שאלות וללא בקשת הסברים. כך עד היום שרון לא נדרש להפיק אפילו נימוק בטחוני אחד לביצוע הגירוש.

אותנו, חסידי חב"ד, המצב לא מרגש. את המצב הזה חוו חסידי חב"ד ברוסיה הסובייטית לא לפני הרבה שנים. גם שם ליובאוויטש הושחרה כאחת שמפריעה לשלטון התקין. מתנגדי השלטון נעלמו בחדרי החקירות בעוד אחרים נשלחו לסיביר. מתנגדי המשטר הקומוניסטי היו נאשמים ב"קונטרו-רבולוציונרי"; אצלנו קוראים להם "הכתומים".

גם אז היו רבים ש"זכו" לכותרות רועשות בעיתונים המקומיים, על "פשעיהם" כנגד הממשלה (החוקית), ועל כך שאינם ממלאים את "רצון העם".

נמצאים אנו ערב חג הגאולה י"ב תמוז. גם אז היינו מעטים מול ממלכה אדירה, אבל הניצחון הגיע בסופו של דבר בזכות הנחישות הגדולה של הרבי הריי"צ, עד שהחסידים הלכו במסירות נפש ללא סייג. גם את השלטון כאן ננצח, בזכות אמונתנו ברבי ובצדקת הדרך, ובקרוב ממש נזכה לחג הגאולה שלנו, גאולה פרטית מגלות ההינתקות, וגאולה כללית בהתגלותו המלאה של הרבי מלך המשיח תיכף ומיד ממש.

ברכה חמה ולבבית

גיל ואושר שמחים אנו לאחל את מיטב האיחולים והברכות לחברינו היקר

החתן הת' **חנן** שיחי' **שלג**

על בואו בקשרי שידוכין עב"ג תחי'

יהי רצון, שיהיה הבית בניין עדי עד, בית חסידי, בית חב"ד, בית משיח המאיר לכל סביבתו, ומפיץ את אור הגאולה לכל באי עולם, בית שבו הרבי יהיה בעל הבית.

מברכים ומאחלים, חבריך

יקיר פלד, יוסף יצחק זילברשטיין, גלעד בזל, מנחם רייך

דעת
לימודי יהדות באור החסידות (ע"ר)

הציבור הרחב מוזמן להשתתף ב:

סמינר קיץ

- פעילות לילדים בזמן ההרצאות.
- בריכת שחיה נפרדת
- ועוד

בנושא:

בונים קשרים

להכרת מגבלותיהם של הקשרים הבין אישיים השונים
במשפחה ובחברה, והדרך לפיתוחם ולהעצמתם לאור תורת החסידות.

שיתקיים אי"ה:

במלון **"עדן אין"** בזכרון יעקב
בפנסיון מלא ובתנאי נופש מלאים • כשרות מהודרת – שחיטת ליובאוויטש

מיום ראשון כ"ד בתמוז 31.7.05 עד יום שלישי כ"ו בתמוז 2.8.05

לפרטים והרשמה בטל: 08-9476537 או 08-9353932

חינוך חסידי
שורשי, אמיתי (ע"ר)

ב"ה
יחי אדוננו מורנו ורבינו
מלך המשיח לעולם ועד

וועדת החינוך החב"די
מיסודה של 'אגודת חסידי חב"ד באה"ק ת"ו
בנשיאות כ"ק אדמו"ר שליט"א מליובאוויטש

ת.ד. 2025 כפר חב"ד

מי פתוח לאנ"ש

03-960-0667

לשכות סיוע לאנ"ש

מחנכים מיועצים
יעוץ, הכוונה וליווי ע"י מחנכים ואנשי מקצוע מומחים

יד לילד המיוחד
תמיכה וליווי למשפחות עם ילדים בעלי צרכים מיוחדים

ימים א'-ה' בשעות הבוקר: 8:30-10:30. ניתן גם להשאיר הודעה בתא הקולי. פקס: 03-960-7219. דוא"ל: chinuch@015.net.il

דיסקרטיות מובטחת

מרמלשטיין - מסעדה עם טעם ביתי

Mermelstein Caterers

Let us cater your simcha...

(718) 778-3100

Open till 10:30PM

MAYER KOHEN

351 KINGSTON AVENUE
BETWEEN CARROLL & PRESIDENT ST.

כבשו פניהם בקרקע

הרב דוד לוינסון, ירושלים

בשבוע שעבר כתבו בעיתונים השונים על אודות הפגישה בלשכת ראש הממשלה. גם מעל גבי בימת 'בית משיח' הועלה הנושא, ובניגוד לכל המקומות — באופן של תוקף כנגד הפגישה.

לתומי חשבתי, הרי אין דבר יותר גדול מכך. לכאורה, רוצים להגיע לראש הממשלה עצמו להביא את דבריו של הרבי כמות שהם. אין דבר חשוב מכך. ולמען האמת, תמהתי על העמדה שהוצגה מעל גבי 'בית משיח'.

אבל כאשר ראיתי כיצד מתייחסים בלשכת ראש הממשלה לפגישה, והפרסום הרב שניתן לפגישה זו **באתר הרשמי של לשכת ראש הממשלה**, הבנתי שכל מטרת הפגישה הייתה לשרת את שרון. די לראות את הציטוטים שהביאו אנשי לשכת שרון מתוך דברי משתתפי הפגישה, כדי להבין עד כמה חמורה הייתה הפגישה. אצטט רק שני קטעים שיעידו הכלל:

הרב ... אמר לראש הממשלה: "אנחנו יודעים שאתה חושב שזה לטובת עם ישראל, אבל כידידים וכמו בני משפחה אנו מזכירים לך את מה שהרבי אמר...".

הרב א. סיכם ואמר: "נפגשת עם הרבי הרבה פעמים ואתה כמו חלק מהמשפחה שלנו. גם בתוך המשפחה יש ויכוחים אבל זה לא שולל את הידידות וההערכה. אנו אומרים לך: חב"ד הרשמית נגד כל המילים הקשות והתעמולה הגורפת ואת זה פרסמנו גם בעיתון...".

שאר הדברים 'הקשים' שנאמרו, לשיטת אנשי המשלחת, הושמטו.

למיטב זכרוני, הרבי מעולם לא אמר על ראש ממשלה שעומד להחריב את ארץ ישראל שהוא מתכוון "לטובת עם ישראל". הרבי אמר שהם משרתים את הערבים, שהם משתפים פעולה עם האויבים ומתכוונים רק לטובת עצמם. זה מה שצריך לפרסם עליהם. אנחנו לא "קרובי משפחה" של אחד שעומד לעקור משפחות מביתם מתוך אכזריות נוראה. מי שמפעיל את האלימות, למיטב ידיעתי, הוא ראש הממשלה. על כך לא שמענו מילה וחצי מילה של מחאה.

ישנו הסבר חסידי על התפילה 'ואל תביאנו לא לידי ניסיון ולא לידי ביזיון'. ועל כך אומרים, כי בדרך כלל כאשר מגיע הניסיון מגיע גם הביזיון. מעבר לחילול ה' של הפגישה, הרי הביזיון שהפגישה גרמה לאחר מכן, גרוע עשרת מונים משאר האלמנטים השליליים של הפגישה.

על כך בדיוק נאמרו דברי חז"ל על החכמים שכבשו פניהם בקרקע. לא ניכנס כרגע למניעים של הפגישה, דבר אחד ברור: הפגישה תרמה רבות לשרון ולתדמיתו. ההוכחה הברורה ביותר לכך היא העבודה שאנשי לשכת שרון הם הייחו"צנים הטובים של הפגישה. עד לרגע זה לא שמענו שום הכחשה לדברים הנוראים שנאמרו שם.

אני לא רוצה חלילה לחשוד בטוהר כוונותיהם של משתתפי הפגישה, לפחות לא של חלקם. אבל הרי בדיוק על כך קבעו חז"ל "חכמים הזהרו בדבריכם", ועוד אומרים חז"ל שתלמיד חכם, לפני שנכנס לסעודה, צריך לדעת מי עומד לשבת לידו.

לאחר שחקרתי ודרשתי היטב בנושא הפגישה ההיא, התחוור לי שדווקא כאשר מזכירו של הרבי הרב יהודה לייב גרונר דיבר מדם לבו, מארגני הפגישה נעו שלא בנוח על כסאותיהם וניסו להפריע לו בהתחילם לנגן ניגונים חסידיים. (הדבר מזכיר את דברי הרבי הרש"ב כי היצר הרע יודע גם להתלבש בלבוש חסידי). כך במשך כל העת נתנו להבין שלמעשה חב"ד נעמדת לצידו של ראש הממשלה.

כולנו זוכרים כיצד הרבי הגיב למחולל 'התרגיל המסריח'. המעשה שהיה בפגישה ההיא, חמור לא פחות; גם אז, **העניין הוצג לאחר מכן באור מסוים והפרשנות הייתה בהתאם – וכל זאת בעיצומו של תהליך הרסני, שהרבי ראה בו סכנה למיליוני יהודים!**

לא לחינם הרבי דיבר כה רבות על הכוחות העצומים שניתנו לרבנים. אם חלילה הרבנים לא ממלאים את ייעודם, בכך שהם שותקים או שנהפכים בעל כורחם למשתפי פעולה, הרי הנזקים הרוחניים והגשמיים גדולים מאד, וכפי שהרבי זעק כי השתיקה עצמה מביאה לשפיכות דמים ר"ל!

ידוע שהתיקון לחילול ה' הוא מעשה של קידוש ה'. דווקא לאחר הירידה הגדולה, והשימוש הנלוז בשם חב"ד כדי לשרת את מתכנני ההתנתקות, אנו חסידי חב"ד צריכים להתעורר ולסייע כמה שיותר, כדי להסיר מאתנו את החילול ה'. איש מאתנו אינו יודע עד כמה הדברים מגיעים, ובפרט בתקופה האחרונה כשחרבו של מלאך המוות הונפה על עדת חסידי חב"ד באופן שלא היה זמן רב וד"ל...

כל חסיד חב"ד חייב להיות לפיד אש ההולך לפני המחנה ולהביא את דבר הרבי, לפעול ככל יכולתו כדי להביא לביטול הגזירה.

בסיפור הזה כבר היינו

צבי ונטורה, רמת גן

ט"ו בסיון תרפ"ז. הידיעה נופלת על קהל החסידים כרעם ביום בהיר, הרבי, רבי יוסף יצחק שניאורסאהן נ"ע נאסר ב"עוון" הפצת היהדות. כל החוטים הובילו אליו. ה"קונטרורבולוציונר" מספר 1 ברוסיה. פה הוקם חדר וישיבה — האשם הוא הרבי! פה נשלח מוהל ושוחט, השולח — הרבי! פה נסגר בית כנסת אחד ונפתחו שלושה אחרים במחתרת — הכתובת רשומה על הקיר — הרבי מליובאוויטש!! הרבי גם לא מנסה להסתיר את זה. הוא פועל בגלוי.

אבל כעת, מה יהיה? הלא הוא היה **האחד והיחיד** שעמד בתוקף כנגד המשטר הקומוניסטי וגזירותיו ולא חת מפניו. מה יהיה?

חלק מהחסידים החלו בהוספת אמירת פרקי תהילים, חלק פעלו במישור הדיפלומטי ע"מ לנסות להידבר עם ה"חלונות

הגבוהים" בקשר למאסר, וכמובן היו גם אלו שכבר הכינו את ה"משקה" תוך ידיעה ברורה מנסיון קודם (י"ט כסלו!) שהרבי בטוח יצא מזה; אבל המשותף לכל החסידים ללא יוצא מן הכלל היתה הידיעה הברורה שהרבי נאסר, והסיבה גם הייתה ידועה — החזקת והפצת היהדות, עבירה שאין חמורה ממנה ברוסיה של אז...

נתאר לעצמנו את אותם חסידים שלימדו תורה במחתרת, או למשל אלו שבביתם שכן המקווה המחתרתי המקומי — ההיגיון אומר כי אחרי שהרבי נאסר, ובפרט על ענייני הפצת היהדות, הרי שעכשיו הגיע הזמן להפסיק להפיץ יהדות ולחדול לרגע מהפעילות הקדושה הזו. הלא עכשיו המצב מסוכן מאוד...

אבל כל חסיד ידע כי מה שיעשה נחת רוח לרבי באותו זמן, ומה שבטוח יגרום שהגזירה תוסר, זה דווקא **ההמשך**, העובדה שלא מוותרים והולכים בצורה נחרצת על הקשה מכל והמסוכן ביותר, וממשיכים בכל התוקף בהפצת היהדות, תורה וחסידות.

למי שלא זוכר, אותו דבר היה גם בי"ט כסלו תקנ"ט. גם אז עמדה השאלה האם להמשיך ללמוד ולהפיץ חסידות בשופי ובאופן של הרחבה כפי שחב"ד דורשת (שזו הייתה סיבת המאסר "מלמעלה"); אך גם היה ברור כי יש להמשיך ולהפיץ את תורת הבעש"ט. להמשיך הלאה!

גם היום זה כך.

יהיו כאלו שיטענו שג' תמוז (בגימטריה: "עוד משיח חי") נגרם בעקבות הפצת בשורת הגאולה והגואל בשופי. הייתה אפילו קבוצת נשים ששאלה את השאלה הזו אצל הרבי לאחר כ"ז אדר א' תשנ"ב, אבל התשובה הברורה הייתה: ח"ו, **ויש להמשיך** בזה ללא פחד וללא רתיעה. ברגע שיעמדו בניסיון יסירו את ה"פחדים" ויכריזו בלי להתפעל: "יחי המלך המשיח" הניסיון יתבטל ויהא כעפרא דארעא ואנחנו נצא מזה ובגדול, או אז נכריז "דידן נצח".

מי שקשה לו לקבל את זה, כדאי שיקרא שוב את פרשת המאסר והגאולה של י"ב-י"ג תמוז תרפ"ז.

ליהודים הייתה אורה ושמחה, כן תהיה לנו!

'הרגשים' מבוקרים

מ. שמואלי

שח לי ידיד ותיק, "ביי א ביסל משקה" בפארבריינגען את הסיפור הבא, שאירע לפני ג' תמוז תשנ"ד. ה'בכן' ברור, ותקוותי שתסיקו אותה בעצמכם.

"הימים היו ימי חודש אייר, ואנחנו עסקנו בחיפוש שידוך לאחד מילדינו. לפני כ"ז באדר קיבלנו "אור ירוק" מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח, וכעת יצאנו לדרך לחפש תמים מן המנין שמתאים בכל הפרטים, על מנת להקים עוד בית חב"ד לקירוב הגאולה.

"התמים ב"ה נמצא, ותאמין לי שזה היה החלק הכי קל בסיפור. פגישות מספר, ואנחנו היינו מוכנים להכניס את השמות לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח להסכמה וברכה.

"בלי שתהיה לי כל הכנה נפשית למה שמחכה לי בסיבוב, השידוך נתקע. החתן המיועד לא מוכן לגמור את השידוך. הייתי בהלם, אחרי שהכול התקדם כל יפה, ולא הבנתי למה נתקענו.

"אחרי בירור קצר קיבלתי תשובה זרה ומוזרה — בערך בנוסח הבא: אף תמים מן השורה לא מוכן להשתדך כעת, כי אין תשובות ברורות מהרבי. 'ברגע שהרבי יצא מהמצב הקיים ויענה תשובות ברורות, אני אשמח לבקש את הסכמתו וברכתו לשידוך...

"כל העניין הריח רע מאוד. נזכרתי שאכן לא ראיתי בעיתון כפר חב"ד אף ידיעה על "באו בקשרי שידוכין" כבר זמן רב. לידות — כן, בר מצוות — כן, אפשערנישיען גם בשפע. אבל שידוכים?? אין זכר.

"נו, חשבתי לעצמי, זה בטח נובע מאלו שקשה להם לחיות "גאולה'דיק", ושקועים במרה שחורה. אם כן, חשבתי, אני אתקשר לחסיד בעל השפעה ואשכנע אותו לחומרת הדברים.

"ההלם שלי היה מושלם כאשר הוסבר לי, מבלי לקצץ במילים, שמקור גזירת פרעה נוסח תשנ"ד הוא דווקא מבית היוצר של אלו שמכונים "משיחיסטים"!!!

"והרי לכם דוגמה איך 'הרגש' לא מבוקר, ללא התייעצות עם משפיע, יכול להיות מסוכן. התמימים, על דעת עצמם, החליטו שלא לשמוע שידוכים — או בכל אופן לא לסגור שידוכים — עד שהרבי יענה תשובות ברורות. נשמע חסידי, ריח של התקשרות עמוקה נודפת ממנה, מסירת נפש לרבי... מקריבים עבורו את הכול, כפשוטו. אבל אחרי שמקלפים את ה'הרגשים' רואים כאן חשיבה עקומה, היפך רצונו הק' של הרבי מה"מ, והיפך ההלכה.

"ב"ה הגזירה התבטלה כמעט מיידית על ידי פעולה פשוטה. אחד המשפיעים שעוררנו לפעולה — והיה המום מעצם העניין שהתרקם מאחורי הגב של משפיעים, רבנים וכו' — יצא בדברים חריפים במדור "דעות" בעיתון כפר חב"ד, וכבר באותו שבוע המון חתנים יצאו מהסגר שכפו על עצמם. הם בטח מסמיקים לקרוא היום על הטעות שיכלה להיות גורלית חלילה אם לא היינו עוצרים אותה באיבה ב"ה."

אחרי ששמעתי את כל הדברים הנ"ל, חשבתי על התמימים של ימינו, ומצאתי כמה הקבלות. ה'הרגשים', האש והלהט. אבל חובה לזכור שעם כל הכבוד, (וכפי שמנחם זיגלבוים רמז שבוע שעבר במדור הזה) כל 'הרגש' שאינו מעוגן בשיחות או הוראות מפורשות של הרבי, ולא עברו ביקורת של "עשה לך רב" ראוי לשמו, יכול לגרום לדברים היפך הכוונה ממש.

ואולי על מנת לפתור את הבעיה, הנהלות הישיבות 'תומכי תמימים' בכל רחבי תבל היו עושים טוב לו היו עורכים סקר פשוט, אבל חיוני, בקרב התמימים (דומה שב'בית רבקה' — על כל פנים בכפר חב"ד המצב שפיר בנושא) לברר האם לכל תמים יש "עשה לך רב", מי הוא (והאם הוא ראוי לתפקיד) ומה תדירות הקשר בין שניהם.

והרי זו "**בקשה נפשית**" של הרבי מלך המשיח, ואם נשים לב לקיים את הבקשה כנתינתה, כל התמונה תיראה אחרת לגמרי.

מדור 'הגיגים' פתוח בשמחה לכלל הקוראים להביע בו את דעותיהם

גר בארץ הקודש ומעוניין לפרסם מודעה ב"בית משיח"?

צלצל ישירות: 052-3940070

מנדי בוסטומסקי,
מחלקת המודעות של "בית משיח" בארץ הקודש

יש רבי בישראל

ברצוני לשתף את הקוראים במקרה שארע לי לאחרונה:

עלה בדעתי לנסוע לרבי מה״מ בתקופת הקיץ, לאחר תשעה באב. כיוון שכך, כתבתי על כך לרבי וביקשתי את רשותו וברכתו לנסוע אליו לתקופה זו.

והנה, הפלא ופלא, התשובה שקיבלתי הייתה באגרת מימי הסליחות שעסקה בענייני שלימות ארץ הקודש והאיסור למסור שטחים.

במכתב נוסף שקיבלתי, ראיתי לתדהמתי, תשובה בעבור מר אלמוגי ואף היא עסקה בענייני שלימות הארץ.

בו ברגע פניתי לרעייתי ואמרתי לה: בתקופה כזאת שרוצים למסור שטחים בפועל, הרבי אומר לי שעלי להישאר בארץ ישראל ולא לנסוע למקומות אחרים.

אשרינו מה טוב חלקינו שזוכים אנו למענות קודש ולהדרכה.

נחמיה שמרלינג
שליח הרבי מה״מ, כפר יונה

השבת אבידות

מערכת נכבדה

כארגון חסד, אנו מקבלים מדי פעם ספרים שנשכחו במטוסים. באם אנו מוצאים שם, אנו מפרסמים בעזרתכם, ושולחים לבעלים. ב״ה, עד כה החזרנו הרבה ספרים כובעים תפילין שטריימל ועוד.

נבקשכם לפרסם גם הפעם:

נמצאו ספרים שאבדו כנראה בטיסה על שם:

יוסף דוב האפפמאן,
ישראל שוואַרטץ,
רבקה אריאל שוורץ,
מענדי סטמבלר,
נתן קובלין,
יואל אזאלה,
יהודה זאב גרוסמן,
חי׳ דבורה מערמעלשט,
אברהם בירנבאום, רינה איון
משפחת אונגר, רחל סקרבניק
יוחנן פולק.

לפרטים נא לפנות אל 03-9223416

ארגון החסד 'למפנה'

מזכה הרבים

גיליון 503 הגיע אלינו לכלא בבומביי שבהודו וראינו שציינתם בו את פעולותיהם של כל השליחים בעולם שמסרו נפשם לזכות את עם ישראל בקריאת מגילה ובשמחת פורים, אך דבר אחד מאוד ציער אותנו שלא ציינתם שקיים שליח צדיק בבומביי שמוסר נפשו ועושה חסד לאלפים וביום שישי פורים עשה מעשה שזיעזע את כל העולמות וזה המעשה.

ביום שישי, פורים, נשארנו אני וידידי יורם ללא קריאת מגילה, משלוח מנות ושום הרגשת פורים. באמת היה כל כך עצוב. לא הייתה בנו שום תקווה שיש סיכוי שזה יקרה כי ידענו ששליח חב״ד גבי הולצברג שבבומביי עסוק מאוד ביום כזה לזכות את הרבים שבבומביי במצוות פורים.

בצהרי היום, להפתעתנו הרבה, קראו לנו למשרד וגבי הולצברג חיכה לנו שם עם המגילה ומשלוחי מנות וזיכה אותנו לשמוע ולהאמין שלא אבדה ח״ו תקוותינו. הרב גבי קיים את המאמר ״לא ידח ממנו נידח״ ובשביל שני יהודים הוא עצר את עסקיו ושימח אותנו ביום שמחת ישראל.

מן הכלא הטמא ומשוקץ אנחנו רוצים להודות לרבנו האדמו״ר הזקן בעל התניא הקדוש שבאמת פרותיו מזינים את כל עם ישראל בין ברוחנו בין בגשמי ובכל מושבותם ונשמח אם תפרסמו גם את מעשיו של הרב גבריאל הולצברג שפותח את ליבנו לאהוב את ישראל ולאהוב את השם, ומטהר את נפשנו באוכל כשר שמביא לנו בכל פעם.

ידוע שכל מעשיו נכתבים למעלה, אבל על שלום בין איש לרעהו ועל כיבוד הורים שהוא מזכה אותנו בפקסים ובתקשורת בינינו, מגיע לו שיתקיים הפסוק ״אלו דברים שאדם אוכל פרותיהם בעולם הזה והקרן קיימת וכו׳״.

שוב תודה רבה על הכל.

ושנזכה שיתגדל אורו של משיח ונזכה לגאולה שלמה ולבית המקדש עוד היום אמן

רונן ויורם
מבית הסוהר שבבומביי הודו

טעות בתרגום המכתב לרבי

ראיתי שהעתקתם (בגליון 513) הנדפס ב״תשורה״ שלנו מה שכתב כ״ק אדמו״ר נשיא דורנו בענין סיבוב השמש והארץ ביחס זה לזה.

ולפלא שאין העורך עובר על הדבר שמדפיסים לרבים ומעתיקים בלי שימת לב לתקן טעות שנפל בתרגום העברי של ההקדמה שנדפס בתשורה.

כותב המכתב כתב — באנגלית — שאם הרבי מאמין שהשמש סובבת סביב הארץ אז הוא יקבל על עצמו לקיים מצוות טהרת המשפחה, תפילין ושבת.

בתרגום העברי בתשורה נכתב בטעות באופן הפוך, ו״בית משיח״ נמשך אחר הטעות! גם בקריאה שטחית היי אפשר לראות את הטעות.

שרגא פייוויל רימלר
ברוקלין נ.י.

המען למכתבים: תד. 201 כפר חב״ד
פקס: 03-9607290
דואר אלקטרוני: bm770@netvision.net.il

המטה להצלת העם והארץ

ת.ד. 6132 צפת

אין מזרזין אלא למזורזין

אנו מבקשים בכל לשון של בקשה, מכל אלו אשר קבלו פנקסים למכירת אותיות עבור **ספר התורה שנכתב לזכות תושבי גוש קטיף וצפון השומרון**, כי יואילו נא לסיים את המכירה, ולהעביר בדחיפות את הכסף באחת מהאפשרויות הבאות:

בצ'ק ע"ש "המטה להצלת העם והארץ" (למוטב) ולשלוח ל-ת.ד. 6132 צפת 13410

בהפקדה לבנק הדואר חשבון מס' 2-10833-3

בהפקדה לבנק לאומי סניף צפת 975 חשבון מס' 20695/04

ובניו יורק – לרב יקותיאל שי' ראפ בבית חיינו

את השובלים עם שמות קוני האותיות, לשלוח לכתובת הנ"ל, ביחד עם שובר ההפקדה בבנק בימים אלו ממש משלמים אנו לסופרים עבור כתיבת ספר התורה, זאת בנוסף לכתר היקר ושאר ההוצאות, ולכן זקוקים אנו מאוד לכסף שנאסף.

אנו מודיעים בזה כי לאחר שבע"ה סיימו כבר את האותיות האחרונות בבית חיינו ביום ג' תמוז, תהיה בע"ה הכנסת ספר התורה לישוב שיבחר ע"פ הגורל, ביום יו"ד מנחם אב.

כמובן שאפשר להמשיך ולמכור אותיות עד לסיום הכנסת ספר התורה להיכלו הקבוע.

אלו המעוניינים לקבל פנקס להפצת אותיות,

יפנו לטלפון: 050-8754674, או 052-5218730

או לפקס: 08-6600955

או לאי-מייל: WOLPO@012.NET.IL

כל אות מחירה 10 ש"ח (ובחו"ל 3 דולר), בכל פנקס 25 או 50 אותיות

אנו מודים מעומק הלב לכל העוזרים והמסייעים, כל מי שמוכר 50 אותיות נכנס להגרלה על כרטיס נסיעה אל הרבי מה"מ לחודש תשרי.
(הגרלה לגברים ותמימים והגרלה נוספת לנשים ובנות)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

נ.ב. מי שמעוניין להנציח את שם יקיריו, או לזכות בעצמו, בכתר של ספר התורה החדש
יטלפן ל– 050-8754674

ג׳ תמוז
ראש השנה לאמונה

קונגרס משיח העולמי העשירי עמד בסימן הגעגועים לצד האמונה, הציפייה לצד הביטחון, התביעה לצד הפעילות עיקשת לסיום ההעלם וההסתר ולהבאת ההתגלות האמיתית והשלימה של הרבי מלך המשיח שליט״א

התוועדות הפתיחה של קונגרס משיח העולמי

ם הגיעו בהמוניהם, אי אפשר היה לפספס את קבוצת הענק הזו שמנתה כמאה וחמישים נפש, צעירים ומבוגרים, אפורי שיער וילדי חמד שטלטלו עצמם, יחד עם ה'שלוחים' שלהם, מברזיל הרחוקה.

עמדו הם פזורים בחלקו הקדמי של בית הכנסת, משתלבים בצורה אינטגראלית בנוף החבד"י, "הגענו לרבי לג' תמוז", יכולת לשמוע ביזנסמן מחויט ומעונב, מספר לאברך צעיר העומד לידו, ב'סלנג' חבד"י.

בשירת ה'יחי' בעיצומה של תפילת קבלת שבת, הפתיעו הם שנית. מלאי מרץ וחדוות נעורים, אפופי להבות אהבה והתקשרות לרבי, פיזזו וכרכרו בכל עוז ". . מלך המשיח לעולם ועד".

●

פתיחה לא רשמית זו לשבת ההכנה ליום הגדול והקדוש ג' תמוז וקונגרס משיח העולמי שבמהלכו, היוותה בלי מילים תמרור תזכורת לאלפי החסידים, השלוחים והתמימים שגדשו את 770 — "ביטול הגלות — בשמחה וטוב לבב". הלבבות הומים, הגעגועים גוברים, אולם חזקה על החסידים דברי הרבי שליט"א בשם אדמו"ר הריי"צ: באנחות לבד לא ניווש, ועם צאת השבת מסודרים השולחנות במערב 770, להתוועדות הפתיחה של קונגרס משיח העולמי העשירי.

ראשון המדברים, הרב **יצחק מאיר ליפשיץ**, משלוחי כ"ק אד"ש בחבר העמים, גולל בפני הנוכחים סיפורי מופת ממקום שליחותו, שם חש הוא באופן מוחשי כי הרבי חי וקיים, ודואג לכל פרט קטן כגדול. סיפורים כאלה ואחרים, שנשמעו במהלך הערב, מחזקים את האמונה בחייו הנצחיים של נשיא הדור ואת הביטחון המלא שנזכה לראותו בעיני בשר — תיכף ומיד ממש!

סיפור נפלא ולקחו בצידו, סיפר הרב **יצחק ברונר**, שליח כ"ק אד"ש מלך המשיח בברזיל: בשנת ה'תשנ"ג, הצטיידו אנ"ש ב'משיח ביפר' שהודיע מבעוד מועד, על יציאת הרבי לתפילה במרפסת. כאשר היה בעל הביפר מתרחק מאזור 770, היה מקבל הוא הודעה 'יו אר טו פאר, פרום 770' [=אתה רחוק מדי מ-770. פעם כשירדתי לקומת המרתף של 770, קיבלתי הודעה לביפר — אתה רחוק מ-770. אפשר **להיות** ב770, ובכל זאת להימצא ר-ח-ו-ק מ-770 מקומו של נשיא הדור.

צריך כל הזמן להתבונן שוב ושוב, בנבואות של הרבי ולהיות מוכן במחשבה דיבור ומעשה להתגלות, כאשר מגיעים

שלוחים ומשפיעים בהתוועדות הפתיחה של הקונגרס

הרב שלום דובער וולפא בסיום כתיבת האותיות לספר התורה למען גוש קטיף

הרב בוגומילסקי

הרב יעקבסון

הרב ליברוב

הרב בוטמן

קהל גדול משתתף במעגל ללימוד ענייני גאולה ומשיח

בצורה כזו ל'מקורב' – חש הוא כי הדברים יוצאים מן הלב – והם חודרים לליבו ופועלים פעולתם"

הרב **יצחק שפרינגר** ת משפיע בישיבת תות"ל המרכזית 770, התוועד באריכות אודות מעלתו של יום, בו המאורע הראשון בהיסטוריה היהודית שאירע בקשר עם ג' תמוז, היה הנס של 'שמש בגבעון דום', המבטא יום, אור וגילוי. "מלכות בית דוד החלה עם ארבעים איש בלבד – כיום לעומת זאת יש ב"ה הרבה 'עקשנים'. מוכרחים להיות בשמחה ובביטחון גמור, ולא לתת לעמלק ל'קרך בדרך' אל הגאולה. הרבי הרי אומר שהעולם כבר מוכן, כאשר עושים את העבודה כפי שצריך, רואים זאת במוחש", קרא הרב שפרינגר בהתרגשות.

חותמו של כ"ח סיוון – יום הגעתו של הרבי מלך המשיח 'איש וביתו' ל-770, מקום משכנו הנצחי מני אז – טרם פג, ובהתוועדות זו המהווה המשך טבעי לכ"ח סיוון מזכיר הרב **זלמן ליבראוו** שליח הרבי השליח בשכונת פלטבוש, כי בחג השבועות תש"א, שבועיים קודם הגעת הרבי ל-770, הכריז אדמו"ר הריי"צ כי יש להתכונן לקבלת פני האורח – משיח צדקנו.

היבט מיוחד נתן הרב **צבי הירש פוגלמאן**, לנושא 'אחדות החסידים' סביבו דשים שוב ושוב מבלי לתת את הדעת על אמיתות הענין: "אדמו"ר האמצעי כותב ב"תורת חיים" פר' נח בקשר עם הרצון להקים את מגדל בבל, כי אחדותם זו לא הייתה אחדות פנימית, יען כי נתאחדו הם לצורך עניין מסוים בו חפצו. לעומתם כאשר נתאחדו בני ישראל במעמד הר סיני, הייתה זו אחדות פנימית, שלא לצורך צדדי, והיא **גילתה** שלאמיתו של דבר בני ישראל – בתור בנים לה' – הינם מציאות אחת – אחים.

כך גם בזמן זה, כאשר חושך יכסה ארץ וחילוקי הדעות מבלבלים ומביאים לרצון לגשר ולהתאים נוסחה מקובלת על כולם, ובה בשעה שוכחים ש'כשם שאין פרצופיהם שווים – כך אין דעותיהם שוות'. מדברים הרבה על אחדות, אבל לא שמים לב לכך שכולנו בני אב אחד אנחנו – וזוהי אחדות פנימית, בה מאוחדים אנו בעצם, יש רק לגלותה ולהתמקד דווקא בה".

הרב **שלום דוב בער וולפא**, חזר על נקודות ממאמר ד"ה 'ויבז בעיניו' תשכ"ו, והקביל את דברי המאמר למצבנו הנוכחי בקשר עם שלימות הארץ, בו למרות המצב הנורא, התפקחו אותם אלו שהחזיקו בשיטת 'אתחלתא דגאולה' בנוגע להקמת המדינה.

הרב וולפא הזכיר גם מכתב אותו קיבל מהרבי ביום הטיסה ל-770, באמצעות ה'אגרות קודש' (חלק כ"א עמ' רמ, בקשר עם שאלתו מה יהיה המצב עם שלימות הארץ?, שם כותב הרבי "... שע"י החרפה בלבד יוצאים ידי חובתם ואז לא יוכה, הרי גם בנדון דידן בודאי יצליח השי"ת שיהיי מספיק באופן כזה.

ובנוגע לצד השני ידוע ביאור המובא בחסידות וגם בספרי מוסר, אשר עלוקה כשמוצצת דם, הרי כבר עשתה את שלה ובמילא בטלה מן העולה. והשי"ת יזכהו ויצליחו לבשר טובות בהקדם היותר אפשרי בכהנ"ל.

ההתוועדות נמשכת עד השעות הקטנות של הלילה, הרב **יקותיאל מנחם ראפ**, משגיח בישיבת תות"ל המרכזית 770, מקשר כמנהגו את שיעורי הרמב"ם והחת"ת לזמן בהם נלמדים הם, ולומד הוראות נפלאות בקשר עם ג' תמוז, ושלימות הארץ. אחריו דיבר בקצרה הרב **פנחס קארף** משפיע בישיבת אהלי תורה, ומפנה את מקומו לרב **משה אנטיזדה** מנתניה, שמגולל סיפורי מופת נפלאים מהרבי, באמצעות אגרות הקודש.

●

לקראת תום ההתוועדות, בשעה 2:30 לפנות בוקר, מתחילים שיעורי גאולה ומשיח – סביב השעון, ובשלב זה מהווים הרבנים: **זלמן לנדא, מאיר שלמה ברנשטיין, חיים סרברנסקי, יוסף יצחק אופן** והרב **פנחס קארף**, שרשת חיה של אמונה בדברי הרבי בענייני גאולה ומשיח – הדרך הישרה הקלה והמהירה להאיר את העולם באור הגאולה.

את רצף השיעורים קוטעת שירת יחי אדירה לקראת תפילת שחרית. תפילה זו במחיצת הרבי שליט"א מלך המשיח, כמוה כשיעור גאולה ומשיח רבתי. בלא קול, זעקו המוני המתפללים מקירות לבבם: שמע קולנו . . את צמח דוד עבדך **מהרה** תצמיח, ועינינו תראינה מלכותך – רבי, עד מתי??? **רצוננו לראות את מלכנו**! – – –

בתום תפילת שחרית, נפרס על שולחן ההתוועדויות ספר התורה המיוחד של 'המטה להצלת העם והארץ'. הספר נכתב לזכותם של תושבי גוש קטיף וצפון השומרון ולאחר ההקפות כמנהג חב"ד וריקודי שמחה ב-770 – בית משיח, ישלח הוא לארץ הקודש ובה גופא יוכנס בשמחה וריקודים לאחד מיישובי גוש קטיף. בינתיים מנצל הרב וולפא, אבי הרעיון, להזמין עוד ועוד יהודים לזכות לכתוב אות בספר התורה וכמובן לתרום למען הפעילות לסיכול התוכניות הזדוניות.

ביני לביני, ממשיך מעגל השיעורים, והרב **יהודה בוטמן**, שליח הרבי מלך המשיח להוד השרון, מלמד את שיחת ש"פ חיי שרה ה'תשנ"ב – כינוס השלוחים העולמי, בו הבהיר הרבי כי השליחות היחידה שנותרה היא לקבל פני משיח צדקנו. לאחריו ממשיך את השרשת הרב **שמואל פסח בוגומילסקי**,שליח הרבי מה"מ ורב במייפלוואד, שמיטיב לבאר את ענייני הגאולה בשפה חיה ומרתקת.

שרשרת שיעורי 'גאולה ומשיח' מפנה את מקומה לחיילי צבאות ה', תינוקות של בית רבן, עליהם רואים 'משיח' במוחש. 'ראלי' (כינוס) מיוחד במינו הוכן עבורם על ידי מנחה הכינוס, המחנך ר' **לוי גולשטיין**. לאחר אמירת "ב הפסוקים והכרזת יחי טהורה וזכה, פוצחים הם במחרוזת שירי משיח וגאולה מלווים באורגן שניצב בסמוך. זעקתם 'כי אלוקים יושיע ציון ויבנה ערי יהודה . . וזרע עבדיו ינחלוה' מהדהדת בין כותלי בית הכנסת, פורצת את גבולותיו ונוסקות אל אביהם שבשמים.

במתק שפתיים מרתק הרב גולשטיין את הילדים בסיפור הגאולה של אדמו"ר הריי"צ בג' תמוז תרפ"ז ולקחיו הנוכחים. ". . הרבי הריי"צ עלה לרכבת, שאמורה הייתה לקחת אותו לגלות בת עשר שנים בקאסטרמא, ובקול תקיף אמר: רק גופותינו ניתנו בגלות . . אבל נשמותינו **לא נמסרו לגלות ושעבוד מלכויות**", והבטיח כי עוד נשוב ונתראה. אמירה זו הייתה תמוהה, התקווה להתראות שנית עם הרבי הייתה בגדר חלום, אך הרבי הבטיח – והרבי קיים. כעבור **עשרה ימים בלבד**, שוחרר הוא לביתו ולאלפי החסידים שהמתינו לו, וראו בג' תמוז יום צער בו נפרד מהם הרבי, אך כעבור זמן לא רב ראו הם כי ג' תמוז הייתה לאמתו של דבר 'אתחלתא דגאולה' של הרבי הריי"צ.

גם אנו חווינו ניסיון קשה בג' תמוז בו נעלם הרבי מעיננו, אך עלינו להיות סמוכים ובטוחים בנבואות הרבי, הגיע זמן גאולתם, הנה הנה משיח בא, וכי אט אט מגיע הרבי מלך המשיח וגואל אותנו מגלות קשה זו, עלינו להוסיף במצוות ומעשים טובים, בכדי להיות מוכנים לקבל את פניו – תיכף ומיד ממש. כבג' תמוז תרפ"ז, פוצחים מאות הילדים בשירה טהורה וזכה "נייעט נייעט ניקאוו", משל אומרים הם: לא ניתן לכאב לבלבל ולשבור את אמונתנו.

ה'ראלי' ממשיך אל תוך תפילת מנחה, ואל התפילה מגיע קעמפ 'פרי מתיבתא' המרוחק כשלוש שעות נסיעה מניו יורק, בכדי להתפלל המה ומדריכיהם בצוותא עם הרבי שליט"א.

בתום תפילת מנחה נכתבות האותיות

האחרונות בספר התורה, ולאחר 'הגבהה' ו'גלילה', והחלו ההקפות בהם כובדו רבנים, משפיעים שלוחים ועסקנים הנוטלים חלק בענייני ארץ ישראל השלימה (בשידור ישיר כובדו הרב **זמרוני ציק** יו"ר האגודה למען הגאולה האמיתית והשלימה, והעיתונאי החבד"י הרב **שבתי ווינטרוב** לקריאת פסוק) חובר ספר התורה הטרי אל אחיו שוכני ארון הקודש של 770. יחדיו, אחוזים בידי התמימים, השלוחים, עסקנים ופעילים למען שלימות הארץ, פוצחים הם במחול שמחה והודאה לקב"ה, על הנסים שעומד הוא לעשות בארץ הקודש ועל ה'יום טוב' הנוסף, שעומד בעז"ה להצטרף לרשימת חגי הגאולה וההודאה. השמחה גוברת ועולה וסוחפת בעקבותיה את כל הנקרה בדרכה — את חושך הגלות מגרשים באור ובחיות.

את מעגל השיעורים חותמים שיעוריהם של הרב **זלמן ליבראוו** בלשון הקודש, והרב **שלום יעקובסון** באנגלית,

לאחריהם נפתח פאנל מיוחד בענייני גאולה ומשיח ועניני השעה. השעון מורה על השעה 8:00, כשאת שרביט ההנחיה תופס הרב **אליהו כהן**, המחלק את הפאנל לשלושת השלמויות, שלימות התורה, העם והארץ, הוא מזמין את הרב **שלום-דובער וולפא** המוסר פלפול תורני בעניין 'נכרים שצרו על עיירות ישראל' דברי המפרשים בנושא ולקחם האקטואלי, בסיימו בתפילה לשיבת הממשלה בתשובה שלימה או למצער, לנפילתה המיידית.

הנואם הבא הרב **שלמה מאייעסקי**, מנהל 'מכון חנה' מתעכב בדבריו על תורת החסידות אותה פתח הבעש"ט, שעורר את העולם מעלפונו, בו למרות שלמדו תורה היה זה באופן נטול חיות ורגש. ובתורת החסידות המתמקדת באהבת ישראל גם לבן ישראל שלא ראוהו מעולם (הבעש"ט), גם לרשע גמור כמו לצדיק גמור (המגיד) ובאופן שמעמיד עצמו בסכנה ומוכן 'לסבול' בכדי שזולת לא ינזק (חסיד שורפן).

"בקונטרס ענינה של תורה החסידות, מסביר הרבי באריכות כי אמיתיות מעלתה של תורת החסידות היא היותה 'יחידה שבתורה' המגלה אלקות בעולם הגשמי, והיא המביאה את 'אתי מר — מלך המשיח-יחידה — לכשיפוצו מעיינותיך חוצה'. ואין זה משום שחסידות היא **הכנה** ללימוד תורתו של משיח, אלא ש**היא עצמה** חלק מתורתו של משיח"

"בימנו אלו", קרא הרב מאייעסקי, "אין מקום בלי חסידות, וגם אלו שהיו מנגדים ללימוד החסידות, לומדים בעצמם חסידות, אפילו ילדים קטנים לומדים חסידות, וכפי שהרבי מזכיר, ספר התניא הודפס אפילו בכתב ברייל — חוצה שאין חוצה הימנו, הדרך להתגלות מוכנה — שנזכה תיכף ומיד לגילוי היחידה שבעולם — התגלות הרבי מלך המשיח לעיני בשר, תיכף ומיד ממש".

את חלקו השלישי של הפאנל חותם הרב **סימון ג'ייקובסון**, שסיפר סיפור מאישה שהגיעה לאדמו"ר הריי"צ ולטענה 'אני לא דתיה', ענה הריי"צ, בימינו אלו אי אפשר לדעת מי באמת דתי ומי לא. "מלחמתו של הרבי בעניין שלימות העם הינה אותה מלחמה על שלימות התורה והארץ, היות ואורייתא, ישראל וקוב"ה כולא חד, ובעצם, בכל אחד משלושת החזיתות נמצאים כל שלושת השלימות.

על ה'אהבת-ישראל' העצומה של הרבי לכל יהודי ועל הקאך המיוחד שלו באהבת ישראל, אין צורך לספר. מעלתו של הרבי, כפי שמביא הרבי בשמחת תורה תשמ"ו מתוך הרש"י האחרון בתורה אודות משה רבינו ש'מסר נפשו' בשבירת הלוחות, עבור עם ישראל. שנזכה לפחות למעט מאהבת ישראל של הרבי, ועי"ז נזכה תיכף ומיד ממש להתראות עימו בגלוי — והוא יגאלנו".

את הקונגרס העולמי חתמה ההתוועדות המרכזית של ג' תמוז, שנערכה על ידי גבאי בית הכנסת. (ראה בידיעה נפרדת)

אלפי לבבות בכנס של אמונה והתחזקות

אלפי חסידים, אנשים נשים וטף, הגיעו מכל רחבי הארץ לכינוס רב רושם והתוועדות רבתי לכבוד היום הגדול והקדוש ג' בתמוז, כדי לחזק את האמונה וההתקשרות לרבי – זאת לצד הזדמנות להביע מחאה חריפה כנגד מהלכי הממשלה המסוכנים • נתן אברהם השתתף בכינוס וחזר נרגש

תמונות: בערוש בלניצקי

תחושה של התרוממות הנפש והתעלות אפפה חסידים רבים שנהרו מכל רחבי הארץ לכינוס הגדול ולהתוועדות רבתי שנערכו לכבוד ג' בתמוז. האלפים שמילאו את רחבת האמפיתיאטרון בבת ים באו לחזק את רגש ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח.

הכינוס המוצלח ביטא יותר מכל את הגעגועים העזים והאמונה הלוהטת ברצון החסידים לראות בהתגלותו של הרבי מלך המשיח בעיני בשר.

כבר משעות אחר הצהריים נראו ראשוני החסידים שהתקבצו ובאו לאמירת 'לחיים', לשמיעת דברי חיזוק והתעוררות. הזרזיפים הראשונים הפכו לזרם רב עוצמה, עם בואם של עוד אלפים באוטובוסים, מיניבוסים ומכוניות פרטיות. עשרות שוטרים עמלו על הכוונתם כבר ברחובות הסמוכים.

מבעוד מועד הוקמו עשרות דוכנים שעסקו במכירת פריטים שונים העוסקים בהפצת בשורת הגאולה, לצד דוכני 'אגרות קודש'. קהל אלפי שבטי ישראל שבא מכל קהילות חב"ד בארץ התאחד במפגן התקשרות נפלאה, ששיאו היה זעקה ומחאה בלתי משתמעת לשתי פנים, כנגד מהלכיה המסוכנים והרי האסון של ממשלת הטירוף בארץ המובילה אל פי תאום.

הרב גדליה אקסלרוד

הרב יגאל פיזם

הרב ישראל הלפרין

הרב שלמה לבקיבקר

ר' אברהם פיאמנטה

•

את הכינוס פתח בטוב טעם הרב **יוסף פיזם**, מנהל תלמוד תורה חב"ד בקריות, שנטל את שרביט ההנחיה וניצח בו ביד אמן. הרב פיזם ביאר באריכות את אמונת החסידים האיתנה בנשיא הדור, המשיח שבדור, וסקר את כל ההוכחות התורניות לאמונה זו: "השנה יותר מכל שנה זהו יום מסוגל לדרוש את התגלותו של הרבי. לא פעם הסביר הרבי שהוא בחינת 'אחד עשרה', נולד בי"א ניסן, קיבל את הנשיאות בי"א שבט ובשנת י"א. ומשום כך, גוברת התשוקה והכמיהה להתגלותו ביום זה דווקא".

הרב **יורם שרעבי**, משלוחי הרבי בחברון, ניגש אל הדוכן ומקריא פסוק בפסוק את פרקו של הרבי כשהקהל הרב מחרה ומחזיק אחריו. הרב שרעבי מסיים בהכרזת הקודש בעוז ובגאון כשהקל מחרה אחריו.

כעת ניגש אל דוכן הנאומים הרב **שלמה זלמן לבקיבקר**, מראשי ישיבת חסידי חב"ד ליובאוויטש בצפת ובשם כל קהל החסידים ועם ישראל מזמין את הרבי להשתתף בכינוס, לצד קבלת מלכותו. עיני כולם מופנות לכיוון הכסא האדום והסטנדר. הכול מלאים בגעגועים עזים ל'יותחזינה עינינו'.

"ברוב שירה וזימרה", ואת חליל השמחה נוטל ר' **אברהם פיאמנטה** שבצוותא עם

קהל האלפים במבט מלמעלה

להקת כלי זמר שונים, מרקידים את ההמון בשירת 'יחי אדוננו' ובשירי גאולה נוספים. הקהל פותח במעגלי ריקוד סוחפים, כשאליו מצטרפים במהרה גלריית הרבנים, משפיעים ואישי הציבור המכבדים את שולחן הנשיאות.

בזה אחר זה עולים 12 מילדי צבאות ה' לקרוא את 12 הפסוקים.

אוירה מרוממת ונפלאה שוררת במקום, לפחות בתחושותיי. רבים מרגישים בחשיבות המעמד והזמן.

אל הדוכן מוזמן הרב **יגאל פיזם**, ראש ישיבת 'נפש חיה' בקרית שמואל ורב קהילת חב"ד. הרב פיזם מדבר בכאב רב על המצב הקשה השורר בארץ ישראל, ועל הסכנה הגדולה הטמונה במסירת שטחים הי"ת לגרועים שבאויבנו. בסיום הנאום מתבקש הקהל לעמוד על רגליו, והרב פיזם מקריא את פסק הדין עליו חתומים רבנים רבים, שכותרתו מחאה חריפה כנגד מהלכיה המסוכנים של הממשלה.

בפרק נוסף של מוסיקה, מפתיעה את הקהל מקהלת 'אורו של משיח' במחרוזת שירים מלבבת ומיוחדת. אלה מצליחים לרגש את כולם בקולם הנעים והערב; לצדם יחד פוצחת תזמורתו של ר' אברהם פיאמנטה בניגון ד' בבות. התרגשותו של הקהל עולה. הניגון מבטא היטב את הגעגועים והאמונה.

ר' **נועם ארנון**, דובר הישוב היהודי

מר נאזיד עבדאללה

ר' ברוך מרזל

הרב יורם שרעבי

הרב יוסף פיזם

הרב שבתאי ווינטרוב

הגעגועים גוברים והאמונה מתעצמת. מכינים את המקום לרבי

בימת הנשיאות בעצרת הגדולה

בחברון, עולה לשאת דברים: "לא היה זמן ראוי יותר שבו דבריו של הרבי יהיו נר לרגלנו מאשר בתקופה הנוכחית. בתוך עולם השקר והאינטרסנטיות בו אנו נמצאים, עומדים דברי הקודש והאמת של הרבי. בטרם הגעתי הנה, חשבתי לעצמי שג' תמוז זה ראשי תיבות גאולה תיכף, מיד ובזמן זה. בזמן שאנשים מושחתים רוצים לקרוע חלקים מארץ ישראל אנו צריכים לקום ולזעוק".

דברים חמים ולבביים נשא ממלא מקום ראש עירית בת ים מר **אורי בוסקילה**: "לימדו אותנו שרבי זה ראש בני ישראל. הרבי הוא המנהיג שחזה את התפוררות הקומוניזם, את הניצחונות במלחמת המפרץ ובמלחמת ששת הימים; הוא המנהיג שהקים את מוסד השליחות המפואר בעולם.

"לפני מספר שבתות קראנו על פרשת המרגלים, שבסופה רק יהושע וכלב זכו להיכנס לארץ ישראל. הם היו מיעוט שולי, ובכל זאת הם זכו, מכיוון שהאמינו בכוחו של הקב"ה. גם אנו זכינו להכיר את הרבי מלך המשיח ולהיות מהמקושרים אליו, ושנזכה שתיכף ומיד ממש הוא יתגלה ויגאל אותנו קוממיות לארצנו".

ברים נוקבים וברורים נשא הגאון הרב **גדליהו אקסלרוד**, לשעבר אב"ד חיפה ורב קהילת חב"ד בעיר. בנאום חוצב להבות אש ביאר בארוכה את היסודות התורניים לאמונת החסידים ברבי כמלך המשיח. בבהירות רבה ביאר את נביאותו של הרבי ומדוע אין לערער אחריו או לפקפק חלילה בדבריו. בסיום דבריו, תקף הרב אקסלרוד את מהלכי הממשלה ואת אלו הסוברים כי על לחב"ד למחות בקול ענות חלושה.

אחריו מוזמן אל הדוכן רב קהילת חב"ד ושליח הרבי מלך המשיח בהרצליה הרב **ישראל הלפרין**. "אצל אנשים פשוטים החיבור של אור וחושך, גאולה וגלות, לא הולך בכפיפה אחת; אולם אצל נשיא הדור יכול להיות גאולה בזמן של חושך כפול ומכופל, מחד ברור שזו התורה לא תהיה מוחלפת, אולם אצל הרבי יש את העניין של תורה חדשה מאתי תצא. הרבי מלך המשיח בכוחו לפעול אור אצל החושך. הרבי בדרגתו לא מרגיש כלל את החושך. אנו צריכים לדרוש במחשבה דיבור ובמעשה את התגלותו של הרבי".

בסיום דבריו הכריז בקול חזק ומתחנן את הכרזת הקודש 'יחי אדוננו' כשהקהל העצום נעמד על רגליו ועונה אחריו ברטט ובזיע. את ההכרזה השלישית סיים בקול חנוק.

כעת מגיעה תורה של המוסיקה. אצל חסידים ידועה מעלתה של השמחה כדבר שמקרב את הגאולה. צמד להקת ה'התגלות' ירון עוז ומרדכי פישר מרקידים את ההמון בשירי כמיהה לגאולת עם ישראל.

על אף הזמן שחולף, דומה שהקהל הולך ומתרבה.

חד מייעודי הגאולה הוא 'ונהרו אליו כל הגויים'. את היעוד הזה מתבקש לבאר הרב **בועז קלי**, מעסקני חב"ד בצפון ויו"ר ארגון 'שבע מצוות בני נח' שנותן פרספקטיבה נוספת לגאולה: "אנו צריכים לבאר לשכננו הערבים שכשארץ ישראל בידם הם חייבים מיתה, משום שהם גזלנים, כך גם להם לא יהיה טוב ולא כפי שמספרים שאם נמסור לאויבנו את השטחים יגיע השלום".

בשלב זה מזמין הרב קלי אל הדוכן את מר נאזיד עבדאללה, דרוזי תושב אחד הכפרים בצפון שבנו יושב עשרים יום במחבוש בשל סירובו להשתתף בתוכנית העקירה.

נאזיד פותח בהקראת המכתב ששיגר בנו אל הרמטכ"ל בו הוא מסביר את המניעים שהביאו אותו לסרב פקודה. מיד לאחר מכן הוא פותח בנאום רווי צער תוך שהוא סוחט מהקהל מחיאות כפיים סוערות: "תוכנית ההתנתקות היא פשע נגד האנושות, למי הוא מעניק את גוש קטיף, למפוצצי לונדון? אני קורא לכל חייל לסרב לתוכנית נפשעת זו. הצילו את צה"ל מחרפה. שמעתי שאריאל שרון אמר שהרכבת כבר יצאה לדרך, ואני אומר לו – לא בידך הדבר כי אם ביד אלוקים. החודש ראינו כיצד שתי רכבות שיצאו לדרכן ולא הגיעו למקומן לא אתה הוא שתחליט מה יהיה".

אחריו ניגש אל הדוכן דרוזי נוסף, מר מנדי ספטי, יו"ר ארגון "לילי" (לא יהודים למען ישראל) שסיפר על הקשר העמוק ורב השנים שיש לעם הדרוזי עם עם ישראל בהיותם צאצאיו של יתרו על פי אמונתם. "בעזרת ה' ביחד נחזיר עטרה ליושנה, יחד נמנע את תוכנית הגירוש המטורפת, יחד נחזיר את השפיות לראשי המדינה! אנו מתכוננים לקרא לכל מאות ואלפי החיילים הדרוזים לסרב לשתף פעולה עם תוכנית מטורפת זו".

ל הדוכן ניגש ר' **ברוך מרזל**, איש חברון ומשתתף קבוע בכינוסי גאולה ומשיח: "אנו עומדים באחת התקופות הקשות ביותר לעם ישראל. מאז מלחמת יום הכיפורים לא גייסו כל כך הרבה אנשי צבא ומשטרה למטרה אחת. כולם מגויסים כדי לגרש יהודים מאדמתם. אנחנו לא מפחדים לא מעוג מלך הבשן ולא משרון. נלך בעוז ובגבורה ונאמר 'עצו עצה ותופר דברו דבר ולא יקום'. זו שעת מבחן לנו חסידי חב"ד, לבצע את דבריו של הרבי עד כדי מסירות נפש".

אל הדוכן מוזמן העיתונאי **ר' שבתי ווינטרוב**, מהלוחמים את מלחמת שלימות הארץ. הוא מזכיר לקהל את דבריו של הרבי על אריק שרון לפני עשרים ושלוש שנה, כאשר כיהן כשר בטחון במלחמת לבנון, שאיש זה יכול לייצג רק את הערבים. "היום כולם יודעים שאותו ראש ממשלה אכן מיצג את המחבלים, ואני שואל איך אפשר לשתוק שעה שמקימים בארץ מחנות גירוש? בזמן זה כשארץ ישראל בסכנה מוחשית, שואלים פשוטי העם היכן נמצאת חב"ד? איפה לגיונו של מלך?

"ביום שני הבא מארגנת מועצת יש"ע צעדה רבתי מנתיבות לעבר גוש קטיף. אסור שאיש ייעדר ממנה, כי בנפשנו הדבר. כיצד נוכל להגיד "ידנו לא שפכו את הדם הזה' כאשר תוכנית הרסנית ומסוכנת זו תצא אל הפועל היל"ת".

●

השעה המאוחרת לא ניכרת על פניהם של האלפים הממאנים להיפרד מהאווירה המיוחדת השוררת במקום. הציבור נותר על מקומו עוד דקות ארוכות, רוקד לצללי המוסיקה של מי שליוו את הכינוס מתחילתו ר' אברהם פיאמנטה ולהקתו. רק לאחר חצות מתפזר הקהל איש איש לביתו, מחוזקים באמונה איתנה ובלתי מתפשרת, כי הרבי מלך המשיח תיכף ומיד בא לגאול אותנו, ואם הדבר יתעכב ח"ו עוד רגע קט, איש לא יעדר מכול פעולת מחאה כנגד תכניותיה המסוכנות של הממשלה, ובעזרת ה' "עוצו עצה ותופר".

ישיבת קיץ - חיילי בית דוד

בימים אלו החלה ההרשמה לישיבת הקיץ שע"י את"ה 770.
הישיבה נועדה לבחורים המעוניינים לבלות את הקיץ באווירה חסידית ומהנה: לימוד פורה ומענין, התוועדויות חסידיות עם טובי המשפיעים, סדנאות והרצאות בעניני יהדות יסודיים, טיולים וסיורים תוכניים, תוכניות נופש קייציות, בריכות ועוד....

על צוות ההדרכה נמנים אברכים מוכשרים בעלי נסיון, וקבוצה מובחרת מתלמידי התמימים ב-770.
הישיבה תתקיים בקמפוס של אחד ממוסדות החינוך המפוארים ביותר באה"ק, הכולל: בית מדרש וחדרי אוכל גדולים ומפוארים, פנימיות מרווחות ומשטחי דשא ענקיים צמודים.

פרטים והרשמה אצל הנציגים בישיבות

או אצל הרה"ת יוסף יצחק שוורץ 054-729-8016

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

איגוד תלמידי הישיבות תות"ל המרכזית בית משיח - 770 טלפון: 718-773-4939 פקס: 718-7357279 אימייל: ATO770@Gamil.com

התוועדות חסידים המרכזית בג' תמוז בבית חיינו-770

ג' תמוז ה'תשס"ה. הציפייה והכמיהה לראות את מלכנו עזים. בזה אחר זה נוהרים ל-770 אנשים נשים וטף מהשכונה ומחוצה לה. גם כאלו שבמשך השנה כולה לא נמנים על אורחי הקבע במקום, התמימים והאורחים הרבים מאכלסים בצפיפות את ספסלי בית הכנסת, המוכיחים שוב ושוב כי למרות העומס, הצפיפות והמוני הנוכחים – לכל אחד יש מקום ב-770. בלב כולם מפעמת התקווה לראות בגלוי את התגלותו השלימה של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לעין כל, עוד בלילה זה. החלטות טובות רבות מתקבלות וכל אחד משתדל להכין עצמו ובני ביתו לקבלת פני משיח צדקנו.

לאחר תפילת במניין כ"ק אדמו"ר שליט"א נפתחה ההתוועדות המרכזית דג' תמוז, שאורגנה על ידי גבאי בית הכנסת. ההתוועדות נפתחת במראות קודש – וידאו מהתוועדות של הרבי בט"ו תמוז תשמ"ה. אי אפשר להבין זאת, ג' תמוז ה'תשס"ה – אחת עשרה שנים להעלם הנורא, ולמרות הביטחון הגמור בדברי הנביא וחייו הנצחיים, לא ניתן לעכל שעדיין נאלצים להסתפק 'לראות את מלכנו' על גבי המרקע – – –

"על פי שיחותיו הק' של הרבי מלך המשיח", פותח המנחה הרב מאייעסקי, "הרי ג' תמוז (כפי שהתברר לאחר זמן) הוא אתחלתא דגאולה, וכן תהיה לנו, שבהתוועדות זו נראה את הרבי – והוא יגאלנו!"

לקריאת פרקו של הרבי הוזמן "החזן של הרבי", הרב **משה טלישבסקי**, המקריא פסוק בפסוק, בניגוני הרבי, כדרכו בקודש. עם תום הפרק מכריז הוא שלוש פעמים בקול מסתלסל את הכרזת הקודש, והקהל העצום שגודש את אולם בית הכנסת מחרה מחזיק אחריו – מלך המשיח לעולם ועד.

את פרק הנאומים פתח המרא דאתרא וחבר הבד"צ, הרב **אברהם אזדאבא**, שקישר בצורה נפלאה בין פסוקי הנבואה שבפרשתנו, למצבנו הנוכחי מצד הגלות הנוראה והגזירות האיומות בארץ הקודש תובב"א.

"**כל** ארץ ישראל שייכת ליהודים, **ובכולה** צריכים לשבת היהודים, בשלווה ובנחת", קרא הרב בהתרגשות, "ישוב ארץ ישראל אינו רק מאבק להחזיק בארץ, אלא גם ובעיקר לבנות ולפתח את הקיים. יעזור ה' שיקבלו מנהיגי המדינה את השכל הדרוש. שלום ושלווה תהיה בארץ הקודש אשר עיני ה' אלוקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה, בכל אופן, אלא שיתכן ויגיע המצב באופן של 'רווח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר'. יה"ר שתתבטל התכנית מעיקרא, ותחת זה תבוא הישועה לעם

הרה"ג אברהם אחדבא

הרה"ג אהרן יעקב שווי

הרב שלום מ. סימפסון

הרב ניסן מנגל

הרב שלמה מאיעסקי

ישראל כולו – הגאולה האמיתית והשלימה ורבינו בראשנו.

לאחריו הוזמן המרא דאתרא וחבר הבד"צ הרב **אהרן יעקב שווי**, שפתח את דבריו באמירת 'לחיים' לרפואתם הקרובה השלימה והמהירה של שני התמימים השוכבים בבית הרפואה. בדבריו התעכב הרב על מעלתו של חודש תמוז המכונה בפי הרבי חודש של גאולה, הביא דוגמאות מספר ממעלתו של יום ג' תמוז המבטא את ה'למעלה מהטבע' ואיחל שנזכה לראות במוחש את מעלתו הפנימית של החודש שייהפך כולו לששון ושמחה. בדבריו הזכיר הרב גם את חשיבות ההקפדה על הצניעות בזמן הקיץ, בו מאיר 'שמש הוי,,,, ועל הזהירות בעניין העירוב ב'קאנטרי' (איזור הקייט מחוץ לעיר)

לאחר מכן מוזמן מנהל המל"ח וממזכירי הרבי מלך המשיח, הרב **שלום מענדל סימפסון**, לשאת את דברו. "לחיים לחיים", פותח הרב סימפסון את דבריו, "שהרבי נשיא דורנו יתגלה תיכף ומיד ממש, עוד בלילה זה ויוציאנו מגלות מרה זו.

ג' תמוז חל תמיד בסמיכות לפרשת חוקת, המלמדת אותנו, כדברי רש"י: חוקה חקקתי וגזירה גזרתי ואין לך רשות להרהר אחריה. ג' תמוז בכללותו הוא עניין שלמעלה מהטבע ובלתי מובן כלל, על אחת כמה וכמה ג' תמוז תשנ"ד. להבין אי אפשר, אולם אין זה פוטר אותנו כולנו מניצול יום גדול וקדוש זה לחשבון נפש מעמיק ונוקב, מה עלי לעשות? ובמה עלי להוסיף מג' תמוז זה בהנוגע להתקשרות לנשיא הדור, הרבי מלך המשיח?

ימים לא רבים קודם ג' תמוז, ב'היום יום' של כד' סיוון מבהיר הרבי ברור במה היא ההתקשרות אליו. 'התקשרות' איננה סיסמא, זו עבודה ויגיעה, ללמוד השיחות והמאמרים של הרבי, לשבת בהתוועדויות וכמובן אהבת ישראל.

כולם זוכרים את השיחות של הרבי בהם דיבר **בנבואה** שהגיע זמן גאולתכם, ואת השיחה לשלוחים בשבת פרשת חיי שרה תשנ"ב, בה הודיע הרבי באופן ברור כי השליחות **היחידה** שנותרה היא קבלת פני משיח צדקנו.

בהיסטוריה היהודית התרחשה כבר התופעה בה ניסו להתחמק משליחויות נשיא הדור. היה זה כאשר משה רבנו ואהרן הכהן יחד עם שבעים הזקנים הלכו אל פרעה לבקשו לשלח את עם ישראל מארצו. בהגיעם לפרעה הגיעו משה ואהרן לבדם. והזקנים היכן הם? מסביר רש"י שהם נשמטו אחד אחד, לפועל כאשר קרא ה' למשה 'עלה עלי ההרה' הבהיר, עלה לבדך ללא הזקנים.

ויאמינו בה' ובמשה עבדו, הולך גם (כפי שמסבירים המפרשים) על האמונה **בנבואת** משה. תפקידנו ללכת בראש מורם עם נבואת הרבי 'הגיע זמן גאולתכם' שלא נשמע כמוה באלפיים שנות הגלות, נבואה לה מחכים יהודים רבים בכיליון עיניים, נבואה ממנה אמור העולם כולו לרעוש! אין לנו לחפש תירוצים ואמתלאות (אמת לא) וללא ספק יעורר הרבי מלך המשיח רחמים רבים עלינו ויוציאנו מגלות מרה וקשה זו, ויוליכנו קוממיות לארצנו:", קרא בקול נרגש ואת נאומו חתם בהכרזת 'יחי' מעומק הלב.

את פרק הנאומים חתם הרב **ניסן מאנגל** מרבני חב"ד דהשכונה שנשא נאום חוצב להבות. בדבריו קישר בין פרשת פרה אדומה הנקראת בפרשתנו, עליה אמר שלמה המלך החכם מכל האדם, אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני. זאת בשל היות נושאת בתוכה פרדוקס: מטהרת את הטמאים, ומטמאת את הטהורים. בדבריו הקביל בין הנהגתו של הרבי מלך המשיח למצב זה שהביא ל'אין לך רשות להרהר אחריה'.

"כאשר יצא הרבי ב'קירוב הרחוקים' רעש כל ה'עולם'. אולם הרבי לא התפעל, והפך את ה'טמאים' לדעתם, ל'טהורים' שומרי תורה ומצוות בגלוי. ולעומת זאת ל'טהורים', השלוחים ואנ"ש שהגיעו לרבי עם דו"ח בשורות טובות, אמר הרבי שתמיד יש להתקדם, להתפתח ולשגשג. והמצב הנוכחי טוב רק לגבי הדרגה הקודמת, ואילו לגבי הדרגה הבאה, הרי זה בגדר 'טומאה' מצריים וכו'. על פרה אדומה נאמר, 'אין לך רשות להרהר אחריך', כך גם בעניינו בעניין דבריו הקדושים של הרבי ונבואותיו הברורות, אין 'להרהר' ח"ו אחריהם.

בדבריו המשיך, גם לדעת האומרים שדבריו הקדושים של הרבי שהיו בגדר נבואה של ממש – הם לא יותר מ'איחול' 'משאלה' וכיוצ"ב, הרי שעצם העובדה שדברים אלו יצאו מפיו הקדוש

הרי **מוכרחים** הם לבא לידי פועל!

את נאומו חתם בסיפור מאלף לאחר הסתלקותו של אדמו"ר הזקן, אז ישבו חסידים והתוועדו. בין דבריהם התבטאו "מי יודע מתי יבא משיח?.." כששמע זאת אדמו"ר הצ"צ שהיה עוד צעיר לימים קם ואמר, "מחשבה זו הנה 'מחשבה גויית' בלעם הרשע התבטא על ביאת משיח אראנו **ולא עתה**, אשורנו **ולא קרוב**. חסידים צריכים לדעת שמשיח עומד להגיע **כל רגע**!

השעון מורה על השעה 12:30 מסכת הנאומים תמה זה עתה. לפתע פורצת אל אולם בית הכנסת קבוצת השלוחים ומקורביהם מברזיל, המונה למעלה ממאה איש, בשירת "יחי" אדירה. כמו מוכיחים בעצמם, קבל עם ועדה, ש'יחי הוא לא רק הכרזה, אלא גם מחיה'. הם עולים על הספסלים והשולחנות ורוקדים ילדים ומבוגרים, בעלי עסקים וצעירים 'זרוקים'. השירה והריקודים גוברים ועולים, ובית הכנסת כולו מוקף לפתע פתאום בטבעת ענק של אלפי התמימים, השלוחים ואנ"ש בשירה המתחזקת והולכת מרגע לרגע "יחי אדוננו – מורנו ורבינו – מלך המשיח – לעולם ועד. את המנגינה הזו אי אפשר להפסיק...

כנס נשים רב רושם כנגד גזירת ההינתקות

ביום שלישי שעבר, התקיים בגוש קטיף יום עיון ייחודי ומאלף של לימוד עניני משיח וגאולה, לנשי ובנות חב"ד. מאות נשים באו לנווה דקלים שבגוש קטיף כדי לפעול כיבוש הארץ וגאולתה בכוח לימוד תורתו של מלך המשיח.

את יום הלימוד פתח, בחום החסידי האופייני לו, מרצה הגאולה הרב **חיים ששון** שלימוד את הדבר מלכות של כ"ח סיון תנש"א. "בסיון נתנה התורה לעם ישראל שתכליתה היא גלוי האלוקות כאן בתוך העולם וזאת על ידי לימוד התורה וקיום המצוות שבה. חוקי התורה הם שקובעים את מציאות העולם ובכח התורה שאנו פועלים כאן, אנו מכתיבים את כח וצווי התורה. לימוד פנימיות התורה ועניני גאולה ומשיח בפרט הם הדרך הישרה לזרוז והבאת הגאולה."

בהרצאתו בנושא "וילחם מלחמות ה'..הרי זה משיח בודאי", ריתק הרב **שמעון וייצהנדלר** את הנשים בדבריו חוצבי הלהבות על ההכרח בביטול אמיתי למלך וקבלת מלכותו, ביטול אשר בלעדיו לא תיתכן שום עשייה כדבעי. להתבטל למלך מבית דוד כאן למטה פירושו להתבטל להקב"ה. וכשהעם מתבטל למלך הרי הוא מקבל את תוקף המלך, העם הופך להיות כולו חדור במלך, עבד מלך – מלך.

הרב וייצהנדלר ציטט דברי המדרש האומר: "אמר הקב"ה לצדיקי הדור ואומר להם צדיקי העם אף על פי שדברי תורה חביבין עליכם, לא יפה עשיתם שחיכיתם לתורתי ולא חיכיתם למלכותי".

"באנו היום באוטובוסים הממוגנים להביא לכאן אש ולגלות שהאש הזאת אינה אש שמכלה ומכאיבה האש שנעסוק בה היא חזרת מלכות בית דוד באנו לכאן היום לשלב אש ומים. להביא את האש הזאת – לבה רותחת – שנמצאת בפרט בשיחות האחרונות – שיחות של אש – 'הלא כל דברי כאש' – של הרבי מלך המשיח את האש הזאת של ביטול לקבלת המלכות, באנו להעביר גם למוח – למים.

דברי חיזוק מיוחדים השמיע הרב **שלום בער וולפא** שעורר על כך שיש לחזק ולעודד גם את הישובים בשומרון ולעשות כל שאפשר לשמור על שלימות ארץ הקודש כולה כפי שמלמד אותנו ומורה לנו הרבי מלך המשיח. וביקש מהנשים להרתם למבצע כתיבת ספר התורה לזכות גוש קטיף.

לפני צאתן להפסקת הצהריים ולסיור המודרך בגוש, צפו הנשים בסרט ווידאו מרגש ומחזק, מבית היוצר של "לראות את מלכנו" – ובו קטעים נבחרים ומדהימים מדברי הרבי מה"מ בנושא משיח וגאולה – עדויות מפי קודשו על כל שלבי הגאולה העומדת בפתח, על הציפייה לגאולה, על שלימות העם – שלימות הארץ – ושלימות התורה, על הצורך בקבלת המלכות והוספת כוח במלך בהכרזת הקודש "יחי המלך", ועל זהותו של מלך המשיח – מנחם שמו.

את המושב השני פתחה המרצה המחנכת הדגולה הגב' **שרה כץ** בלימוד מעמיק ומרתק בנושא "קרבנות הנשים בבית המקדש" אותו הגישה בדרכה המיוחדת העיונית והנשמתית כאחת. סוד הקרבנות שנלמד על כל דקדוקיו ומשמעויותיו הפנימיות בזמן מיוחד זה, במקום מיוחד זה, ובמעמד מיוחד זה, העמיד אותנו הנשים במצב הכן – "עמדו הכן כולכם" לקבלת פני הרבי מה"מ ולעליה ברוב שירה וזמרה אל בית מקדשינו השלם בירושלים הבנויה להקריב קרבנות תודה בנוסף לקרבנות הנשים בהן אנו חייבות.

הגב' **בלומה נחשון** סיפרה את ההתרחשויות המדהימות שהיו מאחורי הקלעים, בימים שלאחר מה שכינתה 'הפצצה' אותה הטיל הרבי בכ"ח ניסן תנש"א. ההתארגנות לקבלת מלכותו של הרבי, פסק הדין של הרבנים והכרזת הבכורה של "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד" בפני הרבי על-ידי בעלה.

במהלכו של יום העיון, נשא דברי ברכה והתעוררות ד"ר **שמלה**, מתושבי המקום גיבורי החיל. ד"ר שמלה תאר בכאב רב את המצב הנורא והעגום בו שרוי כל הישוב היהודי באזור, סכנת החיים המתמדת בה הם שרויים, אנשים נשים וטף, והאכזבה מההזנחה וההתעלמות לה הם זוכים מצד השלטונות. כל עזרה ועידוד מתקבלים כאן באהדה רבה והחדרת המודעות בענייני גאולה ומשיח ולימוד פנימיות התורה בודאי תחזק את המקום ואת יושביו.

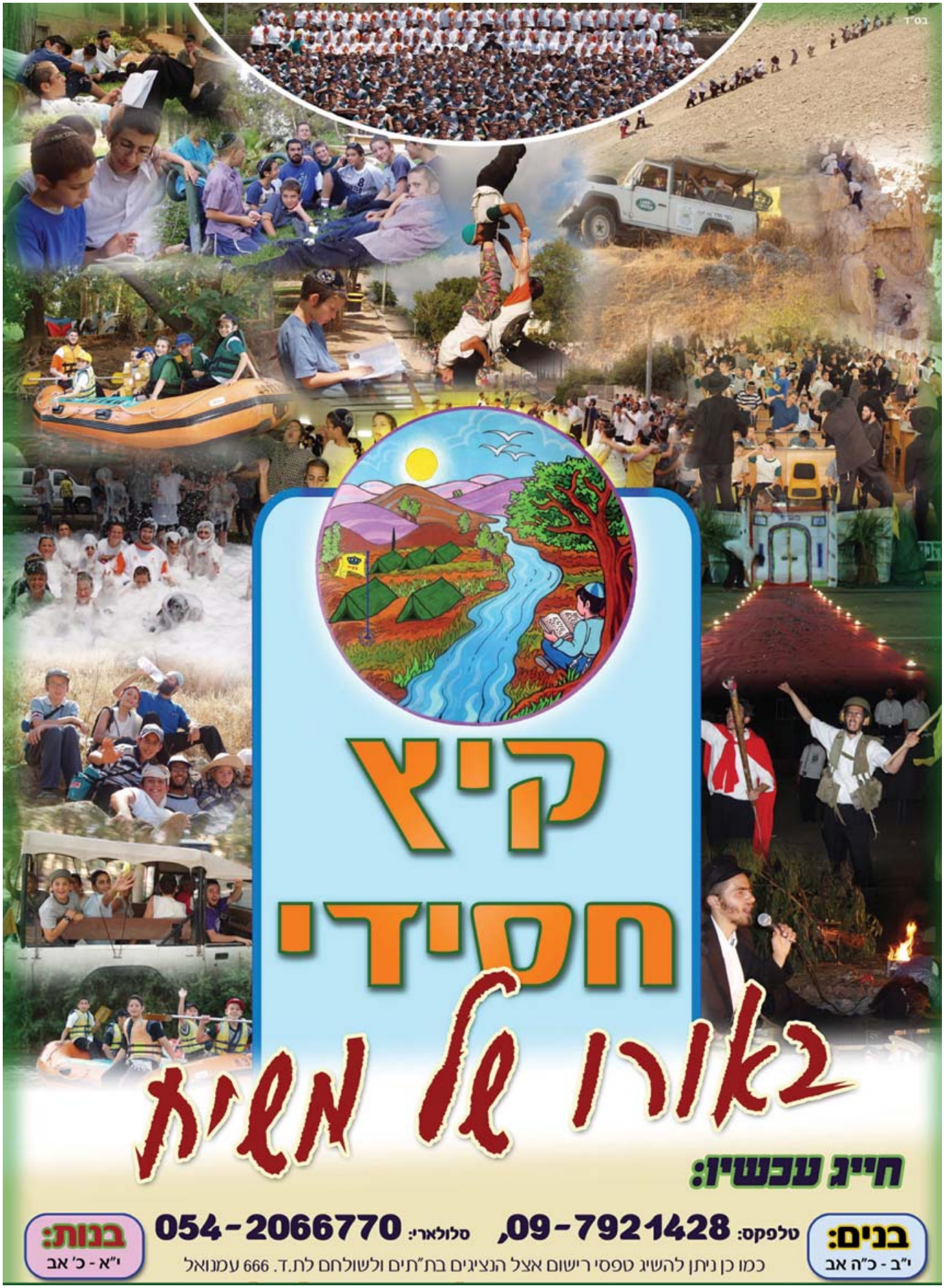
בבקשה נפשית עמוקה פנתה אחת הנשים תושבות המקום: תמיכה כספית באמצעות הלוואה לתושבי המקום באמצעות הקרן "מאמין וזורע" שתהווה סיוע רב ועידוד אמיתי לאחינו תושבי הגוש.

אל שיאו המרומם והמשמח הגיע יום עיון ייחודי זה בהתוועדות של 'שמחה פורצת גדר' בניצוחה הלבבי המרגש של הגב' **ל. ברוצקי**. הנשים למדו ניגון חסידי, התאחדו עם הניגונים המרוממים ויצאו יחד בשירה וריקודים בליווי תופים, מוכנות לקבלת פני משיח ברוב שירה וזימרה.

במהלכו של יום העיון קבלו עליהן הנשים את מלכותו של הרבי מלך המשיח בחתימה על טופסי הצהרה של קבלת המלכות שחולקו במקום. בסיומו של יום יצאו הנשים בתחושת נצחון שהנה הנה משיח כבר כאן!

כתר
שרותי הסעות
במחירים מוזלים

קנדי
לה-גרדיה
נוארק
$27
$60
JFK
LGA
NEWARK
Airport pickup
אפשרות איסוף משדה התעופה
718-753-4054
Keter
Van Service
Reasonable Prices
נהגים
מאנ"ש
דוברי עברית

בס"ד
קיץ
חסידי
באורו של משיח
חייג עכשיו:
בנים:
י"ב - כ"ה אב
טלפקס: 09-7921428,
סלולארי: 054-2066770
כמו כן ניתן להשיג טפסי רישום אצל הנציגים בת"תים ולשולחם לת.ד. 666 עמנואל
בנות:
י"א - כ' אב

במחנה צבאות השם

דיוקים בפרשה

"חבר'ה, זה לא עסק," הכריז מוישי בכיתה באחד הימים האפורים של השבוע האחרון. "מה קרה?" שאלנו אותו.

"לא קרה כלום," השיב מוישי. "נו, אז מה בדיוק הבעיה?" הקשה שאולי.

"הבעיה היא," הטעים מוישי, "שהרבי מלך המשיח עוד לא התגלה. עובר יום ועוד יום וכלום לא קורה, הגלות ממשיכה. חייבים להתעורר ולעשות משהו."

הנהוני הסכמה נשמעו מכל עבר. לאחר ישיבה שנמשכה שעות ארוכות בדיונים אינסופיים מה לעשות בשביל לזרז את ההתגלות החלטנו לפתוח שיעור שבועי (פעם בחודש לפחות), לכל ילדי השכונה, שבו נלמד ענייני גאולה ומשיח. יהיה אפילו כיבוד...

סיכמנו (גם זה לקח כמה שעות) מה תפקידו של כל אחד לקראת האירוע החשוב, והתפזרנו בתחושה טובה שסוף-סוף גם אנחנו עושים משהו.

לפי התכנון, השיעור היה אמור להתקיים ביום שלישי בשעה 7:00 בערב בדיוק, בבית-הכנסת הגדול. הכול דווקא הלך מצוין. כולם ביצעו את תפקידיהם ללא דופי. חוץ מחברי הכיתה הגיעו אפילו שישה ילדים מהשכונה, הגבאי הסכים לפתוח את המקום ולא עשה בעיות מיוחדות (חוץ מזה שהוא ממש התעקש שנשאיר את המקום נקי ומסודר), ערכנו את הכיבוד על השולחן והתיישבנו, ורק אז שמנו לב ש... מוישי, מוסר השיעור, לא הגיע.

7:35. הכיבוד כבר נגמר. שרנו 3 ניגונים של הרבי, ו...דמות אדומה ומתנשפת נכנסה לבית-הכנסת. מוישי. לא הצלחתי להתאפק ולחשתי לו: "מה קורה אתך? שכחת שאתה מוסר פה שיעור היום? אתה כזה 'כוכב'..."

מוישי לא התבלבל. הוא החל להרצות בקול בוטח: "נכון, אני מודה. אני כוכב. וגם אתה (הוא הצביע לעברי) וכל יהודי. בפרשת בלק נאמר: 'דרך כוכב מיעקב'. פסוק זה מדבר על מלך-המשיח, אך חכמינו מסבירים במקום אחר, שהפסוק מתכוון לכל יהודי."

"אז שיחליטו," העיר מישהו, "או שמתכוונים למשיח או שמתכוונים לכולם."

"גם וגם," ענה מוישי. "בכל יהודי מתחבא משיח קטן, זאת אומרת, ניצוץ מנשמתו של משיח. ואת הניצוץ הזה צריך לגלות על-ידי שמוסיפים בתורה ובמעשים טובים."

כשהסתיים השיעור כבר נדלקו כמה כוכבים בשמים. וגם כמה ניצוצות בלב. ניצוצות של משיח...

(ע"פ לקו"ש ח"ב ע' 599)

תנועת הנוער
'צבאות השם' ארה"ק

2 השלישייה הנצחית
'מחנה' מול 'בסיס'...

4 שעת סיפור
מצווה תמורת שעון

6 חיילים בהפסקה
הבמה שלנו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מאת: מ. בן ישי

פרק י"ד

תקציר: ילדי השלישייה בנו 'מחנה' ממנו צפו על בית "בעל הקסקט". הם מצאו שישנה שעה קבועה בצהריים שבה נכנס הלה לביתו. היה זה לאחר שהשלישייה, בצירוף אביחי, שיפצו – בתחילת הצהריים – את המחנה מחדש (לאחר שיד נעלמת 'טיפלה' בו). לפתע, פולש למקום ילד לא מוכר...

'מחנה' מול 'בסיס'...

אם-כי לעצמם הוכו השלישייה בתדהמה מהעזתו של הילד, הרי שלוי"ק לחש הלצה שנונה שהזכירה להם את תפקידם האמיתי, והם פרצו בצחוק משחרר שהתמיה את הפולש החדש והלא מוכר... חברי השלישייה לא התייחסו כל-כך למעשיו, והמשיכו במעקבם הסודי, אלא שמידי פעם הציצו לעברו – אולי יבינו את כוונתו.

עבר מעט זמן, והם הבינו. הוא רוצה להקים גם 'מחנה'! אבל למה דווקא לידם? – זאת לא הבינו. עד שסאשה-אביחי פנה אליו והציע לו בעדינות עזרה. הילד הזר דחה אותו בזלזול עד שאביחי הרגיש כי ההצעה פגעה בו והתנצל. אז קלטו שיש להם עסק עם טיפוס עויין, וכנראה שהוא זה שתקע להם את המקלות בגלגלים עד עכשיו.

לאחר התייעצות קצרה וחרישית החליטו להניח לו לעשות כרצונו, אך להיזהר ממנו ולהסתיר מפניו את מטרתם, כהוראת הגמרא: "כבדהו וחשדהו"! אין שום סיכוי שהילד הזה יתגבר עליהם במקרה ויזמום דבר בליבו – אמרו לעצמם – שהרי אנו ארבעה והוא אחד...

באשר לשימי עצמו, הוא אכן העיז וברוב להט קנאתו פתח מחנה במרחק-מה מהם – לאחר שתלש כמה מודעות שלשום והרס אתמול את ה'מחנה' – אך עדיין פחד שמא יחליטו השלישייה להרחיקו מהם אחת ולתמיד – דבר שלא יִקָשֶׁה עליהם כלל בהתחשב במספרם העודף עליו פי ארבעה, לכן מיהר לסיים את בנייתו. אלא שגם לאחר-מכן, כאשר כבר ישב על גבי הקרש הקשור לענף ספון בין כותלי הקרטון הנמוכים, עדיין קינן חשש זה בליבו ללא הרף, והוא החליט לעשות מעשה נועז מצידו.

בהתחשב בעובדה שבלב השלישייה פועם לב יהודי חם – הרי בוודאי לא ידחו אותו אם ידבר איתם בנחת ולא ימשיך להתנכר אליהם. הרי בסך-הכל הוא זה שרודף אחריהם בגלל גאוותו הבלתי מנוצחת.

וכך, אחרי דקות ארוכות כנצח של שתיקה סמיכה משני הצדדים, הגיעה סוף-סוף שעה שבה הקרח הומס במקצת, אם-כי גם אז דיבר שימי, הילד הזר, בגמגומים רבים והִרבה לשתוק מאשר לדבר.

מהר מאוד קלחה השיחה בין השלושה לבין שימי (כמובן, שמנחם נשאר תמיד מרותק לעמדת התצפית הסודית, כשהוא משים את עצמו כשקוע בספר, וטוב שכך, מאחר

והוא, במזגו הסוער והמתלקח במהירות יכל 'בטעות' להרוס את השיחה הנאה שזרמה לה בנחת), במהלכה החל אט-אט שימי להבין מעט מגודל נפשם של הילדים שמולו ומעוז רוחם והתקשרותם הממריצה אותם לעשות את כל הפעולות שבזכותם התפרסמו.

רק כשהגיעו לנושא המודעות התלושות – אחרי פיתול מילולי ארוך שעשה לוי"ק כדי לא להביך את שימי – התפרץ שימי וקרא: "וודאי שאתלוש! וכי למה אתם מפרסמים תחת שם המועדון "יחי .. המשיח'..?!" – הוא מיד נרגע ונבוך, כי הבין שבעצם הודה במעשהו! מה גם שהשלישייה דיברו אליו עד עכשיו בנחת ובכבוד...

לוי"ק, באצילות נפש, לא התייחס כלל להתפרצותו של שימי – אף שהבין עוד לפני כן שהוא זה שתלש את המודעות – והחל לספר לו בקול שליו ומדוד על הרבי מליובאוויטש הענק שבענקים שבדבריו לא ניתן להטיל צל של ספק... הרבי הוא אדם שמלותיו הֵנן אמת צרופה ומדויקת ללא כחל וסרק, ממש כאחד הנביאים!... (חשוב לציין, שהיה זה לפני שנים רבות, אז טרם התפרסם הדבר, והיה צורך להבהיר ולהסביר זאת לכל אחד. ואכן לוי"ק עשה זאת בחכמה ובכבוד, כדי ששימי יבין זאת היטב ולכן בהמשך עתיד להסכים איתם בכל ליבו).

כעת שתק שימי. נכון יותר לומר שהוא עשה חשבון עם עצמו, האם הייתה שווה דרכו עד כה; "הרי תמיד הערכתי את גדולתה של השלישייה" – שקע במחשבה – "ואפילו רק בזכות הסיפור-החי שניצב כאן מולי (הרי הוא סיפור הגעתו המופלא של סאשה-אביחי לתוך השלישייה) מגיע להם את מלוא הכבוד וההערצה..."

לפתע – מתוך מחשבות אלו – נמלט מפיו באי-רצון: "כן! גם אני..." ונשתתק בבהלה. בעיניים בוחנות שאלו שמוליק מיד למה הייתה כוונתו, והוא – מעט בגמגום – סיפר להם על הזקן 'שלו' כשהוא מוסיף בסיימו כמה מילים מוזרות: "עכשיו הוא כבר לא צריך אותי כמו קודם..." – לנו ברור שאמר זאת משום שבנו של הזקן הגיע לאחרונה לשכונה, אבל לשלישייה היו מילים אלו מוזרות מעט. אכן, אילו היו השלישייה מחטטים עוד טיפה, היו מגלים בקלות את הקשר ל'בעל הקסקט', אך הם לא אבו לנבור במה ששימי העלים...

ברגע זה פילח בראשו של שימי הזכרון הכואב, אותו לא נטה לשכוח מאז טייל עם הזקן ליד ביתו של לוי"ק, כאשר נשמעו משם צלילי הענוגים של הכינור – אז נדמה היה בעיניו שהזקן מעדיף את לוי"ק על פניו. וכעסו הדף את מחשבותיו הטובות כאלף פסיעות אחורה, ובעיניו ניצת זיק נסתר של קנאה אכולה.

זיק כזה תופס לוי"ק על נקלה, ומיד שם לב שמשהו השתנה בלב הילד. אך שימי התעשת במהירות, וכאילו כדי לחפות על מבוכתו – ואולי בגלל שהבין שלוי"ק קלט אותו, היטה את הנושא לאפיק אחר ושאל בחיוך משונה: "האם רואים אתם את תחילתו של בסיס הצבא הישן שאמור להיות אי-שם במדרון ההר?"

הפעם נדרך שמוליק, "מהיכן אתה יודע על קיומו של בסיס שכזה?"

...בדיוק אז הביט שמוליק למרפסת הבית, ולהפתעתו ראה שוב את העיגולים המוזרים הנחים על הקיר...

"הזקן שאיתו אני מבלה שעות ארוכות, הוא שגילה לי זאת," ענה שימי שחש מותקף משאלתו הישירה של שמוליק, "הוא גם סיפר לי שבסיס זה נבנה לפני שנים רבות, וגם אז, בנו אותו בעומק היער ורק מעטים ידעו עליו."

עוד טרם הספיקו השלישייה לבחון את הדבר ולענות לו, קפץ שימי מהעץ. הוא אמר שהוא ממהר ל'מעריב' ונעלם במהירות.

"מה החיפזון שלו?" 'התעורר' עכשיו מנחם ממרומי הענפים, "השמש עדיין לא שקעה לגמרי, הנה, היא עומדת ממש מעל בית 'בעל הקסקט' והוא כבר בורח... מוזר הילד הזה!"

בדיוק אז הביט שמוליק למרפסת הבית, ולהפתעתו ראה שוב את העיגולים המוזרים הנחים על הקיר. הוא פחד, ובהצביעו לחבריו על האורות דמיין לעצמו את 'בעל הקסקט' יוצא למרפסת, ותופס אותם על-פי העיגולים שבוודאי יסובבוהו לחפש את מקורם.

למזלם, היה איתם סאשה-אביחי, הוא פתר להם את הבעיה כשהוא מתגלגל מצחוק. הוא תפס את המשקפת בידו ונענע אותה. ביחד אתה נעו גם העיגולים המוזרים – ואז הבינו, המשקפת שימשה כמראה לקרני השמש שעמדו מולה, ויצרה שני עיגולי אור על הבית אליה היא מכוונת. הם נעלמו מיד יחד עם השמש ששקעה מאחורי ההרים.

את תפילת מנחה וערבית עשו השלישייה בבית-כנסת סמוך. לצערם, המניין הקטן התעכב עד סוף השיעור שבין מנחה למעריב, וזמן המעקב היקר הלך והתבזבז...

המשך יבוא בעז"ה

סיפור

מאת: מש"י גולד

מִצְוָה תְּמוּרַת שָׁעוֹן

הָרַבִּי הָרַיַּ"ץ רַבִּי יוֹסֵף-יִצְחָק, בְּהְיוֹתוֹ יֶלֶד, הָיָה נוֹהֵג לִלְמֹד מִשְׁנָיוֹת בְּעַל-פֶּה וּתְמוּרַת הַלִּמּוּד הָיָה מְקַבֵּל מֵאֲבִיו הָרַבִּי הָרַשַׁ"ב חֲמֵשׁ קוֹפֵּקוֹת עַל כָּל פֶּרֶק מִשְׁנָיוֹת שֶׁלָּמַד בְּעַל-פֶּה. אַף אִמּוֹ הָרַבָּנִית שְׁטֶרְנָא שָׂרָה נָהֲגָה לָתֵת לוֹ חֲמֵשׁ קוֹפֵּקוֹת בְּכָל יוֹם.

יוֹם אֶחָד יָשַׁב הַיֶּלֶד יוֹסֵף-יִצְחָק וְחָשַׁב עַל הַסְּכוּם שֶׁהִצְטַבֵּר בִּרְשׁוּתוֹ וְהַחוֹבוֹת שֶׁעֲדַיִן חַיָּבִים לוֹ. לְאַחַר חִשּׁוּב קָצָר גִּילָה שֶׁבִּרְכוּשׁוֹ הוּא יָכוֹל לִרְכֹּשׁ לְעַצְמוֹ סְפָרִים מִסְפָּר בִּכְרִיכָה טוֹבָה, וְשָׁעוֹן בַּעַל שַׁרְשֶׁרֶת מֻזְהָבֶת.

בְּאוֹתָם יָמִים שָׂרַר הַדּחַק וְהַמַּחְסוֹר בְּבֵיתָם שֶׁל הָרַבִּי הָרַשַׁ"ב וּבְנֵי מִשְׁפַּחְתּוֹ. בֵּיתָהּ שֶׁל הַסַּבְתָּא הָרַבָּנִית רִבְקָה אִמָּנוּ הוֹסִיף לִהְיוֹת פָּתוּחַ לִרְוָחָה בִּפְנֵי כָּל אוֹרֵחַ, וְאִישׁ לֹא יָדַע שֶׁלְּמִשְׁפָּחָה שֶׁל הָרַבִּי אֵין כֶּסֶף, אֲבָל בְּנֵי הַבַּיִת יָדְעוּ זֹאת הֵיטֵב.

גַּם הַיֶּלֶד יוֹסֵף-יִצְחָק הֵבִין שֶׁהַמַּצָּב הַכַּלְכָּלִי בַּבַּיִת אֵינוֹ טוֹב. עַד אוֹתוֹ יוֹם הָיָה מְקַבֵּל מֵהוֹרָיו כֶּסֶף וּפִתְאוֹם הֵם הִפְסִיקוּ לָתֵת! יוֹסֵף-יִצְחָק הָיָה יֶלֶד מְחֻנָּךְ מְאוֹד וְכַמּוּבָן לֹא בִּקֵּשׁ מֵהוֹרָיו שֶׁיְּשַׁלְּמוּ לוֹ אֶת הַכֶּסֶף, אֲבָל הַדָּבָר הִבְהִיר לוֹ שֶׁהַמַּצָּב הַכַּלְכָּלִי בַּבַּיִת לֹא טוֹב...

הוּא הֵבִין גַּם שֶׁלֹּא יוּכַל לְבַקֵּשׁ אֶת הַכֶּסֶף שֶׁעוֹד חַיָּבִים לוֹ, וְכָךְ הָיָה עָלָיו לְהַחְלִיט מַה לִּקְנוֹת קוֹדֶם, אֶת הַסְּפָרִים אוֹ אֶת הַשָּׁעוֹן. מַה דַּעְתְּכֶם? בַּסְּפָרִים יוּכַל לִלְמֹד וּלְהַחְכִּים בַּתּוֹרָה, נָכוֹן. אַךְ דַּעְתּוֹ הָיְתָה:

"הַשָּׁעוֹן נָחוּץ לִי יוֹתֵר. כַּאֲשֶׁר יִהְיֶה לִי שָׁעוֹן, אוּכַל לִשְׁמֹר טוֹב יוֹתֵר עַל הַזְּמַן שֶׁלִּי. כָּל שָׁעָה וַאֲפִלּוּ כָּל דַּקָּה תִּהְיֶה מְחֻשֶּׁבֶת וּמְנֻצֶּלֶת הֵיטֵב. כְּמוֹ שֶׁחֲסִידִים מְצַוִּים לַעֲשׂוֹת - לִשְׁמֹר עַל הַזְּמַן." כָּךְ הוֹסִיף הַיֶּלֶד יוֹסֵף-יִצְחָק לְהַפְלִיג בְּדִמְיוֹנוֹ וּלְתַכְנֵן תָּכְנִיּוֹת, לְבַסּוֹף, נִכְנַס הַבַּיְתָה וְסִפֵּר לְאִמּוֹ הָרַבָּנִית עַל תָּכְנִיּוֹתָיו וּמַחְשְׁבוֹתָיו.

אִמּוֹ הִסְכִּימָה, וְכָךְ יָצָא הַיֶּלֶד לְקַבֵּץ אֶת כָּל רְכוּשׁוֹ שֶׁנִּמְצָא אֵצֶל אֲנָשִׁים שׁוֹנִים בְּתוֹר הַלְוָאַת גְּמִילוּת-חֲסָדִים. בְּכָל פַּעַם שֶׁהָרַבִּי הָרַשַׁ"ב וְאִשְׁתּוֹ הָרַבָּנִית נָתְנוּ לִבְנָם כֶּסֶף כְּשָׁכָר עַל לִמּוּד הַמִּשְׁנָיוֹת, הוּא לֹא בִּזְבֵּז אוֹתוֹ עַל מַמְתַּקִּים אוֹ עַל דְּבָרִים שֶׁיְּלָדִים אוֹהֲבִים לִקְנוֹת. הוּא חָסַךְ פְּרוּטָה לִפְרוּטָה עַד שֶׁהִצְטַבֵּר בִּרְשׁוּתוֹ סְכוּם כֶּסֶף רַב - רוּבָּל שָׁלֵם!

בַּפַּעַם הָרִאשׁוֹנָה שֶׁהִצְטַבֵּר בִּרְשׁוּתוֹ רוּבָּל שָׁלֵם יָעַץ לוֹ אָבִיו הָרַבִּי לַעֲשׂוֹת בַּכֶּסֶף גְּמִילוּת-חֶסֶד, שֶׁכֵּן לֹא כְּדַאי שֶׁכֶּסֶף יַעֲמֹד סְתָם כָּךְ מִבְּלִי לַעֲשׂוֹת בּוֹ דָּבָר.

וְאָכֵן, שָׁמַע הַיֶּלֶד יוֹסֵף-יִצְחָק בְּקוֹל אָבִיו וְהִפְקִיד אֶת הַכֶּסֶף בְּיָדָיו שֶׁל הַגַּבַּאי שֶׁל "מַלְבִּישׁ עֲרֻמִּים" שֶׁתַּפְקִידוֹ הָיָה לִקְנוֹת בְּגָדִים וּלְחַלְקָם לְמִשְׁפָּחוֹת עֲנִיּוֹת. יוֹסֵף-יִצְחָק הוֹסִיף לִלְמֹד בְּשִׁקִּידָה בְּכָל יוֹם פֶּרֶק שָׁלֵם מִשְׁנָיוֹת וּרְכוּשׁוֹ גָּדַל.

אֶת הַכֶּסֶף הַנּוֹסָף שֶׁהִצְטַבֵּר הוּא הִפְקִיד בְּיָדָיו שֶׁל הַגַּבַּאי שֶׁל "לֶחֶם אֶבְיוֹנִים" שֶׁתַּפְקִידוֹ הָיָה לִקְנוֹת דְּבָרֵי מַאֲכָל לְמִשְׁפָּחוֹת דַּלּוֹת אֶמְצָעִים. יוֹסֵף-יִצְחָק לָמַד בְּכָל רֶגַע פָּנוּי וּבְכָל שָׁבוּעַ גָּדְלוּ חֶסְכּוֹנוֹתָיו. הוּא הִגִּיעַ לַחֲמִשָּׁה עָשָׂר רוּבָּלִים!

כְּשֶׁרָאָה שֶׁהִגִּיעַ לִסְכוּם כֹּה גָּבוֹהַּ, הֶחְלִיט לְהָמִיר אֶת הַמַּטְבְּעוֹת בְּמַטְבֵּעַ זָהָב אֶחָד.

וְאָכֵן, אָסַף הַיֶּלֶד אֶת הָרוּבָּלִים שֶׁהָיוּ חַיָּבִים לוֹ הַגַּבָּאִים שֶׁל אֲגֻדּוֹת גְּמִילוּת-הַחֲסָדִים וְהֶחְלִיף אוֹתָם בְּמַטְבֵּעַ זָהָב. הוּא אָהַב מְאוֹד אֶת מַטְבֵּעַ הַזָּהָב וְהָיָה מִשְׁתַּעֲשֵׁעַ בָּהּ בְּכָל הִזְדַּמְּנוּת.

איור: צבי הירש בראון

יוֹם אֶחָד, בְּעוֹדוֹ מְשַׂחֵק עַל הַשָּׁטִיחַ עִם הַמַּטְבֵּעַ, נִכְנַס ר' קָאפִּיל הַסּוֹחֵר אֶל בֵּיתוֹ שֶׁל הָרַבִּי הָרַשַׁ"ב. ר' קָאפִּיל בִּקֵּשׁ מֵהָרַבִּי גְּמִילוּת חֶסֶד שֶׁל עֶשְׂרִים וּשְׁמוֹנָה רוּבָּלִים לִקְנוֹת סְחוֹרָה. אַךְ הָרַבִּי הָרַשַׁ"ב אָמַר לוֹ: "אֵין בְּיָדִי כֶּסֶף לְהַלְווֹת לְךָ, גַּם לִי אֵין דֵּי כֶּסֶף בְּיָמִים אֵלּוּ."

הַסּוֹחֵר רָאָה אֶת מַטְבֵּעַ הַזָּהָב שֶׁל יוֹסֵף-יִצְחָק וְאָמַר:

"נָכוֹן שֶׁמַּטְבֵּעַ זֶה אֵינוֹ שָׁוֶה אֶלָּא חֲמִשָּׁה-עָשָׂר רוּבָּלִים, אַךְ בְּשָׁעַת הַדְּחַק גַּם זֶה טוֹב..."

יוֹסֵף-יִצְחָק הִתְכַּוֵּן בְּתוֹכוֹ. הוּא הֵרִים אֶת עֵינָיו וְהִבִּיט אֶל אָבִיו לִרְאוֹת מַה תִּהְיֶה תְּגוּבָתוֹ. הוּא רָאָה כִּי עַל שְׂפָתָיו עָלָה חִיּוּךְ וְעֵינָיו הַטְּהוֹרוֹת מְאִירוֹת. סְעָרָה הִתְחוֹלְלָה בְּנַפְשׁוֹ שֶׁל הַיֶּלֶד - לָתֵת אֶת הַמַּטְבֵּעַ אוֹ לֹא לָתֵת? הֲרֵי יֵשׁ לוֹ תְּכָנִיּוֹת חֲשׁוּבוֹת עַד מְאוֹד בְּקֶשֶׁר לַכֶּסֶף...

כְּשֶׁהָלַךְ ר' קָאפִּיל אָמַר הָרַבִּי לִבְנוֹ:

"דַּע לְךָ בְּנִי! גְּמִילוּת חֶסֶד גְּדוֹלָה יוֹתֵר מִנְּתִינַת הַצְּדָקָה. כִּי גְּמִילוּת-חֶסֶד נוֹתְנִים גַּם לַעֲנִיִּים וְגַם לַעֲשִׁירִים, וּכְשֶׁלֹּא רוֹצִים לָתֵת וּבְכָל זֹאת נוֹתְנִים הֲרֵי זֶה טוֹב עוֹד יוֹתֵר! מַלְוִים לַזּוּלַת לְמֶשֶׁךְ שָׁבוּעַ וּמְקַבְּלִים חֲזָרָה, וְכָךְ מַרְוִיחִים מִצְוָה גְּדוֹלָה..."

קָשֶׁה הָיָה לְיוֹסֵף-יִצְחָק לְהַפְרֵד מִמַּטְבֵּעַ הַזָּהָב אֲפִלּוּ לִזְמַן קָצָר. "אֵין בְּרֵרָה," חָשַׁב יוֹסֵף-יִצְחָק, "אֲבָא אוֹמֵר שֶׁמִּצְוַת גְּמִילוּת חֲסָדִים גְּדוֹלָה מִמִּצְוַת צְדָקָה וּלְכָךְ אִי-אֶפְשָׁר לְסָרֵב..."

רָץ יוֹסֵף-יִצְחָק לַחֲנוּתוֹ שֶׁל הַסּוֹחֵר לְקַיֵּם אֶת הַמִּצְוָה, לִבּוֹ הִתְכַּוֵּץ וּלְשׁוֹנוֹ דָּבְקָה לְפִיו. בְּסֵתֶר לִבּוֹ קִוָּה שר' קָאפִּיל הִסְתַּדֵּר בֵּינְתַיִם עִם גְּמִילוּת-חֶסֶד אַחֶרֶת. אַךְ תִּקְוָתוֹ הִתְבַּדְּתָה. בִּרְאוֹת ר' קָאפִּיל אֶת יוֹסֵף-יִצְחָק נֶאֱנַח בִּכְבֵדוּת וְאָמַר:

"דָּרוּשׁ לִי כֶּסֶף רַב. אֶל דְּאָגָה, בַּשָּׁבוּעַ הַבָּא תִּקַּבֵּל בְּעֶזְרַת ה' אֶת כַּסְפְּךָ בְּחֲזָרָה. רַק לְשָׁבוּעַ אֶחָד דָּרוּשׁ לִי הַכֶּסֶף." קָשֶׁה הָיָה לְיוֹסֵף-יִצְחָק לְהַפְרֵד מֵרְכוּשׁוֹ, בְּשִׁתִּיקָה הוֹצִיא אֶת אוֹצָרוֹ הַיָּקָר וְנָתַן אוֹתוֹ בְּיָדָיו שֶׁל ר' קָאפִּיל.

אֶל 'הַחַיִּידֶר' הוּא הִגִּיעַ בְּאִחוּר רַב וְהַמּוֹרֶה ר' נִיסָן הִבִּיט בּוֹ בְּמַבָּט שֶׁל תּוֹכֵחָה. הַתַּלְמִידִים הָיוּ שְׁקוּעִים בְּלִמּוּדָם, אַךְ יוֹסֵף-יִצְחָק - לִבּוֹ וּמַחְשְׁבוֹתָיו בְּמָקוֹם אַחֵר... הוּא כְּבָר רוֹצֶה אֶת מַטְבֵּעַ הַזָּהָב שֶׁלּוֹ בַּחֲזָרָה. הֲרֵי הוּא רוֹצֶה לִקְנוֹת אֶת הַשָּׁעוֹן בַּעַל הַשַּׁרְשֶׁרֶת הַמְּזֻהֶבֶת וּלְהַרְגִּישׁ גָּדוֹל. הַיַּעֲמֹד ר' קָאפִּיל בְּדִבּוּרוֹ? הַאִם יְקַבֵּל אֶת מַטְבֵּעַ הַזָּהָב בַּחֲזָרָה?

"עָלֶיךָ לִשְׁמֹחַ!" שָׁמַע לְבַסּוֹף יוֹסֵף-יִצְחָק קוֹל קָטָן בְּלִבּוֹ. "הֵן שָׁמַעְתָּ בְּקוֹל אָבִיךָ וְעָמַדְתָּ בַּנִּסָּיוֹן... זָכִיתָ לְקַיֵּם מִצְוָה גְּדוֹלָה בְּמָמוֹנְךָ..."

פתרון החידה מגליון מס' 12 (פרשת קורח):

יש סוג של ניסים שה' עושה (כמו בגאולת הרבי הריי"צ) שבהם הנס לא "שובר" את הטבע, אלא נראה כמו דבר טבעי והעולם ממשיך להתנהג כרגיל.

חידת מונה

בתמונה שלפניכם מסתתר רעיון מתוך ה'דבר מלכות לנוער' על פרשת בלק היוצא לאור ע"י תנועת הנוער 'צבאות השם'. זהו את הקשר ושילחו אלינו.

בשתמאסרו של הרבי הריי"צ שהה הרבי שליט"א בלנין ברז והחביא את כתבי היד של הרבי הריי"צ. **ביום** שלישי - י"ב תמוז תרפ"ט התבשר הרבי הריי"צ על שחרורו המלא מהגלות שנלווה עליו. **למחרת**, ביי"ח תמוז קיבל הרבי הריי"צ את תשובת השחרור. **הרבי הריי"צ** קרא לימים י"ב-י"ח תמוז בשם: 'מועד המועדים'. **בגיל** ו ו פחות יום החל הרבי הריי"צ להניח תפילין. **היה** זה ביום שישי י"א תמוז תרנ"א. **התפילין** שהניח היו שייכות לרבי המהר"ש. **בפרשת** בלק מובאת הנבואה על ביאת המשיח והגאולה העתידה. **בלעם** היה צאצא של לבן הארמי. **שבעים** ושמונה אלף ושש מאות שופטים היו לעם-ישראל בהיותם במדבר.

מאת: אבי רז

גיליונות בורעסקה

מאת: מענדי ליפשיץ, בן 8 מגדל העמק:

'פצצה' של מוסיקה

ימני ושמאלני עומדים בגוש קטיף, פתאום נופלת פצצת מרגמה.

ימני: אתה רואה? הערבים לא עוזבים אותנו. הם מפציצים בלי סוף.

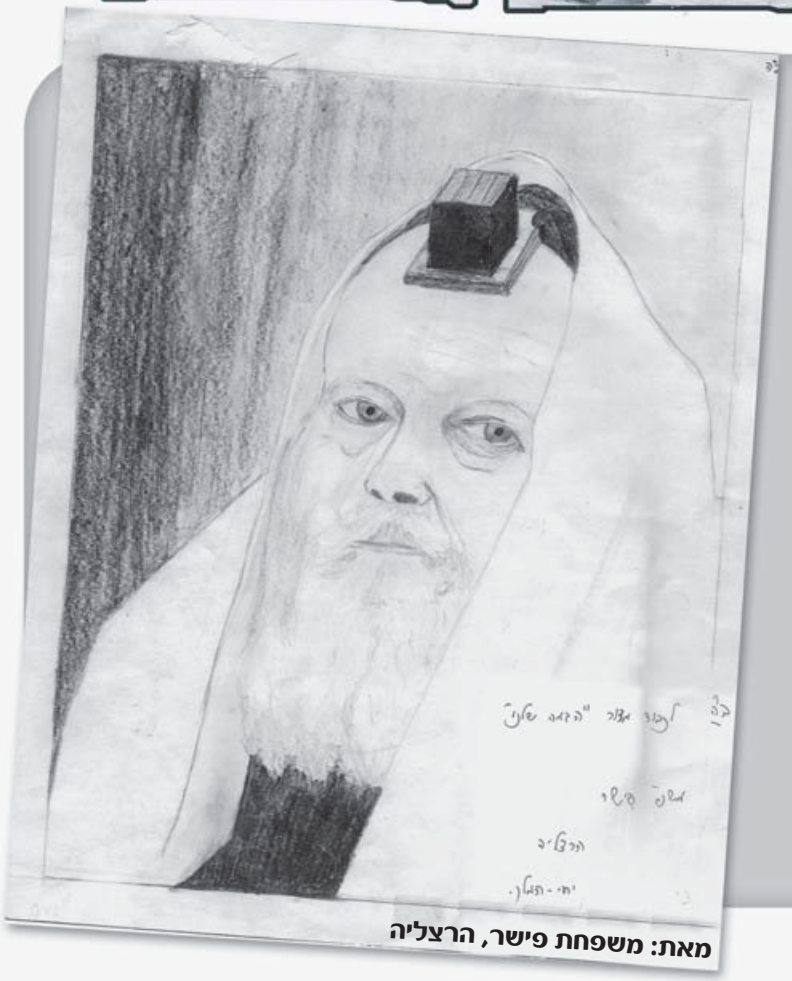
שמאלני: מה פתאום? זו בכלל מוסיקת רקע לנחם את אלו שמצטערים על ההתנתקות.

מאת: נחום פרקש, קרית מלאכי:

מוסיף והולך...

מי הולך בהתחלה על 4, אח"כ על 2 ובסוף על 3?

תשובה: בן אדם. כשהוא תינוק הוא זוחל על 4. כשהוא מתבגר הוא הולך על 2. כשהוא מזדקן הוא הולך על 3 (מקל הליכה)...

מאת: משפחת פישר, הרצל"ה

מדור 'הבמה שלנו' מופיע פעם בשבועיים.

הנכם מוזמנים לשלוח לנו את יצירותיכם: שירים, סיפורים, ציורים, בדיחות, חידות וכו'

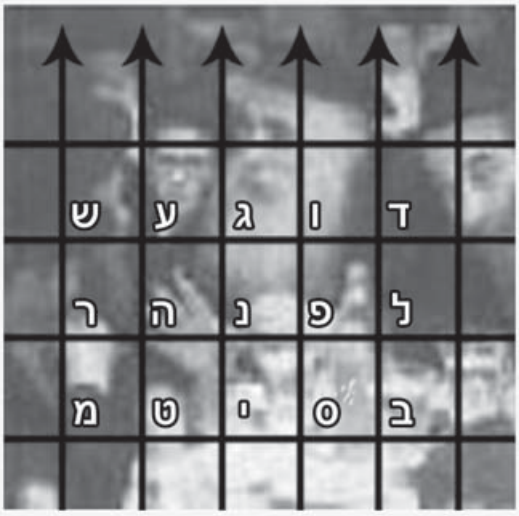
החומר היפה ביותר יתפרסם בעז"ה בגליונות הבאים.

מאת: ש. וייס

מה השאלה?

לכבוד חג הגאולה י"ב תמוז קיימו החסידים אשר מעבר למסך הברזל (רוסיה) התוועדות. עליכם לגלות מהו הנושא של ההתועדות.

חלקי התמונה שמימין לקוחים מהתמונה הגדולה. זהו את מיקומו של כל חלק וכתבו את האות שעליו. מה יצא?

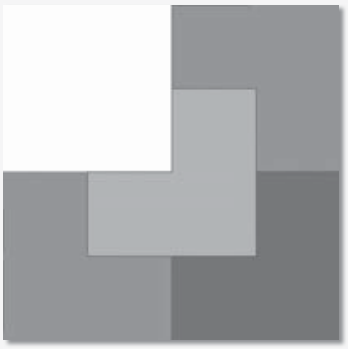

הגרלה חודשית תתקיים בין הפותרים נכונה.

פתרונות לשעשועונים מגיליון מס' 12:

4 מי יודע? - ספרי קודש וחינוך.

חלוקה צודקת:

חידת הגיון

בבית-הספר של מענדי התקיים מבצע לימוד בעל-פה. מענדי, שהיה מקום ראשון זכה בפרס. לפניו הונחו 3 מעטפות, באחת מהן יש כרטיס טיסה לרבי. "באיזו מעטפה הנך בוחר?" שאל אותו המורה. מענדי בחר את מעטפה מס' 3. המורה פתח את מעטפה מס' 2 – והראה שהיא ריקה, "כעת," אמר המורה למענדי, "יש לך אפשרות להחליף את בחירתך למעטפה מס' 1 או להשאיר את הבחירה במעטפה מס' 3.

מה לדעתכם שווה יותר? להחליף ולבחור במעטפה מס' 1 או להישאר עם הבחירה הראשונה?

אם אתם רציניים ובאמת רוצים להגיע לפתרון, נסו לערוך מחקר קטן! עשו כמה נסיונות (10 לפחות) ותגלו שיש רוב מכריע לאחד הצדדים, עכשיו אולי תוכלו לגלות את הסיבה לדבר. בהצלחה!

ניתן לשלוח פתרונות, שאלות והצעות ל:

צבאות השם אה"ק ת.ד. 1035 נצרת עילית, מיקוד: 17110.

פקס: 04-6578485

אימייל: bemachane@gmail.com

תא הטלמסר שלנו במערכת 'נחייג ונשמע': 08-9493770.

בתפריט הראשי הקישו 5. בתפריט הבא הקישו 1.

שימו לב: אנא אימרו את הפרטים שלכם בקול ברור לפני שאתם משאירים את ההודעה, כדי שנוכל להכניס אתכם להגרלת הפרסים.

חסידים . . אין משפחה

נולדו למז"ט

● **למשפחת** ר' **אלעד הכהן אוריאן**, כפר סבא – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' משה מרדכי הכהן אוריאן, רמת ישי; ומשפחת ר' מנחם אסולין, כפר חב"ד.

● **למשפחת** ר' **שמואל בר כוכבא**, ירושלים – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' דוד מאיר בר כוכבא, ירושלים; ומשפחת ר' דניאל אוזן, צרפת.

● **למשפחת** ר' **מאיר גייסינסקי**, ניו יורק – להולדת הבן.

● **למשפחת** ר' **מנחם מענדל גרייזמאן**, קראון הייטס – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' שמואל גרייזמאן, משלוחי כ"ק אד"ש מה"מ, ירושלים; ומשפחת ר' יוסף יצחק פעווזנער, קראון הייטס; ומרת העניא שוסטרמאן, קראון הייטס. ומרת פעווזנער, קראון הייטס.

● **למשפחת** ר' **לוי דוידסון**, קראון הייטס – להולדת הבן.

● **למשפחת** ר' **יוסף דערען**, גרינוויטש – להולדת הבן.

● **למשפחת** ר' **דוד לייב וולוסוב**, קראון הייטס – להולדת הבן ; **ולזקניהם** משפחת ר' מנחם מענדל וולוסוב, קראון הייטס; מרת הינדא דגן, פתח תקוה; ומרת וולוסוב, קראון הייטס.

● **למשפחת** ר' **יהודה הלוי וולפא**, ירושלים – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת הרב מנחם מענדל ברוך הלוי וולפא, שליח כ"ק אד"ש מה"מ ורב קהילת חב"ד נתניה; משפחת ר' יצחק זאב הלוי וולפא, ירושלים; משפחת ר' חיים מנחם טייכטל, ירושלים; ומשפחת היזרעאלי, ירושלים.

● **למשפחת** ר' **משה חדד**, מגדל העמק – להולדת הבנים התאומים.

● **למשפחת** ר' **שלום לובין**, ניו ג'רסי – להולדת הבן.

● **למשפחת** ר' **ניסים לוי**, אלעד – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' עובדיה מעטוף, לוד.

● **למשפחת** ר' **אברהם לויוב**, בני ברק – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' שלמה לויוב, בני ברק.

● **למשפחת** ר' **אלחנן מישולבין**, ביתר עלית – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' מיכאל מישולבין, משפיע בנחלת הר חב"ד; ומשפחת ר' צבי ויגלר, ירושלים.

● **למשפחת** ר' **שמואל נובק**, פלורידה – להולדת הבן.

● **למשפחת** ר' **אלעזר יצחק עמר**, כפר חב"ד – להולדת הבן; **ולזקניהם** מרת פאני עמר, בית שמש; ומשפחת ר' אברהם איטח, קריות.

● **למשפחת** ר' **יוסף פוטאש**, מלבורן – להולדת הבן;

● **למשפחת** ר' **שמואל פינסון**, קראון הייטס – להולדת הבן.

● **למשפחת** ר' **נחום קליין**, מונסי – להולדת הבן.

● **למשפחת** ר' **זאב קפלן**, ירושלים – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' נחום קפלן, לוד; ומרת יהודית רבינוביץ, ירושלים.

● **למשפחת** ר' **לייב ראדאל**, מונטריאל – להולדת הבן.

● **למשפחת** ר' **אלי רפאל** – להולדת הבן.

● **למשפחת** ר' **מרדכי שניידרמן**, קראון הייטס – להולדת הבן.

● **למשפחת** ר' **מרדכי שיינר**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ בירוביג'ן – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' משה שיינר, כפר חב"ד; משפחת ר' אהרן חזן, בני ברק; ומשפחת ר' נפתלי צבי גוטליב, ביתר עילית.

◆

● **למשפחת** ר' **יחזקאל יהודא אונסדורפר**, מיאמי – להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' שלמה זלמן אונסדורפר, לונדון; מרת אדה אונסדורפר, אפרת; משפחת שפירא, קראון הייטס; משפחת גולדבלט, לונדון; ומשפחת שפרינגר, כפר חב"ד.

● **למשפחת** ר' **שניאור הלפרין**, נחלת הר חב"ד – להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' יעקב הלפרין, ירושלים; מרת שושנה הלפרין, בני ברק; מרת בריינדל הלפרין, ירושלים; ומשפחת ר' שמואל חיים פרנקל, נחלת הר חב"ד.

● **למשפחת** ר' **זאב ויינברג**, קראון הייטס – להולדת הבת.

● **למשפחת** ר' **אברהם ויינר**, קראון הייטס – להולדת הבת.

● **למשפחת** ר' **דוד זוהר**, תל אביב – להולדת הבת **חיה מושקא**; **ולזקניהם** משפחת ר' יעקב זוהר, בני ברק; משפחת הרב אבשלום קיל, שליח כ"ק אד"ש מה"מ ורב הישוב גן-נר; ומשפחת ר' יצחק ידגר, אביטל תענך.

● **למשפחת** ר' **מנחם מענדל חרותי**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ פלורידה – להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' רפאל חרותי, נחלת הר חב"ד; ומשפחת ר' ראובן בלאו, קראון הייטס.

● **למשפחת** ר' **דובער טלר**, קראון הייטס – להולדת הבת.

● **למשפחת** ר' **אהוד ישראל לדרמן**, לוד – להולדת הבת; **ולזקניהם** מרת אמירה לדרמן (גולדשטיין), עמנואל; ומשפחת ר' שלום הלל, לוד.

● **למשפחת** ר' **עופר ליסק**, פלטבוש – להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' יעקב ליסק, חיפה.

● **למשפחת** ר' **שמעון מורגנשטרן**, מוריסטאן – להולדת הבת.

● **למשפחת** ר' **שלום ישראל מיידנצ'יק**, כפר חב"ד – להולדת הבת **שלומית**; **ולזקניהם** משפחת ר' יעקב לרנר, ירושלים; ומרת שרה קורגליאק, ירושלים.

● **למשפחת** ר' **אשר פוטער**, קראון הייטס – להולדת הבת.

● **למשפחת** ר' **יוסף יצחק קובלקין**, נחליאל – להולדת הבת; **ולזקניהם** מרת שפרה קובלקין, עמנואל.

● **למשפחת** ר' **משה קסטיאל**, נתניה – להולדת הבת.

● **למשפחת** ר' **אליהו רוזנברג**, ירושלים – להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' יעקב רוזנברג, בני ברק; מרת פריידא רוזנברג; משפחת ר' יוסף יצחק לישנר, ירושלים; משפחת ר' צבי אלימלך לישנר, ירושלים; ומשפחת ר' שלום פרידמן, ירושלים.

● **למשפחת** ר' **מרדכי שווי**, ברוקלין – להולדת הבת. **ולזקניהם** משפחת הרב אהרן יעקב שוויי מרא דאתרא וחבר הבד"צ דשכונת קראון הייטס.

● **למשפחת** ר' **שמואל שחר**, נחלת הר חב"ד – להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' אלימלך שחר, מנכ"ל מוסדות חב"ד רחובות; ומשפחת ר' אהרן פריז, פתח תקוה.

● **למשפחת** ר' **אלקנה שמוטקין**, קראון הייטס – להולדת הבת.

● **למשפחת** ר' **בנימין שמידע**, מונטריאל – להולדת הבת.

הגיעו למצוות

● **למשפחת אברמוביץ**, קראון הייטס – להגיע הבן התי' **שניאור זלמן** למצוות.

● **למשפחת** ר' **יהודה בוטמן**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ רמת השרון – להגיע הבן התי' **יחיאל מיכל** למצוות; **ולזקניהם** משפחת ר' שלום דובער בוטמן, תל אביב; ומשפחת ר' צבי רוזנפלד, בני ברק.

● **למשפחת** ר' **ראובן ברדה**, הרצליה – להגיע הבן התי' **יוסף יצחק** למצוות.

● **למשפחת** ר' **שבח דוד הולצברג**, קראון הייטס – להגיע הבן התי' **יוסף ישראל** למצוות; **ולזקניהם** משפחת ר' יעקב יצחק הולצברג, נחלת הר חב"ד; ומרת עוזית שניאורסון, כפר חב"ד.

● **למשפחת** ר' **משה שניאור**, כפר חב"ד – להגיע הבן התי' **מנחם מענדל** למצוות; **ולזקניהם** משפחת ר' מרדכי אליהו שניאור ר"מ בישיבת תות"ל לוד, כפר חב"ד; ומשפחת ר'

יחזקאל הכהן רייכמן, תל אביב.

באו בקשרי שידוכין

● **למשפחת אבנעים**, מונטריאל — לבוא הבן הת' **חיים** בקשרי שידוכין עב"ג **חנה** למשפחת **אינבינדר**, טרזנה.

● **למשפחת** ר' **פנחס אלבליה**, נהריה — לבוא הבן הת' **יעקב זאב** בקשרי שידוכין עב"ג **מעיין** למשפחת ר' **משה רוזנשיין**, חולון; **ולזקניהם** משפחת ר' שאול רוזנשיין, חולון; ומשפחת ר' שלמה וויאן, חולון.

● **למשפחת** ר' **שלמה אסרף**, בני ברק — לבוא הבן הת' **דוד** בקשרי שידוכין עב"ג **מיכל** למשפחת ר' **מאיר מלכה**, חולון.

● **למשפחת** ר' **חיים זאב בינשטוק**, כפר חב"ד — לבוא הבן הת' **שלום דובער** בקשרי שידוכין עב"ג **דבורה לאה** למשפחת ר' **שלמה יהודה הלוי סגל**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ עפולה; **ולזקניהם** משפחת ר' מרדכי זלמן הלוי סגל, ירושלים; ומשפחת ר' דוד אלכסנדר זושא קענ"ג, ירושלים.

● **למשפחת גולקין**, קראון הייטס — לבוא הבן הת' **תמיר** בקשרי שידוכין עב"ג **יוכבד** למשפחת **אסטרמוגילינסקי**, מונטריאל.

● **למשפחת גרינמן**, לוס אנג'לס— לבוא הבן הת' **יוסף** בקשרי שידוכין עב"ג **מרים** למשפחת **לוביטש**, לונג ביטש.

● **למשפחת הלברשטם**, קראון הייטס — לבוא הבן הת' **מנחם מענדל** בקשרי שידוכין עב"ג **הינדא** למשפחת **דנבורג**, מיאמי.

● **למשפחת דוד חיו**, תל אביב — לבוא הבן הת' **אברהם** בקשרי שידוכין עב"ג **יפה** למשפחת ר' **עקיבא שפר**, כפר חב"ד; **ולזקניהם** מרת אסתר פירה שירמן, כפר חב"ד.

● **למשפחת מתתיהו יעקובוב**, ירושלים — לבוא הבן הת' **נתן** בקשרי שידוכין עב"ג **דבורה** למשפחת ר' **יצחק מליוב**, נחלת הר חב"ד.

● **למשפחת ניופילד**, קראון הייטס — לבוא הבן הת' **יוסף** בקשרי שידוכין עב"ג **דבורה לאה** למשפחת ר' **שבתי הכהן כהן**, פריז.

● **למשפחת סיגל**, לוס אנג'לס — לבוא הבן הת' **אלי** בקשרי שידוכין עב"ג **דליה** למשפחת **לואיס**, מלבורן.

● **למשפחת פיילנט**, יצהר — לבוא הבן הת' **יוסף** בקשרי שידוכין עב"ג **רחל** למשפחת **עסיס**, עמנואל.

● **למשפחת קבקה**, סיאטל — לבוא הבן הת' **סנדר** בקשרי שידוכין עב"ג **חנה** למשפחת **מילקי**, סידני.

● **למשפחת קלצקין**, ניו יורק — לבוא הבן הת' **רפאל** בקשרי שידוכין עב"ג **אבישג** למשפחת **בלס**, פלטבוש.

● **למשפחת קפלן**, פסיק — לבוא הבן הת' **דוד** בקשרי שידוכין עב"ג **גילה** למשפחת **קלף**, ניו יורק.

● **למשפחת** ר' **מנחם מענדל ראסקין**, מלבורן, אוסטרליה — לבוא הבן הת' **שניאור זלמן** בקשרי שידוכין עב"ג **חנה פייגא** למשפחת ר' **מנחם מענדל איידלמן**, צרפת; **ולזקניהם** משפחת ר' שלום דובער ראסקין; ומשפחת ר' שלום מנחם מענדל קלמנסון, צרפת.

● **למשפחת** ר' **אברהם דוד רימר**, גבעת אולגה — לבוא הבן הת' **שרון** בקשרי שידוכין עב"ג **חנה אירית** למשפחת **שמש**, ירושלים.

הקימו בית בישראל — בית חב"ד

● **למשפחת אבל**, צ'ורלט — לנישואי הבן הת' **מיכאל** עב"ג **שרה עליזה** למשפחת **שוסטער**, ריברדל.

● **למשפחת** ר' **יוסף אטל**, פריז — לנישואי הבן הת' **מנחם מענדל** עב"ג **פסיה מירל** למשפחת **חזקלביץ**, קראון הייטס.

● **למשפחת** ר' **גור-אריה איגל**, קרית אתא — לנישואי הבן הת' **אברהם** עבג **רחל** למשפחת ר' **משיח מיכאלי**, נחלת הר חב"ד.

● **למשפחת** ר' **שמואל בן-זכי**, פריז — לנישואי הבן הת' **יהודה** עבג **ציפורה** למשפחת ר' **יצחק בטוואטי**, פריז.

● **למשפחת** ר' **ניסים בן-עקיבא**, טבריה — לנישואי הבן הת' **עמרי** עב"ג **יעל** למשפחת ר' **עמרם אלמקייס**, טבריה.

● **למשפחת** ר' **משה אהרן ברודשנדל**, ירושלים — לנישואי הבן הת' **ישעיה דוד** עב"ג **חוה** למשפחת ר' **יצחק טסלר**, ניו יורק.

● **למשפחת** ר' **יצחק גולדברג**, משלוחי כ"ק אד"ש מה"מ וראש ישיבת תות"ל מגדל העמק — לנישואי הבן הת' **ישראל** עב"ג **דינה** למשפחת ר' **ברוך פלדמן**, כפר חב"ד; **ולזקניהם** מרת צביה גולדברג, נחלת הר חב"ד; מרת יוכבד זלמנוב, מגדל העמק; מרת פריידא אורנשטיין, בני ברק; ומשפחת ר' לוי פרסמן, נחלת הר חב"ד.

● **למשפחת** ר' **משה שמואל דייטש**, ירושלים — לנישואי הבן הת' **אברהם ברוך** עב"ג **פרומא מלכה** למשפחת ר' **שלמה אהרן רכס**, ירושלים; **ולזקניהם** מרת דבורה רכס, ירושלים; מרת פראדע זיידמן, קרית מלאכי; ומרת מלכה דייטש, ירושלים-לונדון.

● **למשפחת** ר' **חיים אליעזר הלוי זעליגוורגר**, פריז — לנישואי הבן הת' **מרדכי שאול אלתר הלוי** עבג **מנוחה אדל אסתר** למשפחת ר' **שלמה רודביץ**, פריז.

● **למשפחת** ר' **יעקב זקרי**, פריז — לנישואי הבן הת' **יוסף יצחק** עבג **רחל לאה** למשפחת ר' **אברהם שפארטיש**, פריז.

● **למשפחת כהן**, רמת אביב — לנישואי הבן הת' **יניב הכהן** עב"ג **לילך** למשפחת **בלס**, נתניה.

● **למשפחת** ר' **יוסף הכהן כהן**, יער, צרפת — לנישואי הבן הת' **מנחם מענדל יהודה הכהן** עבג **אסתר** למשפחת ר' **יוסף קורקס**, פריז.

● **למשפחת** ר' **עשהאל ישעיהו**, לוד — לנישואי הבן הת' **מנחם** עב"ג **אסתר** למשפחת ר' **משה עבאדה**, אופקים.

● **למשפחת** ר' **גבריאל לויוב**, נתניה — לנישואי הבן הת' **נדב** עב"ג **נעה** למשפחת ר' **משה יעקב יעקובוב**, נחלת הר חב"ד.

● **למשפחת** ר' **ברוך מוריאל**, פתח תקוה — לנישואי הבן הת' **אברהם משה** עב"ג **שרית** למשפחת ר' **שלום אברמוב**, נתניה.

● **למשפחת** ר' **חי סיטבון**, פריז — לנישואי הבן הת' **דוד** עבג **רחל** למשפחת ר' **מוריס בן-חיון**, פריז.

● **למשפחת נוסרתי**, ירושלים — לנישואי הבן הת' **ישראל** עב"ג **חנה** למשפחת ר' **שלום גמליאל**, מנהל צא"ח ירושלים.

● **למשפחת קרבצוב**, חיפה — לנישואי הבן הת' **ישראל** עב"ג **יעלה** למשפחת **שקד**, כרמי יוסף.

● **למשפחת** ר' **יוסף יצחק שפרינגר**, כפר חב"ד — לנישואי הבן הת' **חיים הלל** עב"ג **פנינה** למשפחת ר' **יוסף יצחק רוזנברג**, ירושלים; **ולזקניהם** משפחת ר' יחזקאל יששכר שפרינגר, כפר חב"ד; משפחת ר' דובער גורביץ, צרפת; מרת איטה קיילא רוזנברג, לוד; ומשפחת ר' יעקב שנור, ירושלים.

● **למשפחת** ר' **שמואל שצקי**, צפת — לנישואי הבן הת' **שלמה** עב"ג **חנה** למשפחת **גולדברג**, צפת; **ולזקניהם** משפחת גולדברג, בת ים.

● **למשפחת** ר' **יוסף מאיר הלוי שטרסברג**, כפר חב"ד — לנישואי הבן הת' **נחום הלוי** עב"ג **אסתר** למשפחת ר' **ישעיהו וובר**, ירושלים; **ולזקניהם** משפחת ר' יעקב יהודה הלוי שטרסברג, ירושלים.